

សេចក្តីអធិប្បាយ

នៃសំបុត្រហេព្រើរ និង សំបុត្រដំណឹងល្អទាំងបី

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ៖ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំ អំពីទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងសម័យនៃថ្នាក់សិក្សាសាលាខាងទ្រឹស្តីរបស់ខ្ញុំ មហាវិទ្យាល័យ Chong Shin Bible College និង Hapdong Theological Seminary នៅកូរ៉េខាងត្បូង និងសិក្សាសាលា Westminster California (D. Min 1906) នៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ បន្ទាប់មក ចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមការលះបង់ដ៏ ស្មោះត្រង់របស់គាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា នៅប្រទេសកម្ពុជាដែរ ខ្ញុំចង់ឱ្យគាត់ដូចគាត់ក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំជាបន្តបន្ទាប់ ពី ព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់ចិត្តស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។

អាស្រ័យហេតុនេះ បើយោងតាមការស្ទង់ស្វែងក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចង់ឃើញពិភពលោកនៃ ការយល់ដឹងអំពីការលះបង់របស់គាត់ចំពោះព្រះគម្ពីរ ដើម្បីដាំទ្រឹស្តី ជំនឿរបស់គាត់ និង ភ្លើងរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នៅក្នុងវិស័យបេសកកម្មកម្ពុជា។ ជាលទ្ធផល ខ្ញុំផ្ដោតទៅលើ ការបកប្រែ។ ជាដំបូង ខ្ញុំបានបកប្រែ Biblical Theology and Reformed Dogmatic ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបានបកប្រែ 68 ធម្មទេសនានៅក្នុងវិវរណៈ អត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីរៀបចំបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមបកប្រែរបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់ គាត់; ខ្ញុំបានឃើញចំណង់ចំណូលចិត្តដ៏អស្ចារ្យដែលគ្រូរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់

ព្រះ ជាបទគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថាយល់ពីទំហំដ៏ខ្ពស់ខាងវិញ្ញាណរបស់
គាត់ដើម្បីចាត់ទុកសេចក្តីពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជា
កំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃនៃសេចក្តីពិតក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។

ខ្ញុំរីករាយក្នុងការចែករំលែក 41 សេចក្តីអធិប្បាយរបស់ Hebrews និង Synaptic
Letters នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់ដែលបានបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេស។ (ហេព្រើរ
20, E\James 7, I Pet 6, II Pet 4, IJn 4, សរុប 41)

នៅក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់ តាមរយៈ
ការបកប្រែអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់សម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា។ ហើយខ្ញុំក៏មានគម្រោងមួយ
ចំនួនដើម្បីចែករំលែកការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីបទគម្ពីរដល់គ្រិស្តសាសនិកខ្មែរទាំងអស់
ដោយបើកសិក្ខាសាលា Jung Am ។ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នក
អាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជាព្រះរបស់ Jung Aim តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គា
ត់។

ខែធ្នូ 20 2023

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទលោកវេជ្ជបណ្ឌិត

White Young Jeon ប្រធាន CRFI

លំដាប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយ

ហេព្រើរ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 លក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ (ហេព្រើរ ២:១៤-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 កុំមានចិត្តទុច្ចរិតវិវាទ (ហេព្រើរ ៣:៧-១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ចូលទៅកាន់បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណដោយទំនុកចិត្ត (ហេព្រើរ ៤:១៤-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 រៀនស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ (ហេព្រើរ 5:1-10)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 5 ចូលទៅក្នុងកន្លែងពេញលេញចេញពីចាប់ផ្តើមនៃគោលលទ្ធិ (ហេព្រើរ 6:1-3)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 សម្តេចសង្ឃរបស់យើង គឺព្រះយេស៊ូវ (ហេព្រើរ ៧:២៦-២៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ព្រះយេស៊ូវជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដ៏ប្រសើរនៃសេចក្តីសញ្ញា (ហេព្រើរ 9:1-8)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ហេព្រើរ ៨:៦-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ហេព្រើរ ៩:១១-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូលទៅជិតព្រះ (ហេព្រើរ ១០:១៩-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ព្យាយាមប្រមូលផ្តុំគ្នា (ហេព្រើរ ១០:២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អំពីសេចក្តីជំនឿ (ហេព្រើរ ១០:៣៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 នៃសេចក្តីជំនឿ (១) (ហេព្រើរ ១១:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 នៃសេចក្តីជំនឿ (២) (ហេព្រើរ ១១:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ហេណុក និងស្ថានសួគ៌ (ហេព្រើរ ១១:៥-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 សេចក្តីជំនឿរបស់ហេណុក (ហេព្រើរ ១១:៥-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អំប្រាហាំ និងស្ថានសួគ៌ (ហេព្រើរ ១១:៩-១០, ១៣-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ការរត់នៃសេចក្តីជំនឿ (ហេព្រើរ 12:12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 នៃវិន័យ (ហេព្រើរ 12:12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ថ្វាយតង្វាយសរសើរតម្កើងព្រះ (ហេព្រើរ ១៣:១៥-១៦) លោក
យ៉ាកុប

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 កុំសង្ស័យ (យ៉ូហាន ១:៥-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 សេចក្តីជំនឿដោយស្ម័គ្រចិត្តក្នុងស្ថានភាពមិនចេះប្រែប្រួល (Jm
1:5-8)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ស្រឡាញ់បញ្ញត្តិ ហើយកាន់តាមវា (យ៉ាម 2:14-26)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 កាន់តាមអណ្តាតរបស់អ្នក (យ៉ាកុប ៣:១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 វិធីសាស្ត្រតែមួយគត់ដើម្បីទទួលបានល្អបំផុត (Jm 4: 3)

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 ការដែលអ្នករងទុក្ខត្រូវធ្វើ (យ៉ូហាន ៥:១៣-១៨)

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 27 អធិស្ឋាន (Jm 5:13)

ពេត្រុស

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមើលមិនឃើញព្រះយេស៊ូវ (១ពេត្រុស ១:៥-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ទឹកដោះខាងវិញ្ញាណ ដែលធ្វើឲ្យយើងធំឡើង ដើម្បីទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ (១ពេត្រុស ២:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ចូរធ្វើដូចទារក (១ពេ.

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ហេតុអ្វីយើងគួរអធិស្ឋាន? (១ពេត្រុស ៤:៧)

លោក James

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 កុំសង្ស័យ (យ៉ូហាន ១:៥-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 សេចក្តីជំនឿដោយស្ម័គ្រចិត្តក្នុងស្ថានភាពមិនចេះប្រែប្រួល (Jm 1:5-8)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ស្រឡាញ់បញ្ញត្តិ ហើយកាន់តាមវា (យ៉ាម 2:14-26)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 កាន់តាមអណ្តាតរបស់អ្នក (យ៉ាកុប ៣:១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 វិធីសាស្ត្រតែមួយគត់ដើម្បីទទួលបានល្អបំផុត (Jm 4: 1-3)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ការដែលអ្នករងទុក្ខត្រូវធ្វើ (យ៉ូហាន ៥:១៣-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 អធិស្ឋាន (Jm 5:13) ពេត្រុស

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមើលមិនឃើញព្រះយេស៊ូវ (១ពេត្រុស ១:៥-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ទឹកដោះខាងវិញ្ញាណ ដែលធ្វើឲ្យយើងធំឡើង ដើម្បីទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ (១ពេត្រុស ២:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ចូរធ្វើដូចទារក (១ពេ.

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ហេតុអ្វីយើងគួរអធិស្ឋាន? (១ពេត្រុស ៤:៧)

ហេតុអ្វី?

សេចក្តីអធិប្បាយទី១ លក្ខណៈរបស់មនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ (ហេតុអ្វី? ២:១៤-១៨)

ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះពិត និងជាបុរសពិត ក្រុមប្រឹក្សា Constantinople បានសង្កត់ធ្ងន់លើ ចំណុចនេះ។ ចូរយើងគិតអំពីលក្ខណៈរបស់មនុស្សលោកយេស៊ូវ។ បទគម្ពីរបង្រៀនពីលក្ខ ណៈរបស់មនុស្សលោកយេស៊ូវ។ កំណើត (លូកា 2:7) ការលូតលាស់របស់គាត់ (លូកា 2:40) គាត់មានដំណើរការនៃធម្មជាតិរបស់មនុស្ស (Mt 4:2-9 9:36, Heb 2:18) គាត់ត្រូវបានល្អង។ (ម៉ាថ. ៤:១-១១ ហេ. ២:១៨) ក្រោយពីលោកយេស៊ូវបានត្រូវប្រោស ឱ្យរស់ឡើងវិញ នោះលោកបានបង្រៀនការពិតថាលោកមានចរិតលក្ខណៈជាមនុស្សពិត ជាច្រើនរូប។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ទ្រង់បានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីធម្ម ជាតិនៃមនុស្សពិតរបស់ទ្រង់ ដោយការបរិភោគអាហារជាមួយសិស្សរបស់ទ្រង់ជាមួយ គ្នា។ (លូក. ២៤:៣០, ៤១, ៤២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពីឡាត់បាននិយាយថា៖ មើល ចុះ! វាត្រូវបានប្រាប់ថាវាបានចង្អុលបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវគឺជាបុរសដោយការចាប់ អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែយើងខ្ញុំព្រះយេស៊ូវគឺជាបុរសពិតតាមមាត់របស់ខ្មាំង សត្រូវ ហើយបន្ទាប់មកយើងមានភស្តុតាងបកស្រាយ។ (Berkouwer) Berkouwer បាននិយាយម្តងទៀតថា “ពាក្យដែលគាត់និយាយថា “មើលចុះ” គឺជាដំណឹងល្អច្រើនជាង ខ្លឹមសារដែលលោកពីឡាត់មានន័យទៅទៀត។ “បុរសនេះ” មិនខុសពីបុរសរងគ្រោះនោះ ទេ។ គាត់បានរស់នៅក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្សក្រោមបណ្តាសា នោះគឺជាធម្មជាតិពិត របស់មនុស្ស”។ ព្រះបានបញ្ជូនព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងទៅជាមួយដើម្បីឱ្យមានលក្ខ ណៈដូចគ្នាទៅនឹងធម្មជាតិរបស់មនុស្សយើងចូលទៅក្នុងពិភពលោក។ មានតែព្រះទេ

ដែលដឹងពីអត្ថន័យអាថ៌កំបាំងទាំងស្រុង។ យើងគ្រាន់តែបញ្ចូលអត្ថន័យចេញពីបទគម្ពីរ ប៉ុណ្ណោះ

1. ការពិតដែលថាព្រះអង្គសង្គ្រោះបានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺជាវិធីសាស្ត្រដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុតក្នុងការជួយសង្គ្រោះបុរសរបស់យើង។

ដូចដែលបុរសគិតដោយចង់ដឹងចង់ឃើញថា បរិមាណគ្រប់គ្រាន់ទេដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូលបានក្លាយជាបុរស។ គាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយពេលវេលា និងលំហក្នុងនាមជាបុរស បុរសសម័យមិនឃើញគាត់ផងដែរ។ តើបុរសណាសាវ័តដែលកើតនៅស្រុកយូដានៅសម័យបុរាណអាចក្លាយជាអ្នកសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្ញុំសម័យនោះយ៉ាងដូចម្តេច? Marcion ដែលជាអ្នកខុសឆ្គងនៅសម័យបុរាណ ក៏បានបដិសេធពីធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាមួយនឹងការបំផុសគំនិតនៃបេះដូងងងឹត។ គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែយេស៊ូវមិនមែនជាមនុស្សពិតទេ តែជារូបចម្លែកដែលបង្ហាញខ្លួនជាមនុស្ស™។ ហេតុផលដែលគាត់និយាយដូច្នេះ គឺជារឿងដែលគាត់គិតថា កូនប្រុសរបស់ព្រះ ដែលជាអ្នកសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យ មានកម្រិត ហើយមិនអាចក្លាយជាមនុស្សខាងរូបកាយទៅជាបស់អាក្រក់បានទេ។ គាត់បានគិតថាព្រះអង្គសង្គ្រោះមិនអាចមកដូចធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានកំណត់ដោយសម្ភារៈ ពេលវេលា និងលំហ។ ប៉ុន្តែវាមិនផ្ទុយពីការពិតទេ។ ព្រះបានយកសេដ្ឋកិច្ចដែលព្រះបានធ្វើឱ្យកូនប្រុសរបស់គាត់មានកម្រិតទាបទៅរដ្ឋដែលមានកម្រិតពីរដ្ឋ infinitive ទៅរងទុក្ខពីសិរីល្អហើយគាត់អាចមានឥទ្ធិពលលើអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក infinitively ។

ព្រះយេស៊ូវបានបញ្ចប់បេសកកម្មដើម្បីក្លាយជាសត្វតោនៃកុលសម្ព័ន្ធយូដា (ពាក្យប្រៀបធៀបនៃស្តេចនៃស្តេច) ដោយជីវិតរបស់កូនចៀម។ (បប. ៥:៥-៦) ដោយសារព្រះអង្គសង្គ្រោះមានលក្ខណៈល្អប្រសើររបស់បុរស ព្រោះគាត់មិនមានការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងបុរសពិតជាគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះគឺខុសឆ្គងដូចលោក Marcion នេះគឺផ្ទុយពីពាក្យនៃបទគម្ពីរ។ យើងជឿថាបទគម្ពីរនៃសេចក្តីពិត។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវត្រូវបានកំណត់ដោយធម្មជាតិពិតរបស់មនុស្ស ហើយទ្រង់បានឆ្លងកាត់ភាពទន់ខ្សោយទាំងអស់របស់យើង នោះទ្រង់បានក្លាយជាអ្នកសង្គ្រោះដ៏ពិត ។ ការដែលទ្រង់មានលក្ខណៈជាមនុស្សជាគុណវុឌ្ឍិនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃសេចក្តីផ្តុំមដល់យើង។ ព្រះយេស៊ូវជាព្រះ និងជាបុរសពិត។

2. លក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាគុណសម្បត្តិតែមួយគត់នៃអ្នកសម្របសម្រួល។ អ្នកសម្របសម្រួលគឺជាអ្នកជួយជំនួសទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងទាំងអស់រវាងព្រះ និងមនុស្សមានបាបទាំងអស់។ ដូចដែលយើងវិភាគបេសកកម្មរបស់អ្នកសម្របសម្រួលគឺជាទូទៅ ដូចជាការដូចខាងក្រោម នោះគឺ ការលាតត្រដាង ការផ្ទុន និងការជួយដោយការពិសោធន៍លើយើង។

1) ការបង្ហាញ

“វិវរណៈ” បុរសដើម្បីធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វិវរណៈនេះត្រូវបានសម្រេចដោយដំណាក់កាលចុងក្រោយនៃវិវរណៈតាមរយៈការពិតដែលថាព្រះរាជបុត្រ-ព្រះបានទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សហើយបានមក។ (ហេ. ១:១) សត្វស្លាបប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងឆន្ទៈរបស់ពួកគេជាមួយគ្នា ដោយបញ្ចេញសំឡេងជាច្រើនចង្វាក់របស់ពួកវាទៅវិញទៅ

មក។ ទោះបីបុរសយើងស្តាប់សំឡេងនេះក៏ដោយ ក៏យើងមិនដឹងអត្ថន័យដែរ ។ បើយើង ក្លាយជាសត្វស្លាបដូចវា យើងអាចនិយាយរឿងដល់ពួកគេបាន។ ផ្លូវខ្លីតែមួយគត់ដែល ព្រះមានបន្ទូលមកកាន់យើង គឺការដែលទ្រង់ក្លាយជាមនុស្ស ហើយចូលមកក្នុងយើង។ ព្រះយេស៊ូវជាព្រះដែលយាងមកឯយើង។ ក្នុងរឿងដែលយើងស្វែងរកព្រះ យើងគួរតែដឹង ថា លើកលែងតែការជឿលើព្រះយេស៊ូវ យើងមានវិធីផ្សេងទៀត។ អ្នកណាដែលជឿលើតែ អ្នកនោះអាចស្គាល់ព្រះ ហើយទៅដល់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ ដូចដែលយើងជឿលើ អ្នកដទៃលើកលែងតែព្រះយេស៊ូវ ជំនឿរបស់យើងត្រូវបានបែកបាក់ ខ្សោយ ហើយបែក ចេញ។ សម្រាប់អ្នកដែលយើងអាចជឿបានគឺមានតែព្រះយេស៊ូវជាព្រះប៉ុណ្ណោះ ចូរយើង ជឿលើទ្រង់តែមួយគត់!

2) ដង្វាយធួនមនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ។ ហើយប្រាក់ឈ្នួលនៃ អំពើបាបគឺសេចក្តីស្លាប់។ តើអ្នកណាអាចសង្គ្រោះពីការស្លាប់បែបនេះ? ព្រះអង្គស ង្គ្រោះគួរតែក្លាយជាមនុស្សដែលអាចស្លាប់ជំនួសខ្ញុំ។ ព្រះមិនអាចស្លាប់បានទេ ប៉ុន្តែ មនុស្សអាចស្លាប់បាន។ ដូច្នេះ បុត្ររបស់ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវគេយកធម្មជាតិ របស់មនុស្សមកស្លាប់ជំនួសយើងឡើយ។ ម៉ាថាយ 20:28 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯដូច ជាកូនមនុស្សបានមកមិនមែនដើម្បីបម្រើទេ គឺដើម្បីបម្រើ ហើយប្រគល់ជីវិតជាថ្លៃលោះ មនុស្សជាច្រើនផង™។ បទគម្ពីរចែងថាដោយគ្មានការបង្អួចឈាមទេ។ (ហេ. ៩:២២) ដូច្នេះ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ដែលមិនអាចនិយាយបាន។

កូនប្រុសដ៏អស់កល្បជានិច្ច - ព្រះជាម្ចាស់នៃឈាមរបស់គាត់សម្រាប់អ្នកជឿ។ ខ្លាញ់ដ៏ មានតម្លៃនេះគឺជាវិធីសាស្ត្រដែលយើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលជាវិធីសាស្ត្រដែល

ព្រះបានបង្កើត។ ដូច្នេះវិធីសាស្ត្រនេះគឺពិត។ អ្នកណាដែលមើលងាយវិធីជូននេះ អ្នកនោះនឹងត្រូវវិនាស ប៉ុន្តែគ្មានវិធីជូនផ្សេងទៀតឡើយ។ ហេព្រើរ 10:29 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើអ្នកគិតថាទោសដ៏អាក្រក់ប៉ុណ្ណាទៅ អ្នកដែលបានជាន់ជើងព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ហើយបានបង្គាប់ដល់លោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលទ្រង់បានញែកជាបរិសុទ្ធ ហើយបានធ្វើឲ្យព្រះវិញ្ញាណខឹង។ នៃព្រះគុណ? អ្នកដឹកនាំពិតនៃជំនឿគ្រិស្តសាសនាបានជឿថា ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីជំនួសប្រាក់ឈ្នួលរបស់អ្នកជឿនោះ ប្រាកដណាស់ ។ សារកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា បំរើខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តមិនដឹងអ្វីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាលើកលែងតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានឆ្កាង™។ លោក Richard Hooker ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បាននិយាយថា “ប្រសិនបើអ្នកណាដែលមើលងាយជំនឿរបស់យើងថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើង ចូរប្រព្រឹត្តដោយល្ងង់ខ្លៅ។ ប៉ុន្តែជំនឿគឺជាប្រាជ្ញារបស់យើង និងការសម្រាលទុក្ខរបស់យើង។ ដោយសារបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះបានទទួលការរងទុក្ខ។ យើងមិនចង់បានអ្នកផ្សេងក្រៅពីចំណេះដឹងនេះទេ™។ ប្រធានក្រុម Hedley Vicar បានអានព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរអំពីព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានប្រែចិត្តដោយស្មោះ។ វគ្គបទគម្ពីរចែងថា “ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងដើរក្នុងពន្លឺ ដូចជាទ្រង់គង់ក្នុងពន្លឺ នោះយើងបានប្រកបនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់នឹងជម្រះយើងរាល់គ្នាពីអំពើបាបទាំងអស់”។ (យ៉ូហាន ១:៧) លើកលែងតែពួកគេ ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានទទួលការសម្រាលទុក្ខដោយការជឿលើព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ទោះបីជាខ្ញុំជាអ្នក

ជឿដ៏ខ្លីបំផុតម្នាក់ក៏ដោយ ដោយសារខ្ញុំមានបញ្ហាចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្ញុំយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ នៅពេលដែលខ្ញុំជឿលើព្រះលោហិតដែលព្រះយេស៊ូវបានដង្ហាយឆ្អឹងមួយបន្ថែមទៀត ខ្ញុំមានការល្អងលោមចិត្ត អំណរ និងភាពក្លាហានដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងពេលវេលាជាច្រើន។ តើមូលហេតុអ្វីដែលយើងមិនដឹងថាឈាមរបស់លោកយេស៊ូវមានតម្លៃ? ដោយសារយើងមិនមានអារម្មណ៍ថាវាទុក្ខដោយអំពើបាបនិងកំហុសរបស់យើង។ អំពើបាបគឺជាការមិនស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយជារដ្ឋដែលត្រូវចាកចេញពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ។ នៅពេលដែលយើងអាចមានអារម្មណ៍ថាមានទុក្ខវេទនានៅទីនេះ យើងអាចដឹងពីអត្ថន័យដែលថាព្រះយេស៊ូវបានបង្ហូរឈាមដោយស្មោះ។ បុរសនោះចូលចិត្តលាក់បាំងអំពើបាប និងកំហុសរបស់គាត់ ហើយទោះបីជាគាត់ប្រែចិត្ត និងសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់ប្រតិបត្តិដើម្បីដោះសារខ្លួនឯងដោយល្ងង់ខ្លៅ។ នៅពេលដែលគាត់លាក់បាំងអំពើបាប និងកំហុសរបស់គាត់ គាត់មិនអាចមានអារម្មណ៍ថាមានទុក្ខពិតនៃអំពើបាបនោះទេ។ ដូច្នេះ គាត់មិនអាចយល់ពីមូលហេតុដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហូរឈាមនោះទេ។ សូមមើល ហេព្រ ៩:២៦, ១០:១២, ១៩, ១៣:១២, ២:៩, ១០ I Jn 1:7-10, 2:2 ។

3) បទពិសោធន៍ និងផ្តល់ភាពកក់ក្តៅដល់យើង។ Heb 2:17, 18 មានប្រសាសន៍ថា៖ លោកយេស៊ូវចេះហើយបានជាគាត់ត្រូវបានធ្វើដូចជាបងប្អូនរបស់គាត់គ្រប់យ៉ាង ដើម្បីគាត់អាចក្លាយជាមហាបូជាចារ្យដ៏មានចិត្តមេត្តានិងស្មោះត្រង់ក្នុងការបម្រើព្រះ ដើម្បីដោះបាបប្រជាជន។ លំដាប់ព្រះគ្រីស្ទបានយកធម្មជាតិពិតរបស់មនុស្ស ទ្រង់នៅជិតយើង ហើយទ្រង់មិនខ្មាសគេទេដែលយកបងប្រុសទៅជាមួយយើង។ (ហេ. ២:១១) ប៉ុន្តែ សម័យ

បុរាណ លទ្ធិ Docetism បដិសេធធម្មជាតិពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបាននិយាយថាទ្រឹស្តីនៃធម្មជាតិមិនពិតរបស់មនុស្ស។ នោះគឺ "លទ្ធិ Docetism បាននិយាយថាការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់បានក្លាយជាបុរសពិតនៅក្នុងពិភពលោកពិតជាមិនត្រូវបានគេជឿថាសម្រាប់ទំនាក់ទំនងនៃ dualism រវាងព្រះនិងពិភពលោក" ។ ហើយ Docetism បាននិយាយថាធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺមិនពិតទេតែជាមនុស្សក្លែងក្លាយធម្មជាតិពោលគឺ តួលេខនេះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពីមនុស្ស។ តែប៉ុណ្ណោះ។” នេះជាទ្រឹស្តីដើម្បីគិតអំពីអត្ថន័យដែលព្រះគួរលើកឡើង ហើយវត្ថុនោះជាអំពើអាក្រក់។ វាផ្ទុយទៅនឹងបទគម្ពីរសម្រាប់វាជាទ្រឹស្តីដែលគិតថាសម្ភារៈដូចជាអាក្រក់។ ព្រះជាអ្នកបង្កើត ហើយសម្ភារៈ ហើយពិភពលោកគឺជាសត្វ។ ដូចជារឿងពីរមានទំនាក់ទំនងខ្ពស់ និងទាប។ ប៉ុន្តែភាពផ្ទុយគ្នានៃរឿងពីរដែល Docetism បានមើលគឺខុសពីការពិត។ ដូច្នេះហើយ អ្វីដែលពួកគេគិតថាជាការលើកឡើងព្រះបានធ្វើឱ្យយើងប្រឆាំងនឹងការចាប់កំណើតពិតប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ បន្ទាប់ពីនោះសាសនាខុសឆ្គងនៃ Apolinaris មិនត្រូវបានបង្ហាញថាជាប្រភេទនៃ Docetism ពិតប្រាកដឡើយ ប៉ុន្តែបដិសេធធម្មជាតិមនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមទម្រង់ល្បីចកល។ នោះគឺវាមានតែធម្មជាតិរបស់មនុស្សដែលគ្មានព្រលឹង ជាចំណុចសំខាន់នៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សទាក់ទងនឹងការចាប់កំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទ្រឹស្តីបែបនេះគឺប្រឆាំងនឹងភាពស្មោះត្រង់និងភាពពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបទគម្ពីរបង្រៀន។ បន្ទាប់ពីធ្វើតាមដោយ Apolinaris, ការគោរពដូចជាប្រភេទនៃ Monophytism, បានផ្តល់ឥទ្ធិពលមិនល្អដល់សាសនាចក្រក្រិក និងមួយទៀតគឺសាសនាចក្រខាងកើត។

Monophytism អះអាងថា ព្រះយេស៊ូវមានតែធម្មជាតិដ៏ទេវភាព។ ដូច្នេះហើយ Monophytism នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានបំបែកភាពស្មុគស្មាញ និង មិត្តភាពរវាងព្រះគ្រីស្ទ និងអ្នកជឿ ម្យ៉ាងវិញទៀត គ្រិស្តសាស្ត្របែបនេះធ្វើឱ្យទំនាក់ទំនង រវាងព្រះ និងមនុស្សក្លាយជាចម្ងាយឆ្ងាយ ដូច Docetism និង Marcion បាននិយាយថា យោងទៅតាមពួកជំនុំក្រិក និងមួយទៀត ព្រះវិហារខាងកើតដែល Monophytism គឺ បច្ចុប្បន្នបានយកទំនៀមទម្លាប់ដើម្បីគោរពបូជាពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញ។ បុរស មានចរិតមានទំនាក់ទំនងជាមួយបុរសតាមរយៈតួនាទីអន្តរការីរបស់បុរស។ នៅក្នុងរឿង នេះ ទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាធម្មជាតិពិតរបស់មនុស្ស និងបំពេញតួនាទីជាអន្តរ ការីក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលមិនស្គាល់ពីភាពស្មោះត្រង់នៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទីបំផុតបានចូលទៅក្នុងការថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញទៅជំនួសវាដោយអបិ យជំនឿ។ ទោះបីជា

ពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យរាប់សិបលាននាក់ត្រូវបានរួបរួមគ្នាទាំងស្រុង ពួកគេមិនក្លាយជាអ្នក សម្រុះសម្រួលសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ “ខ្ញុំ” ទេ។ អ្នកសម្រុះសម្រួលគឺមានតែម្នាក់គត់ គឺព្រះ យេស៊ូវ។ គាត់បានក្លាយជាបុរសពិតដើម្បីក្លាយជាអ្នកសម្របសម្រួលរបស់យើង។ គាត់ បានចូលទៅក្នុងជីវិតពិតរបស់យើង និងពិភពលោករបស់យើង។ គាត់បានយករូបអ្នកបំ រើ។ (Calvin, Comm. On I Tim 2:5) Berkour មានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះ ពោល គឺ “ទោះបីជា moniophysitism បានសង្កត់ធ្ងន់លើផ្នែកនៃព្រះក៏ដោយ ក្រុមជំនុំគួរតែពឹង ផ្អែកលើទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ ហើយមិនគួរធ្វើតាម monophysitism នោះទេ។ បទ គម្ពីរចែងថា ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះពិតក្នុងពេលតែមួយ ហើយជាបុរសពិតច្រើន។ គាត់គឺតែ

មួយនៅក្នុងពួកយើង ហើយគាត់បានក្លាយដូចជាពួកយើងក្នុងគ្រប់រឿងទាំងអស់ បងប្អូន
 របស់យើង ហើយគាត់បានចូលរួមនៅក្នុងឈាម និងសាច់ឈាមរបស់យើង។ ទ្រង់មិន
 មែនជាអ្នកធ្វើឱ្យយើងខ្លាចយើង ហើយប្រកាសដំណឹងពីស្ថានសួគ៌ដោយរូបភាពមិនពិត
 នោះទេ™។ ទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀន ធ្វើឱ្យយើងទទួលយកនូវ
 ភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយតួនាទីមធ្យមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ កម្រិតមធ្យមរបស់គាត់ត្រូវបាន
 សម្រេចដោយធម្មជាតិមនុស្សដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់។ ហើយបន្ទាប់មកសេចក្តីមេត្តា
 ករុណា និងការល្អឯលោមចិត្តពិតបានមកលើយើងតាមរយៈទ្រង់។ ដូចដែលយើងមាន
 ការយល់ដឹងខ្លីៗអំពីធម្មជាតិរបស់មនុស្ស យើងនឹងមានភាពចលាចល ការមិនសប្បាយ
 ចិត្ត និងការចប់បាត់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ មនុស្សប្រុសមិនគួរដឹងសារៈសំខាន់នៃធម្ម
 ជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយដើម្បីប្រឆាំងនឹងវា ទីបំផុតនឹងត្រូវទម្លាក់ចូលទៅ
 ក្នុងគំនិតដើម្បីថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធ។ ទស្សនៈប្រវត្តិសាស្ត្រដែលទំនៀមទម្លាប់ថ្វាយបង្គំ
 ពួកបរិសុទ្ធបានកើតឡើងដោយ Monophytism ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសៀវភៅ
 Christus, Unser Bruder សរសេរដោយ Karl Adam ជាក់ស្តែង។ (ទំព័រ 57-61,
 63-64) ។ លោក Karl Adam នៅក្នុងសៀវភៅបានប្រឆាំងនឹងចលនានៃការគិតខុស
 បានកាត់បន្ថយសារៈសំខាន់នៃធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ វាបាននិយាយថា
 "ចលនាបែបនេះកើតឡើងនៅក្នុងទស្សនវិជ្ជា Gnostic និង monophysitism នៃ
 សាសនាចក្រគ្រីស្ទអូស្ត្រូដក់របស់រុស្ស៊ី (ពួកគេជឿលើធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទតែ
 ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនជឿលើធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់គាត់) ។ ដោយសារតែព្រះវិហារ
 ដើម្បីយករូបិយប័ណ្ណនៃ monophysitism មិនមានអារម្មណ៍ថាមានជំនួយកម្រិតមធ្យម

ដឹកកំភ្លេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការភ័យខ្លាច និងអារម្មណ៍ឆ្ងាយ ការថ្វាយបង្គំពួកបរិសុទ្ធ ដែលបានចាកចេញត្រូវបានជំនួសដោយឥតប្រយោជន៍ TM ។ យើងជឿលើការពិតដែលថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សហើយបន្ទាប់មកអាចចូលទៅក្នុងបល្ល័ង្កនៃព្រះគុណយ៉ាងក្លាហាន។ ហេព្រើរ 4:15, 16 បានមានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិចយើងខ្ញុំ មិនមានមហាបូជាចារ្យដែលមិនអាចអាណិតដល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលត្រូវបានល្បងគ្រប់បែបយ៉ាងដូចយើងដែរ ទោះបីជាគ្មានអំពើបាបឡើយ។ ដូច្នេះ សូមឱ្យយើងមានទំនុកចិត្តចូលទៅជិតបល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដើម្បីយើងអាចទទួលបានសេចក្តីមេត្តាករុណា និងស្វែងរកព្រះគុណដើម្បីជួយក្នុងពេលមានការខ្វះខាត។ “។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវ ទ្វារនៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបើក គាត់អាចចូលទៅជិតព្រះដោយក្លាហាន។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលជឿថាព្រះគ្រីស្ទពិតជាមនុស្សអាចកាន់អំណាចដ៏ក្លាហានខាងវិញ្ញាណ។ លោក Barth មិនបាននិយាយថា ធម្មជាតិរបស់មនុស្ស និងទំនាក់ទំនងរបស់យើងមិនបាននិយាយតាមលំដាប់ព្រះគម្ពីរទេ។ លំដាប់ព្រះគម្ពីរបង្ហាញពីគោលការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទ បានក្លាយដូចជាយើងTM។ ប៉ុន្តែ Barth និយាយថាយើងគួរតែបានចូលរួមក្នុងលក្ខណៈមនុស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (K. D. III 229, vgl. P 169) ពាក្យរបស់ Barth នេះគឺផ្ទុយទៅនឹងហេប ២:១៤។ នៅពេលយើងផ្សព្វផ្សាយគោលលទ្ធិ អ្វីដែលយើងប្រយ័ត្នគឺការដែលយើងមិនគួរនិយាយឈ្មោះអ្នកប្រាជ្ញនិងទ្រឹស្តីជម្លោះនៅលើវេទិកា។ សម្រាប់ប្រមុខនៃអ្នកជឿគឺសាមញ្ញព្រោះឈ្មោះពិបាករបស់អ្នកទ្រឹស្តីលោកខាងលិចត្រូវបានគេហៅវាមិនបានក្លាយទៅជាសប្បុរស។ ក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាលខ្លួនឯងស្គាល់គោលលទ្ធិនេះយ៉ាងច្បាស់ហើយបាននិយាយវាដោយភ្លើងដូចជា

ឆ្លើងតាមរយៈការអធិស្ឋាននិងបទគម្ពីរហើយសន្តិភាពនិងទន់ភ្លន់ដូចជាកន្លែងទឹកដើម្បីសម្រាក។ គ្រូគង្វាលមិនគួរបណ្តេញចៀមដោយបង្ខំទេ ប៉ុន្តែត្រូវដាក់លើស្មារបស់គាត់។ (លូកា ១៥:៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 កុំមានចិត្តទុច្ចរិតវិវាទ (ហេព្រើរ ៣:៧-១៩)

1. ចិត្តអាចអាក្រក់បានយ៉ាងងាយ។

វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការពិតដែលថាបេះដូងរបស់ជាវោនត្រូវបានរឹង។ (និក្ខ. ៧:១៣, ២២, ៨:១៥, ១៩, ៣២, ៩:៧, ១២, ៣៥, ១០:១០) ពេលជាវោនមានបញ្ហា គាត់បានសប្បាយនឹងស្តាប់តាមបន្ទូលរបស់ម៉ូសេ ហើយពេលគាត់បានសម្រាក គាត់បានធ្វើ។ មិនប្រតិបត្តិវា។ វាគឺជាបេះដូងរឹង។ ក្រោយពីជាវោនឃើញអំណាចដូច្នេះ ទ្រង់ក៏មិនស្តាប់បង្គាប់ម្តងទៀត។

2. ចិត្តមនុស្សល្អអាចនឹងអាក្រក់តាមផ្លូវដោយងាយ។

ចិត្តរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានរឹងរូស ដូច្នេះពេលខ្លះ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានឃើញអព្វកហេតុនោះ ពួកគេមិនបានស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តទន់ភ្លន់ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានប្រហារជីវិតជាច្រើនដោយចិត្តរឹងរូសដោយគ្មានន័យ។ ហេព្រើរ ៣:៧, ៨ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ខំចិត្ត ដូចជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបន្ទូលថា៖ បង្ខំចិត្តនេះ បើអ្នករាល់គ្នាស្តាប់ទ្រង់ ធ្វើកុំធ្វើឲ្យចិត្តរឹងប៉ឹងដូចនៅក្នុងការបោះបោរនៅថ្ងៃនេះឡើយ ល្បងលនៅទីរហោស្ថាន™ គេបានត្អូញត្អែរនៅទីរហោស្ថានបាប (និក្ខមនំ ១៦:២) ហើយបានឈ្លោះប្រកែកគ្នានៅហ្វូឌីម ដោយសារពួកគេគ្មានទឹកផឹក។ (និក្ខមនំ ១៧:២) ពេលខ្លះពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូក៏មានចិត្តរឹងរូសដែរ។ ម៉ាកុស 6:52 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ខំចិត្តនេះមិនបានយល់អំពីនិម្មិតទេ ប៉ុន្តែចិត្តគេរឹងរូស™។ សូភាសិត 28:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ខំចិត្តនេះដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូជាជានិច្ច អ្នកនោះមានពរហើយ តែអ្នកណាដែលធ្វើចិត្តរឹងរូស នោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស™។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 3 ចូលទៅកាន់បណ្តុំនៃព្រះគុណដោយទំនុកចិត្ត (ហេប្រើរ ៤:១៤-១៦)

ពាក្យថា ចូលទៅកាន់បណ្តុំនៃព្រះគុណដោយអង់អាចនោះ គឺជាការដាស់តឿនឲ្យបន់ស្រន់ដោយចិត្ត។ ដោយសារយើងមិនប្រយ័ត្ន យើងមិនអាចអធិស្ឋានទៅព្រះសម្រាប់ការរារាំង និងមិនច្បាស់លាស់ជាច្រើនបានទេ។

1. សាច់ទន់ខ្សោយរំខានការអធិស្ឋាន។

ម៉ាថាយ 26:41 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ែត្រូស ហើយអធិស្ឋាន ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងការល្ងង់។ វិញ្ញាណពិតជាស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែសាច់ឈាមខ្សោយ™។ បេះដូងនៃអ្នកជឿដែលកើតម្តងទៀតមានឆន្ទៈល្អដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះ។ ប៉ុន្តែមានសាច់ (ចរិតដែលខូច) មិនធ្វើឲ្យអំពើល្អរបស់ខ្លួនសម្រេចបានឡើយ។ ដូច្នេះ យើងគួរអធិស្ឋានដោយអស់ពីចិត្ត។ រ៉ូម ៨:៧ មានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិចគំនិតដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះ ត្បិតមិនចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ។ ពិតជាមិនអាចទៅរួច™។ នេះមានន័យថា និស្ស័យមនុស្សដែលពុករលួយបានទៅជាមួយនឹងព្រះ គាត់មិនគោរពតាមច្បាប់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីអធិស្ឋាន នោះជាការងាយស្រួលដែលយើងក្លាយជាទាសករនៃសាច់ឈាម ដើម្បីធ្វើជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ សាច់ឈាមរបស់យើងគឺជាអណ្តូងនៃការធ្វេសប្រហែសក្នុងការស្រឡាញ់ការលេងនិងទទួលយកភាពងាយស្រួលជាធឺន្ទ។ សត្រូវខាងក្នុងបែបនេះរារាំងការអធិស្ឋាន។ (សូមមើលកាឡាទី ៥:១៦, ១៧)

2. សម្រាប់ជីវិតរបស់យើងមានជម្លោះ រារាំងការអធិស្ឋានរបស់យើង។

យើងមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការអធិស្ឋាន។ ដូច្នេះ បើយើងមិនបន់ស្រន់តាមបញ្ញត្តិធម្មតា យើងមិនអាចអធិស្ឋានដោយស្មោះបានឡើយ។ យើងដឹងថាសាវកប៉ុលបានអធិស្ឋាន ដោយជីវិតធម្មតារបស់គាត់។ កិច្ចការ ១៦:១៦ មានបន្ទូលថា៖ បំពេញយើងទៅកន្លែង អធិស្ឋាន យើងបានជួបនឹងនារីបម្រើម្នាក់ដែលមានវិញ្ញាណនៃការទស្សន៍ទាយ ហើយនាំ ឱ្យម្ចាស់របស់នាងទទួលបានផលច្រើនតាមរយៈគ្រូទាយ™។ កិច្ចការ 16:13 មាន ប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញទៅខាងក្រៅខ្លោងទ្វារទៅមាត់ទន្លេ ជាកន្លែង ដែលយើងស្មានថាមានកន្លែងអធិស្ឋាន ហើយយើងក៏អង្គុយនិយាយនឹងស្រ្តីដែលមកជុំគ្នា™ ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងថា ប៉ុលបានតាំងទីសក្ការៈ និងកន្លែង អធិស្ឋានពេលវេលា ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានអនុវត្តវា។ សាវកមិនត្រឹមតែអធិស្ឋាននៅ ពេលកំណត់និងកន្លែងកំណត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏អធិស្ឋានតាមទម្លាប់ដែរ។ កិច្ចការ 3:1 បាននិយាយថា “” ។ ព្រះយេស៊ូក៏បានអធិស្ឋាននៅពេលព្រលឹម ជាពិសេសយើងគួរ លះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋាននៅពេលព្រឹកព្រលឹម។

3. ដោយសារព្រះមិនឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងដោយផ្ទាល់ ហើយមានពេលច្រើន មិនឆ្លើយ នោះជាការងាយស្រួលដែលយើងចូលទៅជិតព្រះ។ ហេតុផលដែលព្រះមិនឆ្លើយ ហើយនៅស្ងៀមមានរឿងមួយចំនួន។ 1) គាត់រក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់ ពួកបរិសុទ្ធដែលអធិស្ឋាន។ សេធាន 3:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្លែងនិយាយថា ប្រាកដ ជាអ្នករាល់គ្នានឹងខ្លាចខ្ញុំ។ អ្នកនឹងទទួលយកការកែតម្រូវ។ ពេលនោះ ផ្ទះរបស់អ្នកនឹងមិន ត្រូវកាត់ចោលតាមអ្វីដែលយើងបានកំណត់ប្រឆាំងនឹងអ្នកឡើយ។ 2) គាត់រក្សាភាព

ស្ងៀមស្ងាត់ដើម្បីសាកល្បងជំនឿរបស់យើងជូនកាល។ ការដែលព្រះយេស៊ូវក្សាភាព
ស្ងៀមស្ងាត់ចំពោះស្រ្តីស្អីរ្យូនីស៊ី ជាឧទាហរណ៍។ (ម៉ាថាយ ១៥:២៣) ពីព្រោះ
ព្រះអម្ចាស់ទតឃើញការពិត ដែលយើងជឿលើព្រះអង្គយ៉ាងក្តៅគគុក ទ្រង់រក្សាភាព
ស្ងៀមស្ងាត់ យើងគួរអធិដ្ឋានដោយអស់ពីចិត្ត ហើយមិនគួរខកចិត្តឡើយ។

4. ដោយសារភ្នែករបស់យើងមិនអាចមើលឃើញព្រះ នោះជាការងាយស្រួលដែលយើង
មើលងាយទ្រង់ ហើយមិនចូលទៅជិតទ្រង់។

មានន័យថាមើលងាយមនុស្សស្មោះបំផុត។ នេះគឺជាការបោកបញ្ឆោតគាត់។ ទោះបីជា
ព្រះជាមនុស្សមើលមិនឃើញ ប៉ុន្តែជាព្រះពិតដែលធ្វើឲ្យអ្វីៗទាំងអស់មានឡើង។

5. ដោយសារតែការធ្វេសប្រហែសរបស់យើង យើងមិនចូលទៅជិតអធិដ្ឋានទេ។ ការ
ធ្វេសប្រហែសគឺជាអំពើបាបដែលមានពណ៌ការពារ។ យើងមានរឿងជាច្រើនដើម្បីលើក
ទឹកចិត្តដល់ការធ្វេសប្រហែសក្នុងការថែរក្សារាងកាយ។ យើងមិនគួរថែរក្សារាងកាយ
ក្នុងការអធិដ្ឋានរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែយើងគួរធ្វើជាមួយនឹងរូបកាយរបស់យើង។ កាល
ណាយើងមិនបង្ហាត់រូបកាយរបស់យើងទេ វាពិបាកណាស់ក្នុងការប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អដែល
ព្រលឹងចង់បាន។ ហើយអំណាចនៃរូបកាយក៏មានតម្លៃខ្លាំងណាស់។ ដូច្នេះ Ecc 12:1
មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបាត់នឹកចាំផងដែរ ថាអ្នកជាអ្នកបង្កើតនៅក្នុងគ្រាដែលអ្នកនៅក្មេងពី
មុនមក។

ថ្ងៃអាក្រក់បានមកដល់ ហើយផ្ទាំចូលមកដល់ហើយ ដែលអ្នកនឹងនិយាយថា “ខ្ញុំមិនពេញ
ចិត្តនឹងពួកគេទេ”។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 4 រៀនស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ (ហេព្រើរ ៥:៧-១០)

សាសនាដែលបង្កើតបានតែការទាមទារល្អដោយមិនគោរពប្រតិបត្តិ គឺជាអ្នកព្យាបាល
សាសនាពិតដោយប្រើវិធីអបិយជំនឿ។ សាសនាអបិយជំនឿចង់ទទួលបានពរជ័យដោយ
គ្មានជីវិតដើម្បីគោរពតាមការពិត។ ការពិតដែលគ្រូ Moody ចង្អុលទៅការស្តាប់បង្គាប់
ក្នុងបទគម្ពីរ មានរឿងមួយចំនួន។ ១) ការគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺជាគោល
បំណងនៃជីវិតរបស់យើង (ទ្រង់ ១០:៧) ២) ការគោរពតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះជា
អាហារនៃជីវិត។ (យ៉ូហាន ៤:៣៤) ៣) ការធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ នាំមកនូវ
សង្គមពិត។ (Mk 3:35) 4) ការធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺជាគោលបំណងនៃការ
អប់រំ (ទំនុកដំកើង 143:10) 5) ការធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺជាការរីករាយពិត
ប្រាកដ។ (ទំនុក. ៤០:៨) ៦) ដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ប្រែទៅជារស់ជារៀងរ
ហូត។ (យ៉ូហាន ២:១៧) ៧) ការធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះកាន់តែច្រើន។ (យ៉ូហាន ៧:១៧)

ការគោរពតាមបញ្ញត្តិគឺជាវិធីតែមួយគត់ដើម្បីទទួលបានអារម្មណ៍ពិសេសច្បាស់របស់ព្រះ
តាមពិត។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរទាមទារឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះយើង។
ជំនឿក៏ជាផ្នែកមួយនៃជីវិតនៃការស្តាប់បង្គាប់ដែរ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ៦ ដើម្បីជឿ
និងគោរពតាម TM ចង្អុលបង្ហាញដើម្បីជឿព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកណាដែលជឿមានសេចក្តី
សុខដែលខ្លួនមិនដឹងក្នុងចិត្ត។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់រក្សាសន្តិភាព គាត់អាចរីករាយនឹង
វា។ B. B. Warfield បាននិយាយថាសន្តិភាពពីរប្រភេទ មួយគឺសន្តិភាពដែលព្រលឹង

យើងបង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះ នោះគឺជាសន្តិភាពជាមូលដ្ឋាន មួយទៀតគឺជាសន្តិភាព បន្ថែម នោះហើយជាសន្តិភាពដើម្បីរីករាយដោយការរស់នៅដោយសុចរិត។ គាត់បាន និយាយម្តងទៀតថា៖ បំរើទោះបីសាតាំងដកយកសេចក្តីសុខសាន្តបន្ថែមក្តី ប៉ុន្តែវាមិនអាច លួចយកសេចក្តីសុខសាន្តជាមូលដ្ឋានបានឡើយ™។ ពេលយើងកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិរបស់ ព្រះ យើងអាចទទួលបានអារម្មណ៍ថាស្រឡាញ់ព្រះពិតប្រាកដ។ ទោះបីជាមនុស្សជាច្រើន មិនបានភ្ជាក់រសជាតិសាសនាគ្រីស្ទក៏ដោយ ក៏ពួកគេជឿលើវា ប្រសិនបើពួកគេចង់ភ្ជាក់រស ជាតិគ្រីស្ទសាសនា ពួកគេគួរតែប្រតិបត្តិការពិតរបស់វា។ និក្ខមនំ 23:22 មាន ប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាស្តាប់តាមសំឡេងរបស់គាត់ ហើយធ្វើតាមការ ទាំងអស់ដែលខ្ញុំនិយាយ នោះខ្ញុំនឹងក្លាយទៅជាសត្រូវនឹងគ្នា។សត្រូវរបស់អ្នក និងជាសត្រូវ នឹងសត្រូវរបស់អ្នក។ “១ សំបុត្រអែល 15:22 និយាយថា “ហើយសំបុត្រអែលមាន ប្រសាសន៍ថា “តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យរីករាយជាខ្លាំងចំពោះតង្វាយដុត និងយញ្ញបូជា ដូចជាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ដែរឬទេ? មើល ចុះ ការស្តាប់បង្គាប់ ប្រសើរជាងយញ្ញ បូជា ហើយស្តាប់ជាងខ្លាញ់ចៀម™។ លូសើរបាននិយាយថា បំរើ ការគោរពប្រតិបត្តិគឺមាន តម្លៃជាងអព្វតហេតុ™ ។

**សេចក្តីអធិប្បាយទី 5 ចូរចូលទៅដល់កន្លែងពេញលេញ ចេញពីការចាប់ផ្តើមនៃគោលលទ្ធិ
(ហេតុអ្វី ៦:១-៣)។**

អ្នកជឿជាច្រើនមិនបានរីកចម្រើនក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានគេ
ដាក់លើស្ថានភាពធ្លាក់ទឹកចិត្ត។ មូលហេតុគឺជាចម្បងសម្រាប់ការសង្ស័យរបស់ពួកគេ។
ដោយសារពិភពលោកនេះពោរពេញដោយអំពើបាប ទីបង្គោលពិតចំពោះជីវិតអស់កល្បជា
និច្ច និងការរស់ឡើងវិញក៏ត្រូវបានយល់ឃើញនៅក្នុងបុរសដោយមិនច្បាស់លាស់។
សាកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឥឡូវនេះ យើងឃើញនៅក្នុងកញ្ចក់ងងឹត ប៉ុន្តែបែរ
មុខមកទល់មុខវិញ។ ឥឡូវនេះខ្ញុំដឹងមួយផ្នែក; ពេលនោះ ខ្ញុំនឹងដឹងយ៉ាងច្បាស់ ដូចដែលខ្ញុំ
បានដឹងយ៉ាងពេញលេញ™។ (កូរិនថូសទី១ ១៣:១២) ពិតជាត្រឹមត្រូវ។ ទោះបីយើង
ស្គាល់ព្រះ និងពិភពលោកខាងមុខក៏ដោយ ពេលខ្លះយើងមានអារម្មណ៍ថាមានភាពស្រ
ពិចស្រពិលចំពោះការល្អនៃពិភពលោក។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរសម្រាកក្នុងពិភពលោក
ហើយយកចិត្តទុកដាក់លើការល្អដោយការសម្រេចចិត្តដោយឆន្ទៈ និងការខិតខំទៅជិតកម្រិតខ្ពស់នៃ
ជំនឿរបស់យើងនោះទេ។ បើគ្មានការសម្រេចចិត្តបែបនេះទេ ប្រសិនបើយើងត្រូវបាន
ទាញចូលទៅក្នុងអ្វីដែលយើងចង់បាន នោះយើងនឹងមានអាកប្បកិរិយាមិនច្បាស់លាស់
ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានោះ យើងនឹងត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពងងឹតនៃអំពើបាប។ មុន
ពេលទីបង្គោលអំពីសេចក្តីពិត និងសេចក្តីសុចរិត ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងការរស់ឡើង
វិញ យើងគួរតែបដិសេធការជំពប់ដួល ដើម្បីធ្វើឱ្យយើងមានភាពមិនច្បាស់លាស់ចំពោះទី

បន្ទាល់ ប៉ុន្តែយើងគួរតែជ្រើសរើសតែធាតុនៃពន្លឺយ៉ាងច្បាស់លាស់។ នៅពេលដែលយើង
ប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដើម្បីជ្រើសរើសការរំពឹងទុក និងសកម្មភាព ដូច្នេះយើងនឹងមាន
ការធានាបន្ថែមទៀត។ អ្នកណាគិតក្នុងភាពងងឹត ជ្រើសរើសហើយប្រតិបត្តិ និងដើរតាម
ពន្លឺ ភាពផ្ទុយគ្នានៃពន្លឺ និងភាពងងឹតត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការស្មាន និងជីវិតជាក់ស្តែង។
វាផ្តល់ឱ្យគាត់នូវការធានា។ បន្ទាប់ពីអ្នកនោះបានឃើញព្រះយេស៊ូវដែលមានព្រះជន្មរស់
ឡើងវិញ មានអ្នកដែលមិនជឿលើទ្រង់។ (ម៉ាថ. ២៨:១៧) ដូចយើងឃើញហើយ យើង
អាចដឹងថាចិត្តមនុស្សក្នុងលោកនេះឈឺ។ បុរសទទួលបានការល្អឱ្យទទួលយកការ
សង្ស័យមុនពេលការពិតដែលអាចជឿជាក់បានយ៉ាងច្បាស់បំផុត។ ដោយសារតែការ
ល្អឯបែបនេះ យើងមិនចាំបាច់ទទួលការរារាំងក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់យើងឡើយ។ មាន
តែអ្នកដែលអះអាងពីសេចក្តីជំនឿដោយមិនយកបញ្ហាណាមួយទៅនឹងការល្អនោះទេ
ដែលទទួលបានពរជ័យនៃការធានា។ ដើម្បីឱ្យមិត្តរបស់យើងត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុង
ការល្អឯបែបនេះយើងមិនចាំបាច់ទន់ខ្សោយក្នុងខ្លួនយើងទេ។ ឬទោះជាយើងមានការ
ល្អឯបែបនេះក្នុងខ្លួនយើងក៏ដោយ ក៏យើងមិនចាំបាច់ទន់ខ្សោយដែរ។ ការពិតមិនមែនជា
ការពិតទេ ទោះបីនរណាម្នាក់មិនជឿលើវាក៏ដោយ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៦ សម្តេចសង្ឃរបស់យើង គឺព្រះយេស៊ូវ (ហេព្រើរ ៧:២៦-២៨)
បុរសមិនអាចចូលទៅជិតព្រះបានទេ ព្រោះគាត់ជាមនុស្សមានបាបដោយផ្ទាល់។ ដូច្នេះ
គាត់ត្រូវមានសម្តេចសង្ឃ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ប្រព័ន្ធបូជាចារ្យ ជាជាងត្រូវបានបង្ហាញ
នៅក្នុងសាសនាមិនជឿ។ (Bavinck, Geref. III ទំព័រ 357) សាសនាមិនពិតគឺមិនពិត។
ប៉ុន្តែវាបង្ហាញពីអ្វីដែលចង់បានរបស់បុរសនោះ ដូចជាការផ្លាស់ប្តូរមាត់របស់មនុស្សគួ

ង់។ បុរសចង់ឱ្យអ្នកណាក៏សុំពរដោយខ្លួនឯង។ ចុះតើនរណាជាសម្តេចសង្ឃពិត? គាត់គឺជាព្រះយេស៊ូវ។

1. កិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាសម្តេចសង្ឃពិតត្រូវបានសម្រេចដោយទំនាយ។ ទំនាយនេះមានពីរយ៉ាងគឺ

1) វាត្រូវបានព្យាករណ៍ដោយផ្ទាល់។ អត្ថបទរបស់យើងពន្យល់ពីទំនាយទាំងនេះ (លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨-២០) អស់រយៈពេលជាយូរ។ (ហេ. ៧:១-១០) ការពិតដែលទំនាយបានប្រាប់ដូចជាពាក្យផ្ទាល់ត្រូវបានសម្រេចធ្វើឱ្យយើងភ្ញាក់ផ្អើល ហើយមានជំនឿ។ ម៉ូសេដែលរស់នៅ 1500 ឆ្នាំមុនមុនពេលប្រសូតរបស់ព្រះយេស៊ូវ តើគាត់បានកត់ត្រាអំពី មេគីសេថេក ដែលជាប្រភេទព្រះយេស៊ូវយ៉ាងដូចម្តេច? (លោកុប្បត្តិ ១៤:១៨-២០) នេះជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងមក។ ព្រះពិតជាស្មោះត្រង់ណាស់។ បុរសត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅពេលព្រឹកនិងពេលល្ងាច។ ទោះបីជាពួកគេបានសន្យាប៉ុន្មានម៉ោងមុនគេភ្លេចរឿងជាច្រើន។ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បានសន្យាជាមួយនឹងបុរសនោះមុនរាប់ពាន់ឆ្នាំ ហើយសូម្បីតែប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក គាត់មិនភ្លេចនិងរក្សាការសន្យានោះទេ។ យើងចង់ជឿលើព្រះយេស៊ូវដែលបានយាងមកជាការសម្រេចនៃការព្យាករណ៍ដោយស្មោះត្រង់។

2) វាត្រូវបានព្យាករណ៍ថាជាស្រមោលដោយប្រយោល។ ពួកសង្ឃនៃកុលសម្ព័ន្ធលេវីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាស្រមោលរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលមានច្បាប់ (ហេ. ៧:១១-២៥) ពួកគេមិនល្អឥតខ្ចោះ។ ប៉ុន្តែភាពមិនល្អឥតខ្ចោះគឺគ្រាន់តែជាទុក្ខសោកដើម្បីចង់បានព្រះយេស៊ូវ។

2. ឥទ្ធិពលនៃតំណែងបញ្ញត្តិភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺពេញលេញ និងអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះសម្រាប់យើង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បន្ទាប់ពីគាត់បានចូលមកក្នុងផែនដី ត្បិតគាត់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេ គាត់ត្រូវបានយកឈ្មោះដោយឈើឆ្កាង (កូឡូ. ១១:៥, ហេ. ៧: ២៦, ២៧ ក) គាត់បានក្លាយជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដែលថ្វាយនៅចំពោះព្រះថែមទៀត។ ដូច្នេះ តង្វាយរបស់គាត់បានសម្រេចម្តងហើយ (៧:២៧ ខ) ហើយបានទទួលប្រសិទ្ធភាពអស់កល្បជានិច្ច។ (ខ ២៨ ខ) ហេតុ្រើរ ៩:២៥-២៦ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ក៏មិនត្រូវថ្វាយខ្លួនគាត់ម្តងហើយម្តងទៀតដែរ កាលដែលសម្តេចសង្ឃចូលក្នុងទីសក្ការៈជារឿងរាល់ឆ្នាំ ដោយឈាមមិនមែនជារបស់ខ្លួនឡើយ ត្បិតពេលនោះគាត់នឹងត្រូវរងទុក្ខម្តងហើយម្តងទៀតតាំងពីពេលបង្កើត នៃពិភពលោក។ ប៉ុន្តែដូចជាទ្រង់បានលេចមកម្តងនៅចុងយុគសម័យដើម្បីលប់បាបដោយការបូជាខ្លួនឯង។ “។ ដូចនេះដែរ ការលះបង់តែមួយដងបង្កើតបាននូវប្រសិទ្ធភាពអស់កល្បជានិច្ច។ យើងមិនអាចផ្តល់នូវការប្រៀបធៀប និងពាក្យប្រៀបធៀបជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកនេះគឺជារឿងនោះទេ។ ពីព្រោះអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងលោកនេះនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ និងកាត់បន្ថយ ហើយកន្លងផុតទៅ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ព្រះយេស៊ូជាអ្នកសម្របសម្រួលដំប្រសើរនៃសេចក្តីសញ្ញា (ហេព្រើរ ៨:១-៦)

ក្នុងចំណុចនេះ ចូរយើងគិតជាដំបូងនូវអ្វីដែលសេចក្តីសញ្ញា™ឬប័ណ្ណសញ្ញា™ដែលបទគម្ពីរចែងថាជាអ្វី។ តាមចំណងជើងនៃសេចក្តីអធិប្បាយ យើងពន្យល់ថាអ្នកសម្របសម្រួលនៃសេចក្តីសញ្ញាគឺជាអ្វី។ នៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងថ្មី អ្វីដែលសំខាន់គឺឈាមរបស់គាត់ដើម្បីជំនួសការបូជា។ តើឈាមមានគុណសម្បត្តិអ្វី? វាគឺជាដង្ហាយធូន។ (ម៉ាថ. ២៦:២៨, ហេ. ៩:១៤, ២២) តាមទ្រឹស្តីមួយ ឈាមនេះមានន័យថាលក្ខណៈមិនប្រែប្រួលនៃសេចក្តីសន្យាបរិសុទ្ធ។ (ហេ. ៩:២៦) អ្វីដែលសំខាន់មួយទៀតក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងថ្មីនេះគឺមិនត្រឹមតែទទួលបានការលើកលែងទោសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ទទួលបានពរពីស្ថានសួគ៌ដែរ។ (លូកា ២២:២៩, ៣០) ជាការពិតណាស់ ក្នុងពិធីនៃសេចក្តីសញ្ញានេះ។

ព្រះអម្ចាស់ដែលបានសន្យាមិនបានទទួលនូវសម្ពត្តិមេត្រីណាមួយពីប្រជាជនឡើយ (ដូចជាសម្ពត្តិមេត្រីចាស់) ពីខាងព្រះអង្គតែប៉ុណ្ណោះដែលទ្រង់អនុវត្តនូវប្រយោជន៍ និងពរជ័យដល់ពួកគេទាំងអស់។ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានសន្យាជំនួសបន្ទុករបស់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងចង់ចាំក្នុងចិត្តរបស់យើង អ្នកដែលចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះ មិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលថាមនុស្សល្អ ឬមិនមែននោះទេ។ រឿងល្អ និងរឿងអាក្រក់មិនអាចផ្លាស់ប្តូរប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណបានទេ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងទទួលបានគឺនាំមកដោយសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដោយសេរី ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានសង្កត់ដោយអំណាចផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលយើងគួរធ្វើគឺគ្រាន់តែទុកចិត្តលើកិច្ចព្រម

ព្រៀងនេះ ហើយគោរពតាម។ បន្ទាប់មក ការទាក់ទងគ្នានៃសេចក្តីសញ្ញារវាងព្រះ និង មនុស្សអាចចាត់ទុកថាជាការធ្វើតាមពីរយ៉ាង។

1. ទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ជាកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារ ប៉ុន្តែកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ (យោងទៅទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញានៅក្នុងទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរដោយអ្នកនិពន្ធ) ច្បាប់ និងទំនាយមិនផ្ទុយនឹងព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទ។ សេចក្តីសញ្ញាចាស់នៃភ្នំស៊ីណាយ គឺជាប្រភេទនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ é កាឡូ4:2) នៅក្នុងមួយ ការស្ស័យនៃការប្រតិបត្តិច្បាប់ត្រូវបានទាមទារមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដូចលក្ខខណ្ឌនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែវាមានន័យថា ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស ពួកគេគួរតែរស់នៅជាស្រ្តីនៃព្រះនៅចំពោះព្រះ។

2. ទំនាក់ទំនងរវាងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ និងកិច្ចព្រមព្រៀងការងារ។ កតិកាសញ្ញានៃព្រះគុណមិនលុបចោលកិច្ចព្រមព្រៀងការងារ (ដែលបានផ្តល់ដល់អ័ដាម) ប៉ុន្តែជាវិធីសាស្ត្រថ្មីដើម្បីសម្រេចវា និងដើម្បីសម្រេចវា។ អ្វីដែលអ័ដាមបានបរាជ័យគឺត្រូវបានស្តារឡើងវិញហើយបញ្ចប់ដោយអ័ដាមទីពីរគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការដែលបុរសរីករាយនឹងពរជ័យនៃព្រះរាជាណាចក្រ គប្បីប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ។ នៅក្នុងសន្និសញ្ញានៃព្រះគុណទាមទារឱ្យបង់ប្រាក់ល្អៗនៃអំពើបាបនិងការគោរពច្បាប់នោះបន្ទុករបស់មនុស្សគឺធ្ងន់ជាងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារជាគោលការណ៍។ មានតែផ្នែកខ្លះផ្សេងគ្នាប៉ុណ្ណោះដែលជាការពិត

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ហេព្រើរ ៨:៦-១៣)

ពេលខ្លះបុរសយល់ខុសអំពីទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ភាពខុសគ្នាដែលមួយបុរាណ លោក Marcion បាននិយាយថា ព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺខុសពីព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ហើយគាត់បានបដិសេធបទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ វាជាការគិតខុស។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មានទំនាក់ទំនងកាន់តែជិតស្និទ្ធនឹងគ្នា។

1. គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺប្រសើរជាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។

៨:៦ រួមបញ្ចូលអត្ថន័យដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺ ឯ របស់ដែលស្អាតជាងនេះទៅទៀត™ និង ឯ សេចក្តីសន្យាទាំងឡាយ និង ឯ សេចក្តីសញ្ញាល្អជាង™ ។ ដូចនេះដែរ ពាក្យដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានគេប្រៀបធៀបជាមួយនឹងសញ្ញាចាស់ វាគឺជា “អ្វីដែលល្អជាង” ជាលក្ខណៈនៃសំបុត្រនៃភាសាហេព្រើរ វាចេញមកពី 7:19, 22, 9:23, 12:24 ផងដែរ មូលហេតុដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺល្អជាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺសម្រាប់ការប្រៀបធៀបវិធីសាស្ត្រនៃវិវរណៈនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ថា គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺពេញលេញ និងជាអចិន្ត្រៃយ៍។ សំបុត្រនៃភាសាហេព្រើរបាននិយាយថាព្រះយេស៊ូវទ្រង់ផ្តល់គឺជាធាតុដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ជារឿងរហូត (13:8) សេចក្តីសង្គ្រោះដែលទ្រង់ប្រទានគឺអស់កល្បជានិច្ច (5:9) បញ្ចេញភាពរបស់ទ្រង់គឺអស់កល្បជានិច្ច (7:24) ដង្ហាយធូនរបស់ទ្រង់មានប្រសិទ្ធភាពអស់កល្បជានិច្ច (9:21)) មរតកដែលគាត់ផ្តល់ឱ្យគឺអស់កល្បជានិច្ច (9:15) នគររបស់គាត់មិនរង្គោះរង្គើទេ (12:28) ហើយកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់គឺអស់កល្បជានិច្ច។ (១៣:២០)

ការពិតដែលវិវរណៈ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអស់កល្បជានិច្ច នោះរួមបញ្ចូល
អត្ថន័យនៃកំហុសទាំងស្រុង។ ដូច្នេះ យើងសូមឱ្យយើងជឿ ហើយទុកចិត្ត ហើយ
សម្រាកនូវវិវរណៈពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដោយអស់ពីចិត្ត។ ហើយយើងសូមអរ
គុណចំពោះការដឹងថាយើងបានទទួលពរជ័យដ៏ធំជាងពរជ័យដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងព្រះ
គម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (ម៉ាថាយ ១១:១២. គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាការបន្តនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាមិន
មែនជាការផ្ទុយ និងជម្លោះនោះទេ។

៨:៨-១៣ ចែងថា គម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបង្ហាញដោយការសម្រេចនៃទំនាយនៅក្នុងគម្ពីរ
សញ្ញាចាស់។ នោះគឺ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីស្ថិតនៅក្នុងប្រភេទទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ដូច្នេះ
វត្ថុទាំងពីរនេះគឺផ្ទុយពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនផ្ទុយពីព្រះយេស៊ូវ ដែលជា
អ្នកសម្របសម្រួលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវមិន
ត្រឹមតែបានដកស្រង់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ត្រូវបាន
សម្រេចចំពោះខ្លួនគាត់ដែរ។ (មថ ៥:១៧) ប៉ុន្តែ តើយើងអាចគិតថានៅក្នុងធម្មទេសនា
របស់លោកអំពីភ្នំនោះ មានពាក្យថា ឯ អ្នករាល់គ្នាបានឮថាមានគេនិយាយដល់មនុស្ស
ចាស់É™។ (Mt 5: 21, 22, 27, 28, 33, 34, 38, 39, 43, 44) គឺដើម្បីបំបែកគម្ពីរ
សញ្ញាចាស់? Stevens បានឃើញដូច្នេះ ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុស។ ដូចដែលអត្ថបទភាសា
ក្រិចនៃឃ្លានេះ (Ἡκούσατε ὅτι ἐπρέθη τοῖς ἀρχαίοις) ត្រូវបានបកប្រែដោយផ្ទាល់គឺ
"អ្នកបានឮថាវាត្រូវបានគេនិយាយទៅកាន់មនុស្សចាស់ (ដូច្នេះ)" ។ នេះជាអត្ថន័យផ្ទុយពី
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែប្រឆាំងនឹងការពិតដែលពួកផារីស៊ីយល់ខុសគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយ
បង្រៀនខុស។ ច្បាប់ដែលព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុងការបង្រៀននៅលើភ្នំ បង្ហាញ

ពីគំនិតជាមូលដ្ឋានក្នុងច្បាប់ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ពួកផារីស៊ីមិនគ្រាន់តែមើលឃើញ
តែទិដ្ឋភាពខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ហើយឃើញខុស ហើយបានបង្រៀនវាប៉ុណ្ណោះទេ ព្រះ
យេស៊ូវបានបើកសម្តែងគំនិតនៃច្បាប់ ហើយបានប្រាប់ពួកគេ។ ពួកផារីស៊ីមិនបានមើល
ច្បាប់យ៉ាងស៊ីជម្រៅទេ។ គេឃើញតែផ្នែកនៃច្បាប់តែមិនឃើញគោលការណ៍។ ហើយគេ
ឃើញប្រភេទខាងក្រៅ តែមិនឃើញស្នូល។ អ៊ីចឹងគេបកស្រាយច្បាប់ខុសច្រើន។

2. ដូចដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានមកនៅលើសញ្ញាចាស់បានចាកចេញ។

នោះគឺ ប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបញ្ចប់ ហើយត្រូវបាន
បញ្ចប់ដោយគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នេះមិនមានន័យថាបទគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបាត់បង់សិទ្ធិ
អំណាចនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះទេ។ វានៅតែជាសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ ហើយបង្កើតកិច្ចពិធីដើម្បីផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
សញ្ញាថ្មី។ ទំនាយនេះធ្វើប្រតិបត្តិការដើម្បីពង្រឹងសេចក្តីជំនឿដល់បុរសដែលរស់នៅក្នុង
ថ្ងៃដែលបានសម្រេច។ (រ៉ូម ១៥:៤) សូមយោងទៅយ៉ូហាន ១៣:១៩។ អ្វីដែលយើងគិត
អំពីវាគឺជាការពិតដែលថានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះមិនបានដឹកនាំវាស្រួរបស់ទ្រង់ជាពិធីនៃ
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងប្រព័ន្ធរបស់វាទេ។ នៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ប្រព័ន្ធនៃទីសក្ការៈនៅ
ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានវិនាស ប៉ុន្តែមានតែចលនាដើម្បីស្ថាបនាព្រះវិហារតាមដំណឹង
ល្អប៉ុណ្ណោះ។ ច្បាប់ដើម្បីរក្សាថ្ងៃសប្បិទថ្ងៃសៅរ៍ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី
រក្សានៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ថ្ងៃនេះមិនទាមទារការកាត់ស្បែកដូចជនជាតិយូដានៅក្នុង
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ។ ការផ្លាស់ប្តូរបែបនេះត្រូវបានសម្រេចដោយឯកសារជាក់ស្តែងនៅ
ក្នុងបទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ប៉ុន្តែអ្វីមួយមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងរឿងនោះទេ។

ការសរសេរជាក់ស្តែង វាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងការផ្តល់ជំនួយដោយយោងទៅតាម
គោលការណ៍ រួមទាំងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ហេព្រើរ ៩:១១-២២)

ពាក្យអត្ថបទនេះបាននិយាយថា គុណសម្បត្តិនៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺ ០ តើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចបានថ្វាយខ្លួនគាត់ដោយគ្មានកំហុសដល់ព្រះ នោះនឹងបានបន្សុតសតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើងពីកិច្ចការដែលបានស្លាប់ទៅ ដើម្បីបម្រើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់™ (ខ.១៤) ពាក្យទាំងពីរនេះរួមបញ្ចូលពាក្យជាច្រើននៃ បទគម្ពីរចំពោះព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ យោងតាមបទគម្ពីរប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ ១) វាបានប្រោសលោះយើង (១ពេ. យើងជាមួយព្រះ។ (កូឡ. ១:២០) ៥) វាធ្វើឱ្យយើងរាប់ជាសុចរិត។ (រ៉ូម ៥:៩) ៦) វាធ្វើឱ្យយើងជម្រះពីអំពើបាបទាំងអស់។ (យ៉ូហានទី១ ១:៧) ៧) វាធ្វើឱ្យយើងបានញែកជាបរិសុទ្ធ (ហេ. (មថ ២៦:២៨) សូមយោងទៅ ហេព្រើរ ៩:២២ ហើយបទគម្ពីរបាននិយាយរឿងមួយចំនួនអំពីសុភមង្គលនៃការផ្តាច់បាប ពោលគឺ ១) ព្រះមិនចាំអំពើបាបរបស់យើង ដូចយើងជឿលើឈាមរបស់ទ្រង់ទេ។ (យេ. ៣១:៣៤) ២) លោកបានបោះចោលអំពើបាបរបស់យើង ដូចដែលលោកខាងកើតនិងលោកខាងលិចនៅឆ្ងាយពីគ្នា។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:១២) ៣) ទ្រង់បានបោះចោលអំពើបាបរបស់យើងនៅខាងក្រោយខ្នង (គឺ ៣៨:១៧) ៤) ទ្រង់បានបោះចោលអំពើបាបរបស់យើងទាំងស្រុង។ (គឺ ៤៤:២២) ៥) លោកបានមានប្រសាសន៍ឱ្យបោះចោលអំពើបាបរបស់យើងនៅសមុទ្រជ្រៅ។ (ម៉ិ. ៧:១៩) ទោះជាទ្រង់ស្វែងរកអំពើបាបរបស់យើងក៏ដោយ ទ្រង់មិនប្រព្រឹត្តចំពោះអំពើបាបនោះទេ។ (យេ. ៥០:២០) ៧) ទ្រង់គ្របបាំងអំពើបាបរបស់យើង។ (ទំនុកដំកើង ៣២:១) (កំណត់ចំណាំរបស់ Moody ពី My Bible, ទំព័រ ១៨៤, ១៩៦, ១៩៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ចូលទៅជិតព្រះ (ហេព្រើរ ១០:១៩-២២)

ទិសដៅដែលអ្នកជឿអាចចូលទៅជិតព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងទាំងស្រុង។ វាមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជា។

1. យើងទទួលបានភាពក្លាហានដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (ខ ១៩) លោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវពិតជាឈាមរបស់ចៅក្រម។ ចំពោះចៅក្រមបង្អួចឈាមខ្ញុំ តើគាត់ថ្កោលទោសខ្ញុំដែលជឿលើឈាមឬ? គោលបំណងដែលគាត់បង្អួចឈាមគឺធ្វើឱ្យខ្ញុំជឿលើគាត់។ តើគាត់នឹងបដិសេធខ្ញុំមិនឱ្យជឿតាមរយៈពាក្យ បំជឿ™ ឥឡូវនេះទេ?

2. ផ្លូវរស់ថ្មីដែលយើងនឹងដើរត្រូវបានបើក (ខ២០)

ផ្លូវត្រូវបានបើកថាវាមាននូវត្រូវបានបើកចេញពីខាងលើ។ (ម៉ាកា ១៥:៣៨) នោះគឺជាផ្លូវដែលព្រះបានបើក។ ហេតុនេះហើយបានជាផ្លូវដែលមានសិទ្ធិធ្វើឱ្យយើងចូលទៅជិតព្រះអង្គ។ ផ្លូវនោះគឺជាផ្លូវបើកដើម្បីបំបែកចេញសូម្បីតែព្រះកាយរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ហេតុផលដើម្បីកំទេចរូបកាយរបស់គាត់ គឺសម្រាប់ការពិតដែលត្រូវបានព្យាករណ៍រួចហើយនៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាមួយនឹងអំប្រាហាំ។ លោកុប្បត្តិ 15:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណែកព្រះអាទិត្យបានលិចទៅហើយ ងងឹតមើលចុះ ផែនដែលមានផ្សែងបារី និងអណ្តាតភ្លើងបានឆ្លងកាត់បំណែកទាំងនេះ™។ នៅទីនេះ ភ្លើងគឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះ។ ការដែលគាត់ដើរនៅចន្លោះផ្លូវមានន័យថាគាត់បានសម្រេចសេចក្តីសញ្ញាដោយខ្លួនគាត់។ ដូច្នេះពាក្យនេះក៏មានន័យថា ព្រះអង្គទ្រង់ធ្វើផ្លូវ។ ដោយសារព្រះបានធ្វើបាបដល់រូបកាយរបស់កូនប្រុសដែលបង្កើតនោះ នោះទ្រង់បានធានានូវការពិតនៃសេចក្តីសញ្ញា។ (ហេព្រើរ ៩: ១៦, ១៧)

3. សម្រាប់បូជាចារ្យដ៏អស្ចារ្យគាត់ជួយអ្នកជឿ។ (ខ ២១)

គាត់នៅរស់ គាត់អធិស្ឋានឱ្យយើង យើងអាចចូលទៅជិតព្រះដោយជំនួយរបស់គាត់។ ទោះបីជាយើងមានភាពក្លាហានដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយយើងដឹងពីវិធី ដើម្បីចូលទៅជិតព្រះក៏ដោយ វាជាការលំបាកដែលយើងសម្រេចបាននូវសកម្មភាពដើម្បី មានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដោយអំណាចខ្លួនឯង។ មនុស្សដែលមានបាបមានកំណត់មិន អាចគ្រប់គ្រងពិភពលោកខាងវិញ្ញាណដែលគ្មានទីបញ្ចប់បានទេ។ នៅក្នុងរឿងនេះ យើង គួរតែទទួលបានជំនួយពីបុត្រារបស់ព្រះដែលមានជីវិតគ្មានទីបញ្ចប់។

5. ចិត្តយើងក៏យល់ពីអំពើបាបរបស់យើងដោយលោហិតដ៏មានតម្លៃនៃឈើឆ្កាង ហើយប្រែ ចិត្ត ហើយរូបកាយរបស់យើង (រូបកាយបើកសម្តែងការប្រព្រឹត្ត) ក៏ត្រូវបានសម្អាតដែរ។ នេះមានន័យថា បុរសនោះត្រូវបានសម្អាតផ្នែកខាងក្នុង និងផ្នែកខាងក្រៅ ដោយលោហិត របស់ព្រះគ្រីស្ទ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ព្យាយាមប្រមូលផ្តុំគ្នា (ហេតុ ១០:២៥)

សម្រាប់អ្នកជឿព្រះគ្រីស្ទទទួលបានការប្រកាសនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់គួរតែ ចាត់ទុកក្រុមជំនុំជាមាតា។ ព្រះវិហារមានការប្រជុំរបស់សមាជិកក្រុមជំនុំជាធាតុសំខាន់។ ក្នុងអត្ថបទនេះ ដើម្បីព្យាយាមប្រមូលផ្តុំមានន័យថា ព្រះវិហារគួរត្រូវបានប្រមូលតាម គោលការណ៍ដើម។

1. ព្រះវិហារទទួលបានជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដោយអាជ្ញាធរខាងក្រៅ និងការគ្រប់គ្រង និង ការត្រួតពិនិត្យតាមរយៈកិច្ចប្រជុំ។

ដូចដែលពួកគេមិនប្រមូលផ្តុំនិងបោះបង់ចោលសកម្មភាពផ្ទាល់ខ្លួន។ ជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវ បានបង្កើត ហើយចលនានៃជំនឿក៏ច្របូកច្របល់ដែរ។ ចលនានៃសេចក្តីជំនឿគួរតែកើត ឡើងជានិច្ចនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ ដោយសារវាមិនមែនដូច្នោះទេ ការងាររបស់អ្នកជឿម្នាក់ៗ នឹងក្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍ ហើយការផ្ទេរការពិតក៏មិនគួរក្លាយជាត្រឹមត្រូវ និងមិនគួរ មានសុវត្ថិភាពដែរ។ ដូច្នេះហើយ ចលនានៃជំនឿនៅកណ្តាលមនុស្ស ប្រាកដជានាំមកនូវ ការបរាជ័យនាពេលខាងមុខឆាប់ៗនេះ។

2. នៅពេលដែលក្រុមជំនុំព្យាយាមប្រមូលផ្តុំ ចលនានៃដំណឹងល្អគឺមានឥទ្ធិពល។ ជាទូទៅក្នុងពិភពលោកក៏ដូចជាមនុស្សប្រវ័ង្សក្នុងចិត្តតែមួយក្លាយជាមនុស្សរឹងមាំ ប៉ុន្តែ ពេលដែលគេបែកខ្ញែកគ្នាទៅវិញទៅមកក៏ទន់ខ្សោយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះយេស៊ូ បានសន្យាជាមួយនឹងអ្នកជឿដែលប្រមូលផ្តុំគ្នាជាងអ្នកជឿផ្ទាល់ខ្លួន។ (ម៉ាថ ១៨:១៩-២០) ហេតុនេះហើយបានជាប្រាកដថាសហគមន៍

នៃអ្នកជឿដែលត្រូវប្រមូលផ្តុំដោយការរួបរួមក្នុងចិត្តស្របគ្នា នឹងមានឥទ្ធិពលខាងវិញ្ញាណ។

3. ការប្រជុំនៃក្រុមជំនុំគួរតែស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយសម្រាប់វាជាឱកាសដើម្បីប្រកាសវា អ្នកជឿគួរតែប្រជុំពេលខ្លះ។ អ្នកជឿមិនទទួលបានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មិនអាចរក្សាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿបានឡើយ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះធ្វើការរបស់ដ៏មានតម្លៃមួយចំនួន។ ១) មនុស្សកើតជាថ្មីដោយសារវា (១ពេត្រុស ១:២៣) ២) បុរសនោះធំឡើងដោយសារវា។ (២ពេត្រុស ២:២) ៣) ចិត្តនៃអ្នកជឿ និងកិច្ចការរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានសម្អាតដោយវា (យ៉ូហាន ១៥:៣, ទំនុកតម្កើង ១១៩:៩) ៤) អ្នកជឿត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធដោយវា (យ៉ូហាន ១៧:១៧) ៥) ដោយ អ្នកជឿទទួលពន្លឺនៃស្ថានសួគ៌។ (ទំនុក. ១១៩:១០៥) ៦) ដោយសារវាយើងត្រូវបានការពារ (អេភ. ៦:១៧) ៧) យើងដឹងថាវាវិនិច្ឆ័យបុរស។ (យ៉ូហាន 12:48) (Moody, Notes rom My Bible, p 194)

ការប្រជុំនៃក្រុមជំនុំដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយគឺមានតម្លៃដូចជាជីវិត។ វាស៊ីនតោន ដែលជាប្រធានាធិបតីទីមួយដ៏ល្បីល្បាញនៅសហរដ្ឋអាមេរិក មិនបានអរត្ថមានពីព្រះវិហារពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 អំពីសេចក្តីជំនឿ (ហេប្រើរ ១០:៣៩)

1. លក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿ

1) ការពិភាក្សាអំពីវាក្យសព្ទ

ពាក្យ ជំនឿ គឺ ហេមីន (ἡμῖν) ជាភាសាហេប្រើរ ដែលមានន័យថា "ពង្រឹង (អ្នកខ្លាំង ដោយភាពស្មោះត្រង់) ឬ "ដើម្បីអាចជឿសម្រាប់ភាពស្មោះត្រង់។ សរុបមក សេចក្តីជំនឿមានសេចក្តីស្មោះត្រង់ជាខ្លឹមសារ និងជីវិតរបស់វា។ ការលាក់ពុត និងការក្លែងបន្លំមិនមែនជាសេចក្តីជំនឿ ក៏ដូចជាសត្រូវនៃសេចក្តីជំនឿ និងការជំពប់ដួលរបស់វា។ កន្លែងលាក់ពុត និងការក្លែងបន្លំ គ្មានជំនឿ និងការរីកលូតលាស់នៃសេចក្តីជំនឿ។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរបង្រៀននៅកណ្តាលនៃសេចក្តីជំនឿ ក្នុងពេលតែមួយជាអវិភាគនឹងការលាក់ពុត។ ពួកផារីស៊ីដែលជានិមិត្តរូបនៃភាពពុតត្បូតគឺជាសត្រូវរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ Bunyan បាននិយាយថា “មនុស្សលាក់ពុតគឺបរិសុទ្ធនៅខាងក្រៅ ប៉ុន្តែអារក្សនៅក្នុងគ្រួសារ”។ Moody បាននិយាយថា “ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អដោយគ្រាន់តែពាក្យថា លើកបុរសឡើង ហើយមើលទៅជិតនៅស្ថានសួគ៌ ការមានដំណឹងល្អ ធ្វើឱ្យគាត់ចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះ” ។ ពិតជាត្រឹមត្រូវ។ ដូចដែលយើងជឿលើការពិត យើងគ្មានអំណាចដើម្បីកាន់វា ហើយហើរតាមខ្យល់នៃការលាក់ពុតនោះទេ យើងគួរតែដឹងថាវាមិនមែនជាជំនឿពិតនោះទេ។ ជាពិសេស តើពេលនេះជាថ្ងៃបែបណា? ឥឡូវនេះគឺជាថ្ងៃដែលក្រុមជំនុំរបស់យើងគួរតែក្រោកឈរឡើងពីកន្លែងអង្គុយ។ ព្រះទតឃើញយើងឥឡូវនេះ (ឆរចាក្សត្រ ១៦:៩) បើអ្នកណាមិនពុតត្បូត មិនពឹងលើអ្នកដទៃ ហើយនឹងក្រោកឈរឡើងតាមបទគម្ពីរ? ឥឡូវនេះគឺជាពេលវេលានៃភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿ។

2) ការពិភាក្សាអំពីប្រតិបត្តិការ

ដោយសារសេចក្តីជំនឿកើតចេញពីទស្សនៈនៃសេចក្តីពិត វិធីដំណើរការគឺមិនសាមញ្ញទេ។ ជំនឿគឺជាហោរាដែលទាយដោយសេចក្តីពិត និងជាអ្នកប្រយុទ្ធ។ Tennyson បានធ្វើដូចខាងក្រោម ពោលគឺ “ជំនឿមិនត្រូវបានរង្គោះរង្គើក្នុងពាក្យដែលរំខានឡើយ ក្នុងចំណោមការណ្តោះគ្នាវាងការត្រូវនិងខុស ជំនឿតែមួយគត់មានអាកប្បកិរិយាវិភាគ។ ជំនឿឆ្គងកាត់រឿងអាក្រក់បំផុត មើលទៅរឿងភ្នំថ្នាលបំផុត មើលទៅព្រះអាទិត្យលាក់ត្រឹមមួយយប់។ វាមើលទៅរដូវក្តៅតាមរយៈពន្លកនៃរដូវរងា។ វាបានភ្ញាក់ផ្អែលឈឺមុនពេលផ្កាធ្លាក់ចុះ ស្តាប់សំលេងរបស់សត្វខ្លាទៅក្នុងពងរបស់ lark ដោយគ្មានសំលេង ហើយស្វែងរកអណ្តូងដោយឃើញអព្វតហេតុ។ ត្រឹមត្រូវហើយ។ សេចក្តីជំនឿគឺពឹងផ្អែកលើសេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញ ហើយមានក្តីសង្ឃឹមនៃអនាគត និងការធានាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ លោក ស្តីជិន បាននិយាយថា ៖ ការប្រែចិត្ត សេចក្តីជំនឿ ជីវិតខាងវិញ្ញាណ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏វិសុទ្ធ ចិត្តប្រាថ្នាចង់បានស្ថានសួគ៌ និងការទូញសោកដែលមិនអាចនិយាយបាន គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការ.....

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបង្ហូរមកយើង គឺជាត្រានៃនគរនៃព្រះ ដែលព្រះបានបោះត្រាយើង។ យើងមិនចាំបាច់ទាមទារក្តីសុបិន ចក្ខុវិស័យ សំឡេងអាថ៌កំបាំង និងអារម្មណ៍រំភើបចិត្តឡើយ™។ វត្ថុដែលអាចប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះជាមួយគ្នា គឺជាធាតុជាក់ស្តែងនៅក្នុងសិរីល្អនៃពិភពលោកខាងមុខ។

2. ការគិតដើម្បីរំខានដល់ជំនឿ

1) ព្រោះវត្ថុនៃជំនឿគឺជាមនុស្សមើលមិនឃើញ។

ប្រតិបត្តិការនៃមនសិការទាំងអស់គឺជាសកម្មភាពនៃទំនុកចិត្តដែលចេញពីវត្ថុដែលមើល
មិនឃើញនៅក្នុងបួស។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងវាចាប់ផ្តើមដោយការជឿលើ
អ្វីដែលមើលមិនឃើញ។ វិទ្យាសាស្ត្រមិនស្គាល់ខ្លឹមសារនៃបាតុភូតធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែ
ទោះបីជាវិទ្យាសាស្ត្រមិនដឹងក៏ដោយ ក៏វាជឿលើវា ហើយបន្តការសិក្សា។ ដូច្នេះ
សកម្មភាពនៃទំនុកចិត្តមិនគួរត្រូវបានគិតដោយការកំណត់ត្រឹមតែទ្រឹស្តីសាសនានោះទេ។
ម្យ៉ាងវិញទៀត ទោះបីជាពិភពសាសនាមានសកម្មភាពនៃការជឿជាក់ក៏ដោយ អ្នកណា
មិននិយាយថាទ្រឹស្តីសាសនាមិនអាចជឿបានឡើយ។ ប្រតិបត្តិការនៃចំណេះដឹងទាំងអស់
មានទំនុកចិត្តជាគ្រឹះ។

2) ដោយសារចិត្តអាក្រក់ ជឿលើខ្លួនឯង។ សូភាសិត 28:26 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែល
ទុកចិត្តក្នុងគំនិតខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងង់ តែអ្នកណាដែលដើរដោយប្រាជ្ញានឹងបានរួចខ្លួន។
សូភាសិត 26:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើអ្នកឃើញមនុស្សមានប្រាជ្ញានៅក្នុងភ្នែកខ្លួនទេ?
មានសង្ឃឹមច្រើនជាងមនុស្សល្ងង់ជាងគាត់។ យេរេមា 17:9 បានមានប្រសាសន៍ថា “ចិត្ត
គឺបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន?
“។

3) ចិត្តស្រឡាញ់បាប អំពើបាបធ្វើឱ្យយើងព្រងើយកន្តើយនឹងព្រះ ហើយមិនជឿលើទ្រង់។
ប្រាកដណាស់ថា មនុស្សក្នុងលោកនេះគ្មានអំពើបាបអ្វីៗទាំងអស់ ជឿលើព្រះ ហើយបម្រើ
ទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងគួរតែបើកទ្វារចូលទៅរកព្រះ ហើយគួរសម្អាតជីវិតដែលមានបាប។
នៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ក្នុងជីវិតសតិអារម្មណ៍ និងជីវិតផ្លូវកាយ យើងមិនគួររារាំងការញែក

ចេញពីព្រះឡើយ។ ដោយការប្រែចិត្តពីអំពើបាប ហើយទទួលយកព្រះអម្ចាស់ យើងគួរអនុញ្ញាតឱ្យទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងគ្រប់គ្រងពេញមួយជីវិតរបស់យើង ។ ឯ អស់អ្នកដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ ខ្ញុំបន្ទោស ហើយប្រដៅ ដូច្នេះ ចូរខ្លះខ្លះ ហើយប្រែចិត្ត ។ មើលចុះ ខ្ញុំឈរនៅមាត់ទ្វារ ហើយគោះ។ បើអ្នកណាឮខ្ញុំបន្លឺសំឡេងបើកទ្វារ ខ្ញុំនឹងចូលទៅរកគាត់ ហើយប្រាំជាមួយគាត់ ហើយគាត់នៅជាមួយខ្ញុំ។ ឯ (បប. ៣:១៩, ២០) គ្មានការប្រែចិត្តជាសកម្មភាពដំឡើងជញ្ជាំង និងបិទទ្វារចំពោះព្រះឡើយ។ អ្វីដែលត្រូវរារាំងរវាងព្រះនិងយើងគឺមានតែអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ គឺ 59:1, 2 បាននិយាយថា៖ ឯមើលចុះ ព្រះហស្តរបស់ព្រះយេស៊ូវាមិនបានខ្ចីទេ ដែលវាមិនអាចសង្គ្រោះបាន ឬត្រចៀករបស់ទ្រង់ទ្រុឌទ្រោម ដែលវាមិនអាចស្តាប់ឮបានឡើយ។

3. ប៉ុន្តែអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកនិងព្រះរបស់អ្នកបែកគ្នា ហើយអំពើបាបរបស់អ្នកបានលាក់មុខគាត់ពីអ្នក ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ឮ™។ Moody បាននិយាយថា “ប្រសិនបើបំពង់ទឹកមិនបញ្ជូនទឹកទេ វាមានន័យថាទន្លេ និងប្រភពទឹកមិនស្ងួតទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាការពិតដែលបំពង់របស់យើងអស់សណ្តាប់ធ្នាប់”។ ព្រះមិនអាចប្រតិបត្តិមិនដាក់ទោសអំពើបាបនោះទេ។ Bavinck បាននិយាយថា “ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនដាក់ទោសអំពើបាបទេ នោះគឺជាព្រះដែលចាត់ទុកអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ដូចគ្នា ហើយបដិសេធទ្រង់ផ្ទាល់។ វាជាការចាំបាច់ដែលព្រះដាក់ទោសបាបដើម្បីក្លាយជាព្រះ™។ បន្ទាប់មក រឿងដែលត្រូវរារាំងរវាងព្រះ និងយើង គឺជាអំពើបាបរបស់យើង។ ខ្ញុំអ្នកណាដែលគ្មានបាប អ្នកនោះនឹងជឿលើព្រះ។ តើមានវិធីអ្វីដើម្បីទម្លុះជញ្ជាំង? វាគឺជាការ

ប្រែចិត្ត។ តើការប្រែចិត្តជាអ្វី? នោះគឺជាការមានបេះដូងខូច។ តើបេះដូងខូចជាអ្វី? វា គឺជាការបំបែកចិត្តរបស់យើងដូចជាថ្មដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 34:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រះអម្ចាស់គង់នៅជិតអ្នកដែលមានចិត្តសង្រួង ហើយជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលត្រូវគេវាយដោយវិញ្ញាណ។ “, ទំនុកតម្កើង 51:17 មាន ប្រសាសន៍ថា “ការថ្វាយយញ្ញបូជារបស់ព្រះជាវិញ្ញាណដែលខូច។ ឱព្រះអើយ ព្រះអង្គ នឹងមិនមើលងាយឡើយ ចិត្តដែលខូចហើយសោកសៅនោះឡើយ™។ ទំនុកតម្កើង 147:3 ចែងថា៖ បំព្រះប្រោសអ្នកដែលមានចិត្តសង្រួង ហើយចង់រហូសគេ™។ ស្ត្រីជិនបានឃើញ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរថា បំប្រសិនបើយើងសារភាពអំពើបាបរបស់យើង នោះទ្រង់ស្មោះ ត្រង់ ហើយគ្រាន់តែអត់ទោសឱ្យយើងពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយនឹងសំអាតយើងពី អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់™(យ៉ូហាន 1:9) ហើយត្រូវបានញ័រដោយភ័យខ្លាច ហើយបាន សារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ ចំពោះព្រះដោយផ្ទាល់ គាត់បានទទួលការលើកលែងទោស និងសន្តិភាព។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 នៃសេចក្តីជំនឿ (១) (ហេតុអ្វី ១១:១-៣)

សេចក្តីជំនឿគឺជាការឆ្លើយតបដើម្បីចេញមកដោយសន្មតវិវរណៈនៃព្រះ។ នៅពេលដែលយើងជឿលើសេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញ ហើយសម្លឹងមើលការសម្រេចរបស់វាដោយផ្ទាល់ វាមិនមែនជាអបិយជំនឿទេ ប៉ុន្តែជារឿងដែលត្រូវមានក្តីសង្ឃឹមពិតប្រាកដ។ ព្រោះការគិតនិងសកម្មភាពចេញពីសេចក្តីពិត (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ)។ ដូចដែលយើងឃើញវគ្គនភាព Pilgrim "ស្មោះត្រង់" (ជំនឿ) ដើម្បីដើរជាមួយគ្រិស្តបរិស័ទបានចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះហើយបានកន្លងផុតទៅតាមរយៈ Vanity fair ។ តើកន្លែងនោះជាអ្វី? ប៉ុន្មាន ពេលថា “កន្លែងលក់របស់ប្រណិតៗ ផ្ទះ ដី កន្លែងលក់ដូរ កន្លែងសិរីសួស្តី មន្ត្រីសិទ្ធិកាន់កាប់ ជាតិ នគរ វត្ថុជាទីប្រាថ្នា វត្ថុសក្តិសិទ្ធិ ស្រីពេស្យា ស្រីពេស្យា ប្រពន្ធកូន។ ម្ចាស់, អ្នកបម្រើ, ជីវិត។ ឈាម រូបកាយ ព្រលឹង ប្រាក់ និងមាស គុជ គ្រឿងអលង្ការ។ ល។ ក្នុងនាមជាបុរសពីរនាក់ គ្រិស្តសាសនិក និងស្មោះត្រង់™បានបោះបង់ចោលនៅកន្លែងនេះ ក

អ្នកខ្លះសួរថា "តើអ្នកទិញអ្វី?" រួចគេឆ្លើយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថា “យើងទិញការពិត” ពួកអ្នកលក់នៅក្នុងហាងដ៏ឥតប្រយោជន៍មើលងាយពួកគេ ចាប់ពួកគេដាក់ទោសដាក់គុក។ នៅពេលដែលមនុស្សស្មោះត្រង់ត្រូវបានគេបៀតបៀននៅទីនោះ គាត់ត្រូវបានគេធ្វើទុក្ខរកម្ម។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ជំនឿស្វែងរកតែការពិត ហើយចង់ជឿតែការពិតប៉ុណ្ណោះ។ អ្វីដែលយើងជឿគឺមានតែអ្វីដែលយើងអាចជឿបាននោះគឺសេចក្តីពិត (បទគម្ពីរ)។ តើអ្វីទៅជាសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីជំនឿ? វាមានកម្លាំងខ្លាំងជាងការពិតនៃវិវរណៈធម្មជាតិ។ វាគឺជាដំណឹងល្អដែលបទគម្ពីរបានបើកសម្តែង។ ជាការពិតណាស់ ការពិតនៃវិវរណៈធម្ម

ជាតិក៏ក្លាយជារត្ននៃសេចក្តីពិតទូទៅផងដែរ។ ឧទាហរណ៍ ប្រែជាភ្លឺ ក្តៅ ឈឺ ជាដើម សេចក្តីពិតទាំងនេះគឺជាអ្វីដែលយើងជឿដោយមិនចាំបាច់បញ្ជាក់ដោយយើង។ យើង បង្កើតវិទ្យាសាស្ត្រលើគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋានបែបនេះ។ បើគ្មានគោលការណ៍មូលដ្ឋាន បែបនេះ ក៏គ្មានវិទ្យាសាស្ត្រដែរ។ ដូច្នេះ វិទ្យាសាស្ត្រក៏មិនអាចជួយបានក្រៅពីការនិយាយ អំពីសកម្មភាពនៃភាពជឿជាក់នោះដែរ។ ព្រោះក្នុងសកម្មភាពវិទ្យាសាស្ត្រ ភាពជឿជាក់គឺ ជាខ្លឹមសារក្នុងការចាប់ផ្តើមសកម្មភាព។ Bavinck បាននិយាយថា “ទំនុកចិត្តគឺជាសិទ្ធិ អំណាចនៃវិទ្យាសាស្ត្រ និងខ្លឹមសាររបស់វា”។ (Geloof is de gronslag der maatschappijen, het fundament der Wetebeschap) ។ ប៉ុន្តែជំនឿសាសនាពិត មិនអាចត្រូវបានរកឃើញដោយពួកគេទេ។

ចំណេះដឹងអំពីមនុស្សខ្លួនឯង ហើយមិនអាចជឿលើវាដោយឆន្ទៈរបស់គាត់បានឡើយ ត្បិត ការពិតនៃដំណឹងល្អដែលជំនឿយករត្រូវបស់វា គឺខុសពីការពិតខាងវិទ្យាសាស្ត្រ។ នេះត្រូវ បានគេដឹងដោយបុរសម្នាក់បន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានគេផ្តាង ហើយត្រូវបានគេជឿដោយគាត់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នេះគឺជាសេចក្តីពិតដែលព្រះប្រទាន និងធ្វើឱ្យគាត់ជឿ ជាសេចក្តីពិតនៃបទ គម្ពីរ ពោលគឺខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលប្រតិបត្តិដោយព្យាករី និងពួកសាវក។ ការពិតនេះធានាជាការពិតទៅទៀត ប្រវត្តិសាស្ត្របញ្ជាក់ការពិតនេះ។ ទោះបីជាគ្មាន រូបកាយណាស្លាប់ដោយសារសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីពិតតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រក៏ដោយ ក៏ ចំនួនបុរសដែលត្រូវស្លាប់ដោយសារសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អមិនអាចរាប់បាននៅពេលព្រឹក និងល្ងាចម្តងឡើយ។ ម្យ៉ាងទៀត ថ្វីត្បិតតែអ្នកស្លាប់សម្រាប់វិទ្យាសាស្ត្រមានមិនតិចទេ

ប៉ុន្តែចំនួនអ្នកស្តាប់មានច្រើនណាស់។ តើអ្វីជាហេតុផលដ៏រឹងមាំនៃការធានាអំពីសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ? ខ្ញុំគិតថា វាអាស្រ័យលើហេតុផលពីរ។

1. ដោយសារតែជំនឿនៃការពិតនេះមិនមែនជាស្វ័យភាពនោះទេប៉ុន្តែវាគឺជា heteronomy ។

ម្យ៉ាងទៀត ទំនុកចិត្តនេះមានវត្ថុដូចការគិតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែការសន្យារបស់ព្រះដែលជាបទគម្ពីរ។ ខ្ញុំមិនជឿលើគំនិតរបស់ខ្ញុំដោយស្មោះត្រង់ទេ។ ព្រោះគំនិតរបស់ខ្ញុំអាចផ្លាស់ប្តូរបានគ្រប់ពេលវេលា។ ប៉ុន្តែខ្ញុំអាចជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលជាបទគម្ពីរគ្រប់ពេលទោះបីខ្ញុំថ្វាយយញ្ញាជាអ្វីក៏ដោយ។ ដោយសារតែគំនិតទាំងអស់នៃបទគម្ពីរគឺជាការពិតហើយមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ យើងអាចនិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ “ទោះជាមនុស្សទាំងអស់មិនជឿលើបទគម្ពីរក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំជឿលើវាដែរ”។ ហេតុផលដែលយើងអាចសារភាពសេចក្តីជំនឿបែបនេះ មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការទទួលយករបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែវាបានសបញ្ជាក់ឱ្យឃើញថា វាគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដ្បិតព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូចដែល Calvin បាននិយាយថាវាគឺជាសិទ្ធិអំណាចនៃ autopisto (αὐτόπιστος) ។ នោះគឺសិទ្ធិអំណាចនៃភាពជឿជាក់ឯករាជ្យ។ នេះគ្រាន់តែជាសក្ខីភាពនៃពន្លឺប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនទាមទារទីបន្ទាល់នៃភាពងងឹតនោះទេ ហើយសក្ខីភាពពណ៌ស ដោយខ្លួនឯងជាពណ៌ងងឹតជាមួយនឹងពណ៌ស។

2. ហេតុផលមួយទៀតដែលការអះអាងនៃសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អមានភាពរឹងមាំ គឺសម្រាប់ការពិតដែលថាសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អអមជាមួយទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

Irenaeus បាននិយាយថាទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដូចជាទីកសន្សើមនិងភ្លៀង ដើម្បីធ្វើឱ្យផលិតផលកសិកម្មប្រមូលផលបានបរិបូរណ៍។ Augustinus នៅក្នុងការងារ របស់គាត់ ព្រះគុណខាងក្នុង (gratia iterna) បាននិយាយថា អ្នកដែលកើតឡើង សេចក្តី ជំនឿគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ នេះបញ្ជាក់ពីទីបន្ទាល់ខាងក្នុងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

Augustinus ជាង Irenaeus គឺច្បាស់ជាងនៅក្នុងគោលលទ្ធិនេះ។ យើងមិនអាចទៅ ដល់សេចក្តីជំនឿដោយគ្មានបទគម្ពីរដែលជាទីបន្ទាល់ពីកំណើតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែល បាននាំមកដោយការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់សាវកនោះទេ។ Bavinck បាននិយាយដូចខាង ក្រោម។ "ចម្លើយរបស់យើងចំពោះ "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿលើវា?" វានឹងជាហេតុផល ដែលព្រះមានបន្ទូលនៅក្នុងបទគម្ពីរ (Deus dixit) ម្តងទៀតនៅពេលដែលយើងសួរថា "តើអ្នកអាចជឿថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានដោយរបៀបណា?" ចម្លើយរបស់ យើងគឺជាពាក្យដែលយើងត្រូវបានជឿដូច្នេះដោយសារតែពីកំណើត។

ទីបន្ទាល់អំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ TM ។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា៖ បទគម្ពីរមានសិទ្ធិ អំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះដល់ក្រុមជំនុំ។ នេះធ្វើឱ្យអ្នកជឿទាំង អស់ស្ថិតនៅក្រោមអំណាច ក្នុងចំណោមអ្នកជឿ គឺជាព្រលឹងដ៏ថ្លៃថ្នូរបំផុតនៅក្នុងអ្នកជឿ។ តើអំណាចអ្វីក្នុងលោកនេះអាចប្រៀបធៀបនឹងអំណាចនៃបទគម្ពីរ? ទីបន្ទាល់នៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាជ័យជំនះនៃភាពល្ងង់ខ្លៅនៃឈើឆ្កាង និងការផ្លាស់ប្តូរគំនិតរបស់ព្រះ ចំពោះគំនិតមនុស្ស ។ ក្នុងន័យនេះ ទីបន្ទាល់ពីកំណើតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានតម្លៃសុំ ទោសចំពោះឯករាជ្យភាពតែប៉ុណ្ណោះ។ នេះគឺជាជ័យជម្នះដើម្បីយកឈ្នះលើពិភពលោក ដែលជាជំនឿTM។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា សេចក្តីជំនឿដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺ

មិនមែនដើម្បីធ្វើតាមអ្វីដែលមិនស្គាល់ដោយគ្មានគោលបំណងណាមួយនោះទេ ដោយសារ
 ការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់យល់ពីសេចក្តីពិតដែលមិនអាចប្រកែកបាន
 ហើយគាត់ត្រូវបានស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងសកម្ម ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ឬដោយបញ្ញា។ Calvin
 បានឃើញថាទីបន្ទាល់ពីកំណើតគឺមិនត្រឹមតែជាបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនដែលមនុស្សមួយ
 ចំនួនប៉ុណ្ណោះទេ។ បុគ្គលទទួលយក អ្នកជឿទាំងអស់ទទួលយកបទពិសោធន៍ទូទៅ។ យើង
 បានសង្កេតមើលសេចក្តីជំនឿដោយគោលលទ្ធិខាងលើ។ បន្ទាប់មក អំណាចនៃសេចក្តី
 ជំនឿនៃដំណឹងល្អនេះ (ព្រះយេស៊ូវ) ហាក់បីដូចជាខ្សោយកំឡុងពេលយើងស្នាក់នៅក្នុងរូប
 កាយ។ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរមើលងាយជំនឿរបស់យើងទេ។ យើងមិនអាចមើលងាយ
 អំណាចរបស់ស្ថានទូតបរទេសដែលចូលមកក្នុងប្រទេសរបស់យើងបានទេ ព្រោះវាតូច។
 មូលហេតុដែលអំណាចនៃជំនឿហាក់ដូចជាខ្សោយគឺដោយសារសត្រូវរបស់វាមានច្រើន។
 សត្រូវរបស់វាគឺដូច្នេះ។ ១) យើងជាមនុស្សមានកាយសម្បទា មានចិត្តរឹងប៉ឹង ជឿលើ
 ពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញ និងបដិសេធរបស់ដែលមើលមិនឃើញ ២) យើងជា
 មនុស្សមានកាយសម្បទា ចូលចិត្តរស់នៅតាមតែចិត្តខ្លួនឯង ប៉ុន្តែបដិសេធការគិតបែប
 នាម ការគិតក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិត។ ហើយការគិតអំពីសាវតានៃសិទ្ធិអំណាច និង
 ទំនោរក្នុងការជ្រើសរើសគំនិតស្វ័យភាពគឺខ្លាំង 3) វាគឺជាទស្សនៈដែលចាត់ទុកបទ
 ពិសោធន៍ និងគោលការណ៍នៃបច្ចុប្បន្នកាលជាច្បាប់ខ្ពស់បំផុតនៃការវិនិច្ឆ័យប៉ុន្តែមិន
 ឃើញពិភពលោកអស់កល្បជានិច្ច។

ដូចគ្នានឹងសេចក្តីជំនឿនៃដំណឹងល្អបែបនេះ ត្រូវបានតាំងនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងបំផុត និង
 ការល្បងខ្លាំងបំផុត ។ ដូច្នេះប្រសិនបើយើងមានការល្បងដំណឹងល្អនៅកន្លែងជួបបញ្ជា

បែបនេះ វាជារឿងធម្មតាដែលសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបន្ត។ ដូច្នេះ ដោយសារជំនឿ
របស់យើងមានកម្លាំងខ្លាំង នោះគឺល្អប្រសើរ ប៉ុន្តែទោះបីវាអន់ក៏ដោយ យើងមិនអាច
មើលងាយវាបានឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែវាទន់ខ្សោយក៏ដោយ ក៏យើងគួរតែគោរពវាជារឿងដ៏
មានឥទ្ធិពលបំផុត។ ហេតុផលត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ ហេតុផលដែលជំនឿត្រូវ
បានលាតត្រដាងថាជារឿងទន់ខ្សោយមិនមែនសម្រាប់សត្រូវមានច្រើនទេ ហើយវាក៏មិន
ជាប់នឹងសេចក្តីពិតដែរ។ វាគឺជាការពិត ផ្ទុយទៅវិញ សត្រូវរបស់វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់មិន
មែនការពិត ហើយជាភាពឥតប្រយោជន៍។ នៅពេលយើងគិតពីអត្តសញ្ញាណរបស់ខ្លាំង
សត្រូវ ត្រូវបានគេមើលឃើញថាខ្លាំងជាងអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ នោះយើងនឹងមិនទទួល
យកពួកគេទេ ហើយនឹងទទួលយកជំនឿទន់ខ្សោយបែបនេះបន្ថែមទៀត។ ការសារភាព
របស់ Westminster បាននិយាយថា ជំនឿក្រីក្រដែលគ្មានអំណាចធានាក៏មិនត្រូវបាន
មើលងាយដែរ ប៉ុន្តែត្រូវបានគេគោរព។

នោះគឺការសារភាព ជំពូកទី 18 ខ 3, 4 បាននិយាយថា ៖ ការធានាមិនមែនជារបស់
សំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿ។ អ្នកជឿពិតប្រាកដក៏គួរតែស្វិតស្វិនបញ្ចូលបាតទាំងអស់សម្រាប់
រយៈពេលយូរដើម្បីមកដល់អំណាចដែលធានា។ ទោះបីជាគាត់មិនឃើញអ្វីដែលចង់ដឹងក៏
ដោយ គាត់អាចទទួលបានអំណាចធានាដោយការប្រើព្រះគុណទូទៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 នៃសេចក្តីជំនឿ (២) (ហេតុអ្វី ១១:១-៣)

នៅក្នុងជំពូក មានពាក្យនៃសេចក្តីជំនឿជាច្រើន ដែលមិនមែនមានន័យថា ទំនុកចិត្តមិន ច្បាស់លាស់ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្ស ទស្សនៈ។ ជំនឿតែងតែសន្មតថាវិវរណៈរបស់ព្រះ ថាព្រះបន្ទូល និងអំណោយទាននៃព្រះគុណសុទ្ធសាធ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែល យើងអានអត្ថបទនេះ អ្វីដែលយើងត្រូវប្រយ័ត្ននោះគឺថា ពាក្យទាំងអស់មិនសរសើរបុរស ដែលរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿនោះទេ ប៉ុន្តែសូមអបអរសាទរចំពោះសេចក្តីជំនឿខ្លួនឯង។ អត្ថបទជាការនិយាយទូទៅ មិនមែនមានន័យថាវិវរណៈនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ។ ប្រសិន បើយើងបញ្ចប់ដើម្បីស្វែងរកវិវរណៈនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងអត្ថបទ វាជាការយល់ខុសពី ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទាំងស្រុង។ នៅទីនេះព្រះជាម្ចាស់មិនសរសើរតម្កើងមនុស្សទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញឱ្យឃើញពីអំណាចនៃព្រះដ៏អស្ចារ្យតាមរយៈជំនឿ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែឃើញ ព្រះ ប៉ុន្តែគួរតែឃើញតែមនុស្សប្រសប់ុណ្ណោះ។

1. និយមន័យនៃជំនឿ

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ៉ូ ឥឡូវនេះ សេចក្តីជំនឿគឺជាការធានានូវអ្វីដែល សង្ឃឹមទុក ហើយការជឿជាក់លើអ្វីដែលមើលមិនឃើញ TM ។ (ខ១)។ ត្រង់នេះ ពាក្យ ថា "ការពិត" មានន័យថារបស់ពិត ខគម្ពីរនេះមានន័យថា កាលណាយើងជឿតាមព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ វត្ថុនៃក្តីសង្ឃឹមដែលមិនត្រូវសម្រេច ប្រាកដជាដូចរបស់ពិតចំពោះយើង។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតែងតែនិយាយជាការពិត ប៉ុន្តែមិនបង្រៀនឧត្តមគតិមិនច្បាស់លាស់ខ្លះ ទេ។ ព្រោះសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿគឺការជឿលើពាក្យនោះមិនមែនជាការប្រតិបត្តិចិត្ត សាមញ្ញនោះទេ គឺជាការពិតប្រាកដដែលត្រូវសម្រេចជាក់ជាមិនខាន។ ដែលវាគួរតែ

សម្រេចបានតាមគោលដៅពិតប្រាកដ។ ខណៈដែលសត្វស្លាប់ដែលធ្វើចំណាកស្រុកហោះ
ហើរឆ្ពោះទៅកាន់តំបន់ក្តៅ ដែលជាកន្លែងគោលដៅរបស់វាមិនដែលឥតប្រយោជន៍។ ជា
ការពិតណាស់យើងអាចនិយាយបានថាវាដោះស្រាយទិសដៅនៅក្នុងតួអក្សរសំខាន់។
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ វាគឺជាការពិតដែលថាវាបន្តទៅអនាគតដែលវាមិនបានជួបប្រទះ
ពិតប្រាកដ។ នៅពេលដែលវាហោះហើរទៅនោះ វាត្រូវការបញ្ជាជាច្រើនសម្រាប់ការ
ផ្លាស់ប្តូរអាកាសធាតុ និងព្យុះ។ ប៉ុន្តែវាទម្លុះបញ្ចាំងទាំងអស់ ហើយហោះឆ្ពោះទៅរកគោល
បំណង។ ការដែលអ្នកប្លង់ស្គាល់សេចក្តីសង្ឃឹមនៃនគរបស់ព្រះដោយព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះហើយប្រតិបត្តិវាគឺដូចជារឿងនេះ។ ការដែលពួកគេប្រតិបត្តិដូច្នេះ មិនមែនចេញមកពី
ចរិតកំណើតរបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះពិត ដែលពួកគេមិនអាចធ្វើជា
រូបភាពបាន។

ថ្វីត្បិតតែពួកគេមិនធ្វើចលនាដោយតួអក្សរសំខាន់របស់ពួកគេក៏ដោយ ក៏ពួកគេធ្វើចលនា
ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ចលនាមិនត្រូវបានអនុវត្តដោយគ្មានបំណងប្រាថ្នាប្រធានបទ
និងបំណងប្រាថ្នាស្ម័គ្រចិត្ត។ ទោះបីជាសេចក្តីជំនឿតែងតែជាអំណោយទានរបស់ព្រះ
ដើម្បីសម្រេចបានតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ ក៏វាមិនត្រូវញែកចេញពីចិត្ត
របស់យើងដែរ។ វាកើតឡើងដោយការពិតដែលថាបេះដូងរបស់យើងត្រូវបានបន្តដោយ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយរូបរាងជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល។ (ហេ. ៤:២) ចិត្តដែលបានកើត
ឡើងវិញដោយពាក្យនេះ ប៉ះពាល់ដល់ពាក្យដូចជាសាច់និងឆ្អឹងរបស់គាត់។ ព្រោះជីវិត
ដែលត្រូវបន្តកើតឡើងដោយពាក្យ។ ដូច្នេះអ្នកជឿជឿលើពាក្យនោះ គាត់ជឿលើវាដោយ
អំណាចជិតស្និទ្ធ។ គាត់មានអំណាចទាញពាក្យដូចថា រូបកាយស្រេកឃ្លានត្រូវទាញទៅ

រកអាហារ និងអាហារ។ សម្រាប់គាត់ដែលជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាការរីករាយ តែមួយគត់របស់គាត់ និងអំណររបស់គាត់។ អាស្រ័យហេតុនេះ ជីវិតជំនឿរបស់គាត់ តាមពិតគាត់មានចរិតស្ម័គ្រចិត្តដូចខាងលើ ជាការផ្លាស់ប្តូរតាមចរិតដើមរបស់គាត់។ ថ្វី ត្បិតតែនៅក្នុងអ្នកជឿ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាអនុសញ្ញា (ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់) ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់កើតមកដោយព្រះបន្ទូល គាត់ដឹងថាវាមានចរិតលក្ខណៈ។ ដូច្នេះ ដូចជាពាក្យនៃអត្ថបទរបស់យើង សេចក្តីជំនឿបានក្លាយដូចជាការពិត។

លោក Barth បាននិយាយថា ជំនឿគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែពន្យល់វាដោយរង្វេង។ គាត់បាននិយាយថា “ បុរសនោះធ្វើសកម្មភាពជឿ។ ប៉ុន្តែការពិតដែលគាត់មិនធ្វើ គឺជា សកម្មភាពរបស់ព្រះឆាប់ៗ។ “ (Der Mensch handelt, indem er glaubt, aber er glsubt, indem er handelt, das ist Gottes Handelt- Dogmatike, ទំព័រ 258)។ ប៉ុន្តែលោកសង្កត់ធ្ងន់ថា ទោះជាលោកនិយាយដូច្នេះក្តី ជំនឿតែងតែភ្ជាប់នឹងចិត្ត មនុស្ស។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ជំនឿគឺជាកន្លែងទំនេរ ពោលគឺឥតប្រយោជន៍ ឬ ការបង្កើត។ () អត្ថន័យដែលគាត់បាននិយាយដូច្នេះថាជំនឿមិនត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញ ដោយចិត្តសាស្ត្រ។ ពាក្យដែលលោក Barth បានចង្អុលបង្ហាញគឺជាការឆ្លងកាត់លទ្ធិដែល គ្មានគម្ពីរ។ដោយសារសេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ វាមិនគួរឱ្យសោកស្តាយ រួចទៅហើយ “ការជឿជាក់លើអ្វីដែលមើលមិនឃើញ (ពិភពនៃព្រះ)”។ អត្ថបទរបស់ យើងដើម្បីនិយាយដូច្នេះតាមពិតឃ្លាខាងលើ "ការធានានៃអ្វីដែលសង្ឃឹមសម្រាប់" គឺមិន ខុសគ្នាទេ។

2. ការយល់ដឹងអំពីលំដាប់នៃការបង្កើតដោយជំនឿ

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ០ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងយល់ថាសកលលោក ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដើម្បីកុំឱ្យអ្វីដែលមើលឃើញនោះមិនបាន បង្កើតចេញពីអ្វីដែលមើលឃើញឡើយ TM ។ នៅទីនេះ ការដឹងដោយសេចក្តីជំនឿ មិន មែនមានន័យថា យល់នូវទំនុកចិត្តមិនច្បាស់លាស់នោះទេ។ នេះមានន័យថាដើម្បីយល់ពី វិធីនៃការបង្កើតដោយការទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលបានបើកសម្តែង។ ទោះបីជាបុរស មានទំនុកចិត្តខ្លះចំពោះប្រភពនៃអ្វីៗទាំងអស់ដោយការប៉ាន់ស្មានទស្សនវិជ្ជាមិន ច្បាស់លាស់ក៏ដោយ វាតែងតែមិនមែនជាការពិត។ មានតែពាក្យលោកុប្បត្តិតែប៉ុណ្ណោះ អ្វីៗត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាការពិត មានតែអ្នកជឿប៉ុណ្ណោះ ដែលទទួលវា។ អ្វីដែលយើងជឿលើសន្ទុកថានៃការបង្កើតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១) ខ្លឹមសារ នៃសន្ទុកថាតែងតែក្លាយទៅតាមគោលការណ៍នៃលទ្ធិទេវនិយម។ ការពិតដែលថាអ្វីៗ ទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាគំនិតនៃលទ្ធិទេវនិយម។ លោកុប្បត្តិ ជំពូកទី១ បង្ហាញពាក្យថា ០ព្រះមានបន្ទូលTM ដប់ដង។ [1] ប្រសិនបើវាគឺជាការ បង្កើតដោយគ្មានពាក្យ នោះវាស្ទើរតែអាចទទួលបានការស្តីបន្ទោសមួយចំនួននៃការវិវត្ត និយម និង pantheism ។ ការបង្កើតពាក្យគឺបង្កើតនូវទស្សនៈសកលផ្ទាល់ខ្លួន។ ទោះបីជា cosmos នេះមិនត្រូវបានគេជឿថាជាផលិតផលនៃឧប្បត្តិហេតុក៏ដោយក៏ការ ពិតដែលថាព្រះផ្ទាល់ខ្លួនបានបង្កើតគឺត្រូវបានជឿ។ [2] វាត្រូវបានគេជឿថាដូចដែលគាត់ បាននិយាយថាពាក្យវាគួរតែត្រូវបានធ្វើដោយព្រះនៃសញ្ញា។ គាត់គ្មានពាក្យគ្មានន័យទេ។

យោងទៅ Is 55:10, 11។ [3] វាត្រូវបានគេជឿថាវាជាការត្រឹមត្រូវចំពោះទស្សនៈនៃ
វិវរណៈគ្រីស្ទានដែលគាត់បានជំនួសខ្លួនគាត់ដោយពាក្យ។ យើងមិនអាចឃើញព្រះទេ។

ដូច្នេះហើយ ព្រះបានជំនួសទ្រង់ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងជឿថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ដែលបានសរសេរគឺពិតដោយលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតដែលមានគោលបំណង។ ជីវិតកើត
ជាថ្មីរបស់យើង ជឿលើអំណាចនៃការរួបរួមខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះដោយរីករាយ។ យើងទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចជាការពិតដែលថ្លៃមស្គាល់
សំឡេងអ្នកគង្វាល ហើយស្តាប់តាម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ហេណុក និងស្ថានសួគ៌ (ហេប្រើរ ១១:៥-៦)

យើងដឹងការពិតថាដូចជាអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា ៦ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ហេណុកត្រូវបានគេយកឡើង ដើម្បីកុំឱ្យគាត់ឃើញសេចក្តីស្លាប់ ហើយរកមិនឃើញទេ ដោយសារព្រះបានយកគាត់ទៅTM។ យើងដឹងថា ហេណុកបានចូលទៅស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែការពិតតើពាក្យសាមញ្ញនេះមានទម្ងន់ប៉ុន្មានត្រូវបានជូនដំណឹងដោយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតនៃឯកសារនៃការពិត។

1. ការបង្កើតរបស់ទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ដែលលោកុប្បត្តិបាននិយាយថា គឺជាសេចក្តីពិត។

1) មានតែលោកុប្បត្តិទេដែលនិយាយថាការពិតដែលថាសត្វទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងទស្សនវិជ្ជាផ្សេងទៀតគឺឥតប្រយោជន៍ក្លែងក្លាយ Emanationism 2) ខ្ញុំផ្ទុយពីលោកុប្បត្តិទស្សនវិជ្ជានៃពិភពលោកនិយាយថាទ្រឹស្តីនៃការផលិតធម្មជាតិវាមិនមែនជាការពិត។

ទោះបីជាវាពិបាកដែលយើងជឿថាអ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងនៅក្នុងធម្មជាតិក៏ដោយ វាពិបាកជាងជឿលើអព្វតហេតុទៅទៀត។ ៣) ក្នុងចំណោមទស្សនវិជ្ជាក្នុងពិភពលោកទ្រឹស្តីនៃការគ្មានដើមដំបូង និងគ្មានទីបញ្ចប់ ក៏មិនមែនជាការពិតដែរ។ អ្វីៗទាំងអស់មិនមែនជាការទ្រទ្រង់ខ្លួនឯងនៅក្នុងចរិតនោះទេ។

និងប្រព័ន្ធ ហើយក៏មិនមែនជាអ្នកគ្រប់គ្រង និងជាអ្នកគ្រប់គ្រងគ្មានដែនកំណត់ដែរ។ ៤) ទ្រឹស្តីនៃការមិនអាក្រក់គឺជាសេចក្តីពិត។ ការគិតថាមនុស្សអាក្រក់គឺជាទស្សនវិជ្ជាល្ងង់។ ភាពល្អ និង អាក្រក់ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួន ប៉ុន្តែលក្ខណៈនៃអ្វីៗទាំងអស់មានដោយខ្លួនវាផ្ទាល់។ លោកុប្បត្តិបាននិយាយថាសត្វទាំងអស់របស់ព្រះគឺល្អ។

2. លោកុប្បត្តិបាននិយាយថាការស្លាប់ត្រឹមត្រូវវាមានដូចខាងក្រោម។

1) លោកុប្បត្តិ ៥:៥-២០ បង្ហាញពាក្យជាច្រើនដែលត្រូវស្លាប់។ កំណត់ត្រាបាននិយាយថាមានតែមនុស្សអស្ចារ្យប៉ុណ្ណោះដែលបំពេញបានស្លាប់™ ហើយមិនមានការលើកឡើងអំពីពរជ័យបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ពួកគេទេ។ នេះមិនមែនជាការពន្យល់សុទ្ធជាមិននិយមនៃការស្លាប់នោះទេ ព្រោះវាបង្ហាញពីបេសកកម្មនៃការស្លាប់ថាជាការស្លាប់ដោយផ្ទាល់។ បទគម្ពីរមិនភ្ជាប់ការបកស្រាយសុទ្ធជាមិននិយមទេ ប៉ុន្តែបានកន្លងផុតទៅដោយធម្មជាតិ។ វាមិនមែនមានន័យថាពួកគេបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ពួកគេនឹងមិនទទួលបានពរជ័យនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចទេមានតែអ្នកនិពន្ធដែលសរសេរការស្លាប់គឺជាវិធីសាស្ត្រសរសេររបស់គាត់ដែលបង្ហាញពីវិវរណៈធម្មជាតិនៃ

ការស្លាប់ដោយផ្ទាល់។ វិវរណៈធម្មជាតិនៃការស្លាប់ [1] ធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថាឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្ស។ [2] ធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍សោកសៅ [3] ធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ភ័យរន្ធត់ [4] ធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចនៃការវិនិច្ឆ័យ បន្ទាប់មកវាធ្វើឱ្យយើងរស់នៅក្នុងការនឹកចាំព្រះយេស៊ូវ។

2) លក្ខណៈនៃឯកសារនៃការពិភាក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់នៃពរជ័យបន្ទាប់ពីការស្លាប់ទាំងស្រុង។ ការឡើងរបស់ហេណុកនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 5:21-24 គឺជាព្រឹត្តិការណ៍នៃការព្យាករណ៍អំពីការស្លាប់របស់ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ផងដែរ។ នេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាកាលដែលបុរសនោះពេញចិត្តព្រះ ហើយគាត់ត្រូវបានចាកចេញ គាត់គួរតែត្រូវផ្លាស់ទៅក្នុងនគរព្រះ។ [1] ការពិតដែលថាព្រះបាននាំអេណុកបង្រៀនថាមានពិភពលោកដ៏ល្អ

ផ្សេងទៀតលើកលែងតែពិភពលោកនេះ នោះគឺជាពិភពលោកដ៏រីករាយក្នុងការរស់នៅ
ជាមួយព្រះ។ គម្ពីរបានចែងថា ព្រះជាព្រះដែលគួរឱ្យរីករាយបំផុត។ ទំនុកតម្កើង 43:4
មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបន្លាប់មក ខ្ញុំនឹងទៅអាសនៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ទូលបង្គំមានអំណរដ៏លើសលប់ចំពោះព្រះ ហើយទូលបង្គំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គដោយ
សំឡេងពិណ ឱព្រះជាព្រះនៃទូលបង្គំ។

3) “ទំនុកតម្កើង ១៦:១១ មានប្រសាសន៍ថា “ទ្រង់បានធ្វើឱ្យខ្ញុំស្គាល់ផ្លូវនៃជីវិត។ នៅក្នុង
របស់អ្នក។

វត្ថុមាននៅទីនោះពោរពេញដោយអំណរ។ នៅខាងស្តាំដៃអ្នកគឺជាសេចក្តីរីករាយជារៀងរ
ហូត។ “។ [2] សម្រាប់ Enoch បានចូលទៅក្នុងកន្លែងជាមួយនឹងរាងកាយរបស់គាត់
ដែលកន្លែងមិនមែនជានគរនៃគំនិតនោះទេប៉ុន្តែជានគរដែលរាងកាយសិរីរុងរឿងបេតុងរស់
នៅ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំបន្លាប់មក ខ្ញុំនឹងទៅអាសនៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បើ
មិនដូច្នោះទេ តើខ្ញុំប្រាប់អ្នកថា ខ្ញុំទៅរៀបចំកន្លែងឱ្យអ្នកឬ? ហើយប្រសិនបើខ្ញុំទៅរៀបចំ
កន្លែងឱ្យអ្នក ខ្ញុំនឹងមកម្តងទៀត ហើយនឹងនាំអ្នកទៅកន្លែងដែលខ្ញុំនៅអ្នករាល់គ្នាដែរ™។
ព្រះមានទំនាក់ទំនងជាមួយរាងកាយរបស់យើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 សេចក្តីជំនឿរបស់ហេណុក (ហេប្រើរ ១១:៥-៧)

1. គាត់ជឿថាមានព្រះ ហើយផ្តល់រង្វាន់ដល់អ្នកដែលស្វែងរកគាត់។ (ខ៦)

អ្នកដែលជឿដូច្នេះ យកជីវិតដើម្បីផ្តាច់ចិត្តគាត់។ តើយើងអាចផ្តាច់ចិត្តព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ពេលយើងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ យើងអាចធ្វើឱ្យលោកពេញចិត្ត។ អារក្សក៏ជឿលើព្រះដែរ (Jm 2:9) ប៉ុន្តែវាមិនស្តាប់តាមដោយរីករាយ។ អ្នកជឿរបស់យើងគួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយចិត្តផ្តុំមន្ត្រី។ ១ សាំយូអែល 15:22 លោកសាំយូអែលមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯតើព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យរីករាយជាខ្លាំងចំពោះតង្វាយដុត និងយញ្ញបូជា ដូចជាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ឬ? មើល ចុះ ការស្តាប់បង្គាប់ ប្រសើរជាងយញ្ញបូជា ហើយស្តាប់ជាងខ្លាញ់ចៀម™។ អ្នកជឿរបស់យើងគួរយកការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាកិច្ចការចម្បង។ ប្រសិនបើយើងមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ វាមិនខុសពីអ្នកមិនជឿពិតប្រាកដនោះទេ។

2. ហេណុកបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ក្នុងស្ថានភាពរស់នៅជារង្វាន់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ (ខ៥)

ព្រឹត្តិការណ៍ពិសោធន៍របស់ហេណុកបង្ហាញពីការពិតដែលថាពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គួរតែចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ ព្រឹត្តិការណ៍នៃហេណុក គឺជាព្រឹត្តិការណ៍នៃវិវរណៈសម្រាប់ព្រះវិហារសាធារណៈ។ អញ្ជឹងឥឡូវយើងសិក្សាព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ ១) មុនពេលគាត់ត្រូវបានផ្លាស់ទៅស្ថានសួគ៌ គាត់បានក្លាយជាបុរសដែលផ្តាច់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ ហើយគាត់បានដើរជាមួយព្រះ។ ការដែលគាត់ដើរជាមួយនឹងព្រះដោយសេចក្តីជំនឿនៅទីបំផុត គឺជាមូលហេតុដែលព្រះបានជំរុញគាត់ឱ្យទៅស្ថានសួគ៌។ វាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនត្រូវបានគេ

ស្គាល់ថាជាអ្នកមិនរូបរាងជាមួយនឹងព្រះទេ ហើយគាត់ក៏មិនអាចចូលទៅក្នុងទីនោះបានដែរ។ ខ្ញុំចង់ស្គាល់ស្ថានសួគ៌ គាត់មិនគួរសិក្សាទេ ប៉ុន្តែគាត់គួររូបរាងជាមួយតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាយើងអាចដឹងរឿងដោយចរិតលក្ខណៈនៃចំណេះដឹងរបស់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែយើងមិនស្គាល់វិញ្ញាណ។ វិញ្ញាណត្រូវបានស្គាល់ដោយតែសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ រឿងខាងវិញ្ញាណមិនត្រូវបានជូនដំណឹងដោយវិញ្ញាណវិញរបស់យើងទេ ព្រោះចិត្តរបស់យើងទន់ជ្រាយដោយសារសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះយើងអាចដឹងវាបាន។ ១ យ៉ូហាន ៤:៨ មានប្រសាសន៍ថា បំណងដែលមិនស្រឡាញ់ អ្នកនោះមិនស្គាល់ព្រះទេ ព្រោះព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់។ “, យ៉ូហាន 4:12 បាននិយាយថា: “គ្មាននរណាម្នាក់ធ្លាប់បានឃើញព្រះទេ ប្រសិនបើយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ព្រះគង់នៅក្នុងយើង ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក៏គង់នៅល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងយើង។ យ៉ូហាន 4:17 មានប្រសាសន៍ថា “ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់នេះបានគ្រប់លក្ខណ៍សម្រាប់យើង ដើម្បីឱ្យយើងមានទំនុកចិត្តសម្រាប់ថ្ងៃជំនុំជំរះ ព្រោះយើងក៏នៅក្នុងលោកនេះដូចជាទ្រង់ដូច្នោះដែរ។ “។ ដូចនេះដែរ អ្នកដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត (វាមិនមែនជាសេចក្តីស្រឡាញ់សំខាន់របស់មនុស្សទេ) ស្គាល់ពិភពខាងមុខ ហើយប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងពិភពខាងមុខស្របតាមនោះ គាត់មានចិត្តក្លាហានចំពោះពិភពខាងមុខ។ ដូច្នេះ កូរិនថូស ១៣:៨ បាននិយាយថា បំណងសេចក្តីស្រឡាញ់មិនចេះចប់ឡើយ។ រីឯទំនាយវិញ គេនឹងកន្លងផុតទៅ។ រីឯភាសាវិញ ពួកគេនឹងឈប់។ ចំណែកចំណេះដឹងក៏កន្លងផុតទៅ™។ នោះគឺសេចក្តីស្រឡាញ់មានន័យថាចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងមានជំនឿដើម្បីផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ (មានជំនឿដើម្បីស្រឡាញ់) ហើយដើរជាមួយ

ព្រះ យើងអាចស្គាល់ស្ថានសួគ៌ ហើយចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ ក្រោយពីមនុស្ស រឹងរូសមិនជឿលើស្ថានសួគ៌ក៏រលាយដែរ គេនឹងជឿលើស្ថានសួគ៌។ បុរសជាក់លាក់ម្នាក់ នៅក្នុង

ទីក្រុងឈើកាហ្គាមានកូនស្រីជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ (កូនស្រីដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវ) កូនស្រីរបស់គាត់បានទទួលមរណភាព។ ឪពុករបស់នាងមិនជឿលើស្ថានសួគ៌ជាសំខាន់។ ប៉ុន្តែក្នុងសុបិនមួយយប់ ពេលគាត់ក្រោកឈរនៅច្រាំងទន្លេ កូនស្រីគាត់ដែលទៅជិតមាត់ ទន្លេនិយាយថា “លោកឪពុក សូមអញ្ជើញមកទីនេះ”។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានស្តាប់ សំឡេងនេះហើយគាត់បានក្រោកឡើងក្នុងដំណេក។ បន្ទាប់ពីគាត់បានឃើញសុបិន គាត់ បានជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ ទោះបីយើងមិនអាចជឿលើសុបិនថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ ដោយ វាក៏ជាការពិតដែលសុបិនខ្លះធ្វើឱ្យបេះដូងរបស់យើងទន់ជ្រាយ។ ការពិតដែលថា បុរសបានកត់សម្គាល់ខាងលើជឿលើពិភពលោកខាងមុខជាការពិតណាស់បានមកពីកិច្ច ការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វាជាការពិតដែលថានៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ចំពោះកូនស្រីរបស់គាត់ដែលបានចាកចេញនោះបេះដូងរបស់ គាត់បានក្លាយជាទន់។ នៅពេលដែលយើងធ្វើតាមតែទ្រឹស្តីបញ្ញាដ៏ត្រជាក់ យើងមិនអាច ស្គាល់ព្រះ និងស្ថានសួគ៌រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ យើងមិនគួរបង្កើតទ្រឹស្តីបញ្ញាជាដាច់ខាត។ នៅពេលដែលយើងក្រោកឡើងនៅលើអាកាស វិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹងរបស់យើងត្រូវបាន ផ្លាស់ប្តូរច្រើន។ បើយើងបែរទៅខាងឆ្វេងនៅទីនោះ យើងគួរបែរទៅខាងស្តាំផ្ទុយពីផែន ដី។ មិនមានទិសដៅខាងលើនិងខាងក្រោមទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អំប្រាហាំ និងស្ថានសួគ៌ (ហេព្រើរ ១១:៩-១០, ១៣-១៦)

1. អំប្រាហាំប្រាថ្នាចង់បានស្ថានសួគ៌

1) ព្រោះគាត់បានជួបមនុស្សដែលកំពុងឡើងពីស្ថានសួគ៌ជាច្រើនដង ហើយបាននិយាយជាយូរមកហើយ (លោកុប្បត្តិ ១៨:២) ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនអាចគិតអំពីស្ថានសួគ៌ដែលស្ថិតនៅខាងក្រៅពិភពលោកនេះ? ដូចឃើញជនបរទេស យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីគិតពីការពិតរបស់បរទេស។ ហេព្រើរ ១១:៩-១០ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ (ដែលជានិមិត្តរូបសម្រាប់សម័យបច្ចុប្បន្ននេះ) ។ យោងទៅតាមការរៀបចំនេះ អំណោយ និងគ្រឿងបូជាត្រូវបានផ្តល់ជូនដែលមិនអាចបំពេញសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នកថ្វាយបង្គំបានឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវដោះស្រាយតែជាមួយអាហារ និងភេសជ្ជៈ និងការលាងផ្សេងៗ បទបញ្ជាសម្រាប់រាងកាយដែលដាក់រហូតដល់ពេលនៃការកែទម្រង់។ ហេព្រើរ ១១:១៥, ១៦ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ប្រសិនបើពួកគេបានគិតអំពីទឹកដីដែលពួកគេបានចាកចេញនោះ នោះពួកគេនឹងមានឱកាសត្រឡប់មកវិញ។ ប៉ុន្តែដូចជាគេប្រាថ្នាចង់បានប្រទេសមួយដែលប្រសើរជាងនេះ ពោលគឺស្ថានសួគ៌។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមិនខ្មាសគេដែលត្រូវហៅថាជាព្រះរបស់ពួកគេឡើយ ដ្បិតទ្រង់បានរៀបចំក្រុងមួយសម្រាប់ពួកគេ™។ លោកុប្បត្តិមិនមានពាក្យច្រើនទេនៅក្នុងកំណត់ត្រារបស់អំប្រាហាំជាពិសេសអំពីស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែមិនមានន័យថាអំប្រាហាំមិនអើពើនឹងស្ថានសួគ៌ទេ។ ព្រោះវាសម្រាប់អំប្រាហាំមានទស្សនៈពិសេសអំពីស្ថានសួគ៌។ អំប្រាហាំមិនបានមើលឃើញព្រះនិងស្ថានសួគ៌ដោយភ្នែកពិត្នាទេ។ (គាត់បានជឿលើស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងមួយ។) ដូចដែលយើងគិតថាស្ថានសួគ៌នៅក្នុងការបំបែកនៃព្រះនោះ យើងអាចត្រូវបានគេទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការរំពឹងទុកដ៏គ្រោះថ្នាក់។

កូនក្រមុំដ៏ល្អសរសៃគ្មានគំនិតចង់មានគ្រួសារថ្មីពេលកូនកំណោះបែកគ្នាឡើយ។ នាងគិតថាដូចដែលនាងគិតថាកូនកំណោះរបស់នាងល្អ នាងចុងក្រោយគិតថាគ្រួសារថ្មីគឺល្អណាស់។ ក្នុងនាមជាព្រះជាព្រះរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនមានទុក្ខព្រួយទេ។ តើសេចក្តីស្លាប់នឹងនៅទីនោះជាអចិន្ត្រៃយ៍ ហើយពិភពលោកដ៏វេទនាអ្វីនឹងមានជារៀងរហូត? ទោះបីជាស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងប្រាកដមែន ហើយក៏ជាកន្លែងដែលព្រះគង់នៅតែជាស្ថានសួគ៌ដែរ។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរគិតអំពីស្ថានសួគ៌ជាដំបូងនិងបន្ទាប់ពីព្រះឡើយ ហើយក៏មិនគួរគិតថាស្ថានសួគ៌មានភាពឯករាជ្យចេញពីព្រះដែរ។ ប្រសិនបើយើងគិតដូច្នេះសម្រាប់វាមានន័យថាបន្ទាប់ពីយើងទុកព្រះនៅទីនោះជាកន្លែងល្អជាង វាជាលទ្ធិនិយមពីរ និងគំនិតខុសចំពោះការគោរពបូជារូបព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងថាស្ថានសួគ៌យ៉ាងសាមញ្ញ វាធ្វើឲ្យចិត្តយើងផ្ដោតទៅលើកណ្តាលនៃព្រះ។ អំប្រាហាំមានទស្សនៈបែបនេះអំពីស្ថានសួគ៌។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើឱ្យបុព្វបុរស និងព្យាករ៍មានទស្សនៈបែបនេះអំពីស្ថានសួគ៌ មានកន្លែងជាច្រើនដែលមានពាក្យបែបនេះថាមរតករបស់ពួកគេគឺជាព្រះ។ ទំនុកតម្កើង ៩០: ១ មានបន្ទូលថា “ព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជាទីអាស្រ័យនៅរបស់យើងគ្រប់ជំនាន់” គឺ ២៦: ៤ មានបន្ទូលថា “ចូរទុកចិត្តលើព្រះយេស៊ូវវាជារៀងរហូត ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះទ្រង់ជាថ្មដាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច”។ Duet 33:27 មានប្រសាសន៍ថា “ព្រះដ៏នៅអស់កល្បជាទីលំនៅរបស់អ្នក ហើយនៅពីក្រោមជាដៃដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ ហើយគាត់ដេញខ្លាំងសត្រូវចេញពីមុខអ្នក ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «បំផ្លាញចោល។

វគ្គខាងលើធ្វើឲ្យយើងយល់ថា ព្រះជាមរតករបស់យើង។ លោកុប្បត្តិ 15:1 ប្រាប់លោកអំប្រាហាំថា៖ ឯក្រោយពីហេតុការណ៍ទាំងនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកលោកអាប់រ៉ា

មក្នុងការនិមិត្តថា៖ ឯកុំខ្លាចអាប់រ៉ាមឡើយ ខ្ញុំជាខែលរបស់អ្នក។ រង្វាន់របស់អ្នកនឹងអស្ចារ្យណាស់™។ ព្រះផ្ទាល់បានក្លាយជាអំណោយដល់អំប្រាហាំ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មិនគ្រប់គ្រាន់ តើធ្វើដូចម្តេចឱ្យអំប្រាហាំមានភាពមិនគ្រប់គ្រាន់? ដូច្នេះ យើងមិនអាចគិតថាការពិតដែលអំប្រាហាំមិនបាននិយាយជាពិសេសអំពីស្ថានសួគ៌ចម្លែកនោះទេ។ ស្ថានសួគ៌គឺជាអ្វីព្រះជាអ្នកបង្កើត ហើយព្រះគង់នៅក្នុងវា វាមិនអីទេដែលយើងទទួលយកតែព្រះ។ ដូច្នេះ ដូចដែលយើងគិតថាស្ថានសួគ៌នៅក្នុងឯករាជ្យនៃព្រះ វាមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ចំពោះលោកអំប្រាហាំ មានតែព្រះទេដែលជាអ្នកទាំងអស់។ ក្នុងកម្រិតមួយដែលគាត់មិនអាចគិតអ្វីក្រៅពីព្រះ នោះព្រះបានគ្រប់គ្រងទាំងមូល។ ដោយសារព្រះបានទតឃើញព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដូច្នេះគាត់អាចថ្វាយកូនប្រុសតែមួយរបស់គាត់ដល់ព្រះ។ ឯគាត់បានចាត់ទុកថាព្រះអាចប្រោសគាត់ឱ្យរស់ឡើងវិញបាន ហើយបើនិយាយក្នុងន័យផ្សេង គាត់បានទទួលគាត់វិញ™។ (ហេប្រើរ ១១:១៩)

2. ជំនឿរបស់អំប្រាហាំដើម្បីចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។

គាត់បានចាកចេញពី Chaldea Ur ដោយមិនដឹងពីកន្លែងដែលគាត់ទៅ។ (ខ៨) នេះជាជំនឿរបស់គាត់។ យើងក៏គួរតែចាកចេញពីពិភពលោកនេះ ដែលជាទីក្រុងនៃសេចក្តីស្លាប់។ ទោះបីយើងមិនឃើញពិភពលោកខាងមុខក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការចាកចេញពីពិភពលោកនេះ ដើម្បីបង្គាប់ព្រះឱ្យចាកចេញពីពិភពលោកនេះ ចេញពីការស្រលាញ់របស់ពិភពលោក។ អ្នកជឿគួរតែទទួលយកខ្លឹមសារដោយព្រះតែមួយគត់។ ទោះបីជាយើងមិនស្គាល់ខ្លឹមសារនៃស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែយើងដឹងពីផ្នែកខ្លះនៃវា ហើយចង់បាន

វា។ កូឡុំបូសបានរកឃើញថាទីបអាមេរិកាមិនមែនដើម្បីចាប់ផ្តើមដោយដឹងពីស្ថានភាព
នៅដើមដំបូងនោះទេ។ បន្ទាប់ពីគាត់គ្រាន់តែដឹងអំពីភស្តុតាងដែលថាឆ្លងកាត់សមុទ្រដ៏អ
ស្ចារ្យហើយបន្ទាប់មកដីនឹងនៅទីនោះគាត់បានចាប់ផ្តើមឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រអាត្លង់ទិក
ជាមួយនឹងកប៉ាល់បីគឺ Pinda, Nina និង Sata Maria ។ គាត់បានចាកចេញនៅថ្ងៃទី 3
ខែសីហា 1492 ហើយមកដល់ថ្ងៃទី 12 ខែតុលាក្នុងឆ្នាំនេះ ទីបំផុតនៅពេលដែលគាត់បាន
ឃើញមែកឈើអណ្តែតទឹកហូរ និងបក្សីមករស់នៅលើដែនដី គាត់បានដឹងពីភស្តុតាងនៃដី
ហើយរីករាយ និងបានសុវត្ថិភាព។ នៅមុនថ្ងៃនោះ ពួកនាវិកបានកើតកុហកម្ម ហើយបាន
អះអាងថានឹងត្រឡប់មកវិញ ប៉ុន្តែ Columbus ស្ងៀមស្ងៀម ហើយបានចូលទៅជិត។ ក្រុម
ហ៊ុននៃប្រទេសកូឡុំប៊ីនៅទីបំផុតបានមកដល់កោះ “ពួកបរិសុទ្ធសាល់បេដូ” ទោះជាយើង
ស្គាល់ផ្នែកនៃស្ថានសួគ៌តែប៉ុណ្ណោះ (១កូរិនថូស ១៣:១២) វាគឺជាការដឹងអំពីភស្តុតាងពិត
ដើម្បីមានការធានា។ព្រះយេស៊ូវថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីការពិតដែលថាអំប្រាហាំបានចូលទៅក្នុង
ស្ថានសួគ៌។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ បំប៉នពោះការប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ តើ
អ្នកមិនបានអានសេចក្តីដែលព្រះមានបន្ទូលមកអ្នកទេឬអីថា យើងជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ
ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជាព្រះរបស់យ៉ាកុប? ទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ទេ គឺជា
ព្រះនៃមនុស្សរស់វិញ™។ (Mt 22:31, 32) អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺដូចដែលព្រះបានប្រាប់
ម៉ូសេថា “ហើយគាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំជាព្រះនៃឪពុករបស់អ្នក ជាព្រះរបស់អំប្រាហាំ
ជាព្រះរបស់អ៊ីសាក និងជាព្រះ។ របស់យ៉ាកុប™។ ណែកម៉ូសេណាក់មុខ ព្រោះគាត់ខ្លាច
ក្រឡេកមើលព្រះ។ (និក្ខមនំ ៣:៦) អំប្រាហាំរស់នៅស្ថានសួគ៌។ យើងគួរតែគិតថាអំប្រា
ហាំបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ហើយយើងគួរចងចាំថាបុរសធ្វើតាមជំនឿអំប្រាហាំចូល

ទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ (រ៉ូម ៤:១២, ១៦) ម៉ាថ ៨:១១, ១២ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែប្រាប់អ្នក
រាល់គ្នាថា មនុស្សជាច្រើននឹងមកពីទិសខាងកើតនិងខាងលិច ហើយអង្គុយតុជាមួយអំប្រា
ហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុបនៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ខណៈដែលកូនប្រុសរបស់ នគរនឹងត្រូវបោះ
ទៅក្នុងភាពងងឹតខាងក្រៅ។ នៅកន្លែងនោះនឹងមានការយំសោក និងសង្រៀតផ្ទៃព្រូង™។ “។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ការរត់នៃសេចក្តីជំនឿ (ហេតុអ្វី ១២:១២)

ការរត់មានន័យថា ជាឃ្លាចង្អុល មនុស្សជាច្រើនប្រកួតប្រជែងគ្នា ដើម្បីទៅមុន ហើយរត់ដើម្បីទទួលបានរង្វាន់។ ហេតុផលដែលជីវិតនៃជំនឿត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងការរត់គឺ

1) សម្រាប់ជីវិតទាំងមូលនៃអ្នកជឿពិតផ្ដោតលើគោលបំណងដើម្បីទទួលបានរង្វាន់នៃអនាគតដូចជាអ្នករត់។ 2) សម្រាប់ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលមានឈ្មោះដូចគ្នា ដូចគ្នានឹងអ្នករត់ប្រណាំងទាំងអស់ នឹងមិនទទួលបានរង្វាន់ពីស្ថានសួគ៌ទេ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើននឹងត្រូវបរាជ័យ ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចុះ។ 3) ដូចជាអ្នករត់ប្រណាំងទទួលបានឱកាសរត់តែមួយដង តែមិនទទួលបានពីរដងទេ ឱកាសនៃជំនឿសម្រាប់អ្នកជឿក៏មានតែមួយដងដែរ ដូចជាជីវិតរបស់គាត់នៅក្នុងខ្លួន ប៉ុន្តែឱកាសបែបនេះមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់ឡើយ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានប្រៀបធៀបជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿទៅនឹងការរត់ជាច្រើនដង។ (១កូរិនថូស ៩:២៤ ភីលីព ៣:១២ ធីម ៤:៧)។

1. ការជម្រុញនៃសេចក្តីជំនឿ

យើងអាចមើលឃើញស្ថានភាពដ៏អាក្រក់នៅតាមតំបន់នីមួយៗក្នុងជីវិតមនុស្ស។ ការដំណើរការនៃតំបន់ឧស្សាហកម្មអាចបង្ហាញឱ្យឃើញគ្រប់ទីកន្លែង បុរសទាំងអស់ប្រើឧស្សាហកម្មនេះឱ្យបានល្អដើម្បីផលិតទំនិញច្រើន និងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ច្រើន។ តំបន់ពាណិជ្ជកម្មក៏ដូច្នេះដែរ ហើយតំបន់កសិកម្មក៏ដើរតាមវាដែរ។ ហេតុផលដែលគេប្រើឧស្សាហកម្មឧស្សាហកម្ម ពាណិជ្ជកម្ម កសិកម្មជាដើមគឺដើម្បីដឹងថាខណៈដែលពួកគេប្រតិបត្តិពួកគេពួកគេអាចរស់នៅបាន។ ដូចជាហេតុផលដែលយើងព្យាយាមលះបង់សេចក្តីជំនឿដូចជាការរត់គឺសម្រាប់សេចក្តីជំនឿផ្តល់ផលប្រយោជន៍ពិតប្រាកដដល់យើងក្នុង

បទពិសោធន៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ។ សេចក្តីជំនឿផ្តល់ពរជ័យដ៏អស់កល្បដល់បុរសនោះយ៉ាងជាក់ច្បាស់ ។ ហេតុនេះ បុរសគួររត់ចេញពីជំនឿ ដោយការខិតខំយ៉ាងពេញលេញ។ ផលប្រយោជន៍ដែលជំនឿនាំមកគឺមិនអាចប្រៀបធៀបបានជាមួយនឹងអត្ថប្រយោជន៍ដែលឧស្សាហកម្មនាំមកនូវនិងមានតម្លៃ។ តើមនុស្សដែលថ្លែងទីបន្ទាល់ថាសេចក្តីជំនឿទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដ៏ថ្លៃថ្លាបែបនេះហ៊ុំព័ទ្ធដូចពាក្យ? (ហេ. ១២:១) ដូចដែលយើងនិយាយពាក្យប្រៀបធៀប មានទន្លេដ៏ជ្រៅនៅចន្លោះទីក្រុងស្ថានសួគ៌និងពិភពលោក ដោយមិនឆ្លងទន្លេនេះ ពួកគេមិនអាចចូលទៅក្នុងទីក្រុងស្ថានសួគ៌បានឡើយ។ ត្រង់នេះ ស្ពាននេះត្រូវបានគេដាក់ឱ្យឆ្លងទន្លេចូលទៅក្នុងក្រុងសួគ៌។ ស្ពាននេះគឺជាជំនឿមួយ។ នៅកន្លែងហ្វូសពីនេះ ហ្វូងមនុស្សដែលទៅដល់ទីក្រុងឋានសួគ៌ដោយឆ្លងកាត់ស្ពាននេះស្រែកដោយសំឡេងដ៏គួរឱ្យចង់ស្តាប់។ នោះគឺសំឡេងស្រែករបស់ពួកគេហាក់ដូចជាពាក្យថា ឋានសួគ៌មកពីទីនោះ ស្ពានត្រូវបានពង្រឹងក្នុងចំណោមពួកយើង ក្នុងការរត់លើស្ពាននោះ មិនមានមនុស្សធ្លាក់ចូលទន្លេទេ™។

2. ការអនុវត្តនៃការរត់ អ្នករត់ដើម្បីរៀបចំការរត់ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ធ្វើឱ្យរាងកាយរបស់ពួកគេក្លាយជាស្រាល។ សម្លៀកបំពាក់របស់គាត់ក៏ត្រូវបានបិទ ហើយត្រូវបានពាក់ជាមួយនឹងពន្លឺមួយ។ ដូច្នេះហើយបានជាពាក្យនៃអត្ថបទនេះបាននិយាយថា៖ ឯទុករាល់ទម្ងន់ចោលទៅ™។ “រាល់ទម្ងន់” ចង្អុលទៅបន្ទុកធ្ងន់នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិច។ តើអ្វីជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿដែលកំពុងដំណើរការ? វាគឺជាសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមនៃពិភពលោក។ អ្នកជឿដែលជាជំនឿមិនធំឡើង ហើយនៅដដែលទាំងថ្ងៃទាំងយប់ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងលោកនេះឯង។ អ្នកជឿបែបនេះហាក់ដូចជាបុរសដើរទៅរក

ផ្លូវឆ្ងាយដូចបុរសត្រូវទទួលបន្ទុកជូនគ្នាការអភិវឌ្ឍ។ បន្ទាប់មក គាត់គួរដោះចេញ ឯ
អំពើបាបដែលនៅជាប់នឹងខ្លួន™ អ្នករត់មិនបានពាក់ក្រណាត់វែងទេ។ ព្រោះពេលគាត់
ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់បែបនេះ ពេលគាត់រត់ចេញ គាត់អាចនឹងដួលដោយជំពប់ដួល។
កាលដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប វាហាក់ដូចជាមិនអីទេក្នុងពេលមួយ; នៅទីបំផុតគាត់នឹង
ត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងនរកដោយជំពប់ដួល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 នៃវិន័យ (ហេព្រើរ 12:12)

1. ភាពចាំបាច់នៃវិន័យ

ពេលយើងទទួលរងទុក្ខ យើងយល់ពីអំពើបាប យើងដឹងថាច្បាប់ល្អ ហើយមានចិត្តប្រតិបត្តិតាមដោយផ្ទាល់។ ទំនុកតម្កើង 119:71 មានប្រសាសន៍ថា៖ វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។ ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា “មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំបានវង្វេងប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ”។ ពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យមួយចំនួនបានសារភាពដូចតទៅនេះថា វា ទឹកភ្នែកពិតធ្វើឱ្យព្រលឹងស្រស់ស្អាត។ យ៉ូហ 5:17 មានប្រសាសន៍ថា វា មើលចុះ អ្នកណាដែលព្រះបានប្រដៅនោះមានពរហើយ! ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូជ្ជី។ “។ ដូច្នេះ យើងដូចជាអត្ថបទបានចែងថា មិនគួរមើលងាយវិន័យស្រាល ហើយក៏មិនគួរអន់ចិត្តនឹងវាដែរ។ (ហេ. ១២:៥) ពេលយើងទទួលការប្រៀនប្រដៅ នោះងាយនឹងមើលងាយវាណាស់។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលយើងទទួលបានការប្រៀនប្រដៅនោះ វាងាយស្រួលណាស់។យើងនៅក្នុងន័យមិនយល់ផ្លូវមួយ ឬក៏ដោយសារយើងមិនដឹងថាវាទាំងមូលនូវបេសកកម្មបន្ទាន់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងនឹងត្រូវកាត់ចិត្តដោយប្រៀនប្រដៅ ហើយងាយនឹងអន់ចិត្ត។ ប៉ុន្តែ កាលដែលយើងមើលងាយការប្រៀនប្រដៅដោយស្រាល ហើយយើងខកចិត្តនឹងការប្រៀនប្រដៅនោះ យើងអាចនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងដំណើររស់ឡើងវិញ។

2. ហេតុដែលត្រូវប្រតិបត្តិតាមវិន័យ និងការអត់ធ្ងន់។

ទោះបីជាយើងបានគិតពីភាពចាំបាច់នៃវិន័យក៏ដោយ នៅទីនេះយើងអាចគិតពីហេតុផល ដែលត្រូវស្ម័គ្រចិត្ត។

1) បើអ្នកណាមានការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះ នោះជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលព្រះស្រឡាញ់ អ្នកនោះ។ ដោយសារគាត់បាននិយាយថា៖ បង្កើតព្រះយេស៊ូវប្រើប្រាស់ប្រដៅដល់អ្នកដែល គាត់ស្រឡាញ់ ហើយប្រដៅកូនប្រុសគ្រប់រូបដែលគាត់ទទួលបានTM។ ហេតុនេះហើយបានជា St Bernard បានអធិស្ឋានថា “ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់ព្រះពិរោធ” ។ ដាវីឌទទួល បានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះបានទទួលការប្រៀនប្រដៅច្រើនពីព្រះ បន្ទាប់ពីគាត់បានប្រព្រឹត្ត អំពើបាប។

2) ពេលគាត់ស្ម័គ្រចិត្តនឹងវិន័យបានល្អ គាត់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ច្រើន។ អត្ថបទរបស់ យើងបាននិយាយថា “ក្រៅពីនេះ យើងមានឪពុកនៅលើផែនដី ដែលប្រៀនប្រដៅយើង ហើយយើងគោរពពួកគេ។ តើយើងនឹងមិនចុះចូលនឹងព្រះវរបិតានៃវិញ្ញាណ ហើយរស់នៅ ច្រើនទៀតឬ? ដ្បិតគេប្រដៅយើងក្នុងរយៈពេលខ្លីដូចជាយល់ឃើញថាពួកគេបំផុតសម្រាប់ ពួកគេ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រដៅយើងដើម្បីប្រយោជន៍របស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងបានរួមចំណែកនូវ ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់TM។ (៩, ១០)។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ យើងអាចមើល ឃើញការពិតដែលផ្ទុយពីឪពុកខាងរូបកាយ និងឪពុកខាងវិញ្ញាណ ដូចដែលយើងត្រូវបាន ប្រៀនប្រដៅដោយឪពុកខាងរាងកាយ យើងមិនអាចបដិសេធគាត់បានទេ។ ព្រោះបិតារូប វន្ត ជាប្រភពនៃកំណើតរបស់យើងក្នុងទំនាក់ទំនងធម្មជាតិ។ ដូច្នេះអ្នកណាដែលបដិសេធ ឪពុកម្តាយត្រូវទទួលទោសជាប្រាកដ។ បើយើងស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតាខាងវិញ្ញាណ តើ យើងគួរស្តាប់បង្គាប់បិតានៃវិញ្ញាណទាំងអស់យ៉ាងដូចម្តេច?

ពាក្យថា បំបិតានៃវិញ្ញាណទាំងអស់™ មិនមែនមានន័យថា ព្រះបានបង្កើតពិភពអត្ថិភាព មិនមែនពិភពរូបវន្តនោះទេ។ នៃឃ្លានេះ Herman Bavinck

ក៏បាននិយាយថា បំ វាមិនមែនមានន័យថាព្រះបានបង្កើតតែអត្ថិភាពខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ ទេ ប៉ុន្តែបានរួមបញ្ចូលក្នុងការបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងបាតុភូត។ ពីព្រោះដូចដែល ហេ ព្រើរ ១១:៣ បាននិយាយថា ដោយសារអ្វីដែលអាចមើលឃើញត្រូវបានបង្ហាញដោយអ្វី ដែលមើលមិនឃើញ ភាពខាងវិញ្ញាណនៃព្រះគឺជាប្រភពនៃសត្វដែលអាចមើលឃើញទាំង អស់នៃបាតុភូតទាំងអស់នៃពិភពលោក។ ជាការពិតណាស់ អត្ថន័យនៃប្រភពគឺជាការ បង្កើត ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាទំនាក់ទំនងនៃការបញ្ចេញទឹកនោះទេ។ ដូច្នេះ ភាពខាង វិញ្ញាណរបស់ព្រះបានបង្កើតភាពពេញលេញរបស់ទ្រង់™។ () ដោយសារព្រះជា មនុស្សខាងវិញ្ញាណ ដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់គួរតែចូលរួមក្នុងភាពស្មោះត្រង់ ភាពល្អ សោភ័ណភាព និងភាពបរិសុទ្ធ។ ម្យ៉ាងទៀត សម្រាប់បុរសរូបរួមជាមួយនឹងព្រះ ដែលមានជីវិតដោយការស្តាប់បង្គាប់ គាត់អាចចូលទៅក្នុងជីវិតពិត។

នៅពេលដែលបុរសនោះគោរពតាមសេចក្តីពិត (បទគម្ពីរ) គាត់ទទួលបានសុភមង្គល ជីវិត និងសិរីរុងរឿងចេញពីព្រះ។ ការស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយគឺជាវិធីដើម្បីទទួលបានពរ ជ័យ។ ជាការពិតណាស់ វាមិនមានន័យថាសូម្បីតែការស្តាប់បង្គាប់ដើម្បីធ្វើតាមអាកប្ប កិរិយាខុសរបស់ឪពុកម្តាយក៏ដោយ។ នៅពេលដែលទីក្រុងវ៉ាស៊ីនតោនបានយកឈ្មោះលើ សង្គ្រាមឯករាជ្យ ហើយត្រូវបានប្រមូលផ្តុំជាមួយមន្ត្រីទាំងអស់រួមគ្នាក្នុងន័យមួយ មន្ត្រី បារាំងដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បានសួរទៅកាន់ម្តាយរបស់វ៉ាស៊ីនតោនថា "តើអ្នកមើលថែកូនប្រុស របស់អ្នកដោយរបៀបណា? បន្ទាប់មក ម្តាយឆ្លើយថា បំខ្ញុំបង្រៀនគាត់ឲ្យស្តាប់បង្គាប់™

។ ដោយសារតែវាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការទទួលយកសិទ្ធិអំណាចរបស់ឪពុកម្តាយ, ដោយ
 វាជួយជំនះនៃសង្គ្រាមនឹងត្រូវបានកាន់កាប់។ ប៉ុន្តែ តើការស្តាប់បង្គាប់ព្រះយ៉ាងណា? នៅ
 ពេលដែលកងទ័ពសង្គ្រោះត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។ មន្ត្រីបានយកគុណធម៌ដ៏ល្អប្រពៃដើម្បី
 គោរពបេសកកម្ម ដើម្បីទៅផ្សព្វផ្សាយសាសនាដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ គ្រូអធិប្បាយ
 លោក Jowett បាននិយាយថា បំណែងមួយ នៅពេលដែលមន្ត្រីកងទ័ពសង្គ្រោះ 70
 នាក់បានទទួលបេសកកម្មដើម្បីទៅផ្សព្វផ្សាយសាសនាពីថ្នាក់លើ ពួកគេមិនបានស្នើសុំឱ្យ
 បញ្ជូនទៅកន្លែងណាទេ ហើយគោរពតាមដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌដោយដួងចិត្ត™។ មនុស្ស
 ដែលកោតខ្លាចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបែបនោះ ហើយធ្វើតាមគួរតែទទួលបានពរពីព្រះជាប្រាក
 ដ។

3) អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយម្តងទៀតថា បំណែងពេលនេះ រាល់ការប្រៀនប្រដៅ
 ហាក់ដូចជាឈឺចាប់ ជាជាងរីករាយ ប៉ុន្តែក្រោយមក វាបានផ្តល់ផលដ៏សុខសាន្តនៃសេចក្តី
 សុចរិតដល់អស់អ្នកដែលបានទទួលការបង្ហាត់បង្រៀនដោយវា™។ យើងមិនគួរគិតត្រឹម
 តែការឈឺចាប់នៅពេលបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែជាផលផ្ទៃនៃសន្តិភាពបន្ទាប់ពីនោះ។
 ទោះបីយើងមានសន្តិភាព និងល្អក៏ដោយ បើយើងមិនល្អចំពោះម្នាក់នេះ យើងគួរតែយក
 បេះដូងបោះចោលដោយមិនស្អាតស្មើ។ យើងរស់នៅក្នុងក្តីសង្ឃឹម។ យើងរំពឹងថា ក្នុង
 ការផ្លាស់ប្តូរខ្លះ នឹងមានរឿងល្អនាពេលអនាគត។ វាជាហេតុផលដែលយើងរស់នៅ។
 ដូច្នេះ យើងគួរទទួលសិស្សដោយចិត្តផ្អែមល្អ ដើម្បីនាំមកនូវផលនៃសេចក្តីសុខ ហើយ
 ស្វ័យប្រវត្តិបានល្អ ហើយខិតទៅរក។ យើងគួរតែតាំងចិត្តនៅចំពោះមុខភាពអស់កល្បជា
 និច្ច។ ពេលណាយើងគិតរឿងល្អអស់កល្បជានិច្ច ទុក្ខបច្ចុប្បន្នគឺគ្មានអ្វីសោះ យើងគួរតែ

ដាក់ភាពអស់កល្ប និងបច្ចុប្បន្ននៅលើឧបករណ៍វាស់ស្ទង់ ហើយគួរតែអាចវាស់វែងពួក
គេ។ ខណៈដែលវត្ថុធំបំផុតបច្ចុប្បន្នក៏ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបនឹងភាពអស់កល្បជានិច្ច វា
គួរតែមានពន្លឺដែលមិនអាចនិយាយបាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ថ្វាយតម្លាងសរសើរតម្កើងព្រះ (ហេតុព្រឹក ១៣:១៥-១៦)

1. ការសរសើរគឺជាការបង្ហាញពីសេចក្តីអំណររបស់អ្នកជឿ

ភាពរីករាយក្នុងការទទួលបានការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចយល់បានដោយបុរសតែ ប៉ុណ្ណោះដើម្បីទទួលបានការប្រោសលោះ។ វិវរណៈ 14:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំភ្លឺពុំឱ្យ ច្រៀងបទថ្មីនៅមុខបណ្តុំ និងចំពោះមុខសត្វមានជីវិតទាំងបួន និងនៅមុខពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ។ គ្មាននរណាអាចរៀនបទចម្រៀងនោះបានឡើយ លើកលែងតែ ១៤៤.០០០នាក់ដែលបាន ត្រូវប្រោសលោះពីផែនដី™។ អ្នកដែលនឹងមានសេចក្តីអំណរនេះគឺមានតែអ្នកជឿគ្រីស្ទ សាសនាប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិក គឺមនុស្សថ្មី។ គាត់ជាមនុស្សខុសពីមនុស្ស ដែលមិនកើតម្តងទៀត។ គាត់ច្រៀងចម្រៀងសម្រាប់ការសង្គ្រោះដែលគាត់បានទទួល។ បទចម្រៀងនេះគឺជាកំពូលនៃសេចក្តីរីករាយ មុនពេលដែលពួកគេបានទទួលការប្រោស លោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេមិនមានភាពរីករាយបែបនេះទេ។ នៅពេលអនាគត ភាព រីករាយដែលរូបកាយរបស់យើងនឹងទទួលបានបន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញក៏មានកម្រិតនៃ បរិមាណខុសគ្នាដែរ វាមិនមានគុណភាពខុសគ្នាទេ។ បទនេះពិរោះជាងបទពិភពលោក ទៅទៀត។ ទោះបីជាមនុស្សលោកីយ៍នេះស្រស់ស្អាតយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេមិនអាចធ្វើឱ្យ ព្រះស្តាប់តាមបានដែរ។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់ស្តាប់តាមកូនប្រុសនេះដោយរីករាយ។ ថ្វីត្បិតតែ ជាបទរបស់តន្ត្រីករល្បីក៏ដោយ កាលដែលយើងស្តាប់ច្រើនដង យើងមិនអាចទប់ចិត្តបាន ឡើយ ប៉ុន្តែបទចម្រៀងនេះគឺជាបទដែលព្រះចង់ស្តាប់ជារៀងរហូត។

អាឡាស! ហើយបានធ្វើឱ្យសាវករបស់ខ្ញុំហូរឈាម

ហើយ Sov-ereign របស់ខ្ញុំបានស្លាប់ទេ?

តើទ្រង់នឹងលុបចោលការបោះឆ្នោតដែលជាក្បាលដំពិសិដ្ឋនោះដែរឬទេ?

ចំពោះដង្កូវដូចខ្ញុំ?

តើវាជាឧក្រិដ្ឋកម្មដែលខ្ញុំបានធ្វើ

តើគាត់បានចិញ្ចឹមនៅលើដើមឈើ?

A-maz-ing pit-y! ព្រះគុណម្ចាស់មិនដឹង!ហើយស្រឡាញ់គ្នាចុះ!

ទំនុកតម្កើងរបស់យើងគឺជាអ្វីដែលព្រះចង់បាន (អេសាយ ១:៦, ១២, ១៤) វាក្មេងតែងរួម
បញ្ចូលធាតុបី។

1) ការសរសើរនៃសកម្មភាព។ ឯ ពោរពេញទៅដោយផលនៃសេចក្តីសុចរិត ដែលមក
តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដល់សិរីល្អ និងការសរសើរដល់ព្រះ™។ (ភី. ១:១១) ការ
សរសើរទាំងអស់ដែលគ្មានសកម្មភាពបែបនេះ ប៉ុន្តែដោយមាត់មិនបានឡើងដល់ព្រះឡើយ។

2) ការសរសើរពីចិត្ត (អេសាយ ៥:១៩) ។ ការសរសើរនេះគឺជាប្រភពនៃការសរសើរពិត
ទាំងអស់។ រាល់ការសរសើរដោយមិនសរសើរពីបេះដូង មិនមែនជារសជាតិ និងស្អាតទេ។

3) ការសរសើរពីមាត់ (អេសាយ ៥:១៩) ហេតុផលដែលការសរសើរពីមាត់មានសារៈ
សំខាន់ គឺសម្រាប់អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទគួរតែប្រតិបត្តិតាមអត្ថន័យនៃការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿលើអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទ។ រ៉ូម 10:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រោះបើអ្នកសារភាព
ដោយមាត់ថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿក្នុងចិត្តថាព្រះបានប្រោសទ្រង់ឲ្យរស់
ឡើងវិញ នោះអ្នកនឹងបានជាបានរក្សាទុក។ “។ ការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាធាតុ

សំខាន់នៅក្នុងជីវិតជំនឿរបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទាន។ វាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីទទួលខុសត្រូវ
ចំពោះព្រះ និងមនុស្ស។ ប្រសិនបើបុរសនោះសរសើរដោយមាត់របស់គាត់យ៉ាងងាយ
ស្រួល ហើយគាត់មិនទទួលខុសត្រូវចំពោះការសារភាពដោយបេះដូងនិងទង្វើរបស់គាត់ទេ
នោះគាត់នឹងក្លាយទៅជាអ្នកបំរើនៅចំពោះព្រះ។

2. ការសរសើរគឺជាការបង្ហាញពីអ្នកជឿ

១) គាត់មិនអវត្តមានព្រះគុណទេ ព្រោះគាត់មានបំណងឥតប្រយោជន៍ច្រើន។

២) គាត់មិនអវត្តមានព្រះគុណទេ ព្រោះខ្លួនគាត់មិនដឹងថាមានបាបច្រើនទេ។

៣) បុរសមិនចេះអវត្តមានព្រះគុណទេ ព្រោះគាត់មានចិត្តថោរ។

បុរសគិតខុសថាជាធម្មជាតិដែលទទួលជំនួយពីអ្នកដទៃ។ ក្នុងចំណោមមនុស្សយ៉ាងដប់
នាក់នៅស្រុកសាម៉ារី មានមនុស្សតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលបានអវត្តមានព្រះគុណចំពោះព្រះគុណ
របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមនុស្ស 9 នាក់មិនបានធ្វើដូច្នេះទេ។ យើងគួរតែដឹងថា គ្មានការ
អវត្តមានព្រះគុណជាអំពើបាបឡើយ។ នៅពេលដែលយើងក្លាយជាការអវត្តមានព្រះគុណយ៉ាងច្បាស់
ហើយធ្វើឱ្យវាជាផ្នែកមួយនៃជីវិត វាជាការពិត ប៉ុន្តែមិនត្រឹមតែជាពាក្យប៉ុណ្ណោះទេ។
ប្រសិនបើយើងចង់ដឹងគុណព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ 1) យើងគួរទទួលស្គាល់ព្រះគុណ ហើយ
គួរតែនិយាយ ប៉ុន្តែមិនគួរនិយាយដោយមេកានិច។ ២) យើងគួរតែធ្វើការអវត្តមានព្រះគុណជា
ជីវិតរបស់យើង ពោលគឺយើងគួររស់នៅថ្វាយខ្លួនយើងដល់ព្រះ។ ៣) យើងគួរតែគោរព
តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ James

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 កុំសង្ស័យ (យ៉ូហាន ១:៥-៨)

ពេត្រុសជឿលើពាក្យដែលព្រះយេស៊ូវយាងមក ហើយមានចិត្តក្លាហាន ហើយចុះមកលើទឹក។ គាត់ដើរបានបន្តិចក៏ឃើញខ្យល់ក៏ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងទឹក។ (មថ ១៤:២២-២៣) ដំបូងពេត្រុសបានឃើញអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវធំជាងរលក ហើយធំជាងសមុទ្រ។ ប៉ុន្តែពេលដែលខ្យល់បានប៉ះនឹងអារម្មណ៍របស់គាត់ អារម្មណ៍បានរាយការណ៍ទៅគាត់ខុសឥឡូវនេះ គាត់បានឃើញថាខ្យល់គឺខ្លាំងជាងអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវទៅទៀត។ ដំបូងឡើយ គាត់ជាអ្នកមានជំនឿ ហើយទីបំផុតគាត់ជាអ្នកបម្រើនៃសតិអារម្មណ៍។ គាត់ត្រូវបានបរាជ័យ។ យើងក៏មានបទពិសោធន៍បែបនេះជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ អ្នកជឿបានយល់ជាបណ្តោះអាសន្ននូវសេចក្តីពិតនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំរស់ឡើងវិញ ហើយអានបទគម្ពីរដោយខ្លួនឯង និងដោយការអធិស្ឋាន ហើយទទួលបានភាពក្លាហាននៃសេចក្តីជំនឿ។ ប៉ុន្តែក្នុងលោកបច្ចុប្បន្ននេះ លោកដើរលើផ្ទៃទឹក ខណៈដែលខ្យល់នៃស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នចូលមករកគាត់ គាត់គិតថា ឯតើការពិតដែលខ្ញុំយល់ត្រូវឬ? បន្ទាប់មកការពិតដែលគាត់យល់ត្រូវបានបង្ហាញតិចជាងស្ថានភាពជាក់ស្តែងក្នុងពេលតែមួយវាមានគ្រោះថ្នាក់ដូចវា។ រដ្ឋនឹងត្រូវបាត់ទៅវិញ "មាន ប៉ុន្តែមិនមាន" ។ រឿងធ្វើឲ្យវេទនាបែបនេះគឺជាការសង្ស័យ។ យើងគួរតែកាន់កាប់ការសង្ស័យបែបនេះ។

1. ទិដ្ឋភាពអវិជ្ជមានដើម្បីកាន់កាប់ការសង្ស័យ

កាលណាប្រទេសមួយវាយប្រហារទៅប្រទេសមួយទៀត ជាដំបូងគេស៊ើបអង្កេតមូលដ្ឋាននៃអំណាចរបស់ខ្លួន ហើយគួរតែដឹងពីចំណុចខ្សោយ និងចំណុចខ្លាំងឱ្យបានល្អ។

យើងគួរតែបង្កើតអំណាចនៅក្នុងប្រទេសនៃ “ការសង្ស័យ” ដើម្បីធ្វើឲ្យយើងមិនជឿលើវា
 ។ ការសង្ស័យស្ថិតនៅលើអារម្មណ៍របស់មនុស្ស។ ចុះអ្វីទៅជាអារម្មណ៍របស់មនុស្ស?
 តើវាដំណើរការយ៉ាងពិតប្រាកដដែលយើងអាចពឹងផ្អែកទាំងស្រុងឬ? វាមិនមែនដូច្នោះ
 ទេ។ ចំណេះដឹងដែលអាចទទួលបានតាមន័យគឺជាចម្បងតាមលក្ខខណ្ឌ ប៉ុន្តែពិតជាមាន។
 ដូច្នោះហើយវាអាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយនិយមន័យ។ ជាឧទាហរណ៍ ដូចយើងឃើញចំ
 នេះដឹងនៃភូមិសាស្ត្រ សមុទ្រកាលពីប៉ុន្មានពាន់ឆ្នាំមុន បានក្លាយជាដីសព្វថ្ងៃនេះ ចំណុចដូច
 គ្នាគឺសមុទ្រកាលពីសម័យបុរាណ ប៉ុន្តែបច្ចុប្បន្នជាដី។ ថ្វីត្បិតតែយើងនិយាយថា ជីវិត
 របស់មនុស្ស គាត់រស់នៅច្រើន 100 ឆ្នាំក្នុងសម័យបុរាណ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ 70 ឆ្នាំនៅក្នុង
 បុរសគឺទូទៅ។ ហើយតើវិទ្យាសាស្ត្រទំនើបបែបណា? ដឹងតែប្រើរឿងហ្នឹង តែមិនដឹងរឿង
 ខ្លួនឯង។ វិទ្យាសាស្ត្រមិនដឹងថា “តើបញ្ហាមកពីណា?” “វាត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងដូច
 ម្តេច?” ហើយ “តើវាទៅណា?” ដូច្នេះ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រក៏មិនអាចជួយបាន ក្រៅពី
 សារភាពថាពួកគេល្ងង់ចំពោះធម្មជាតិដ៏អស្ចារ្យ។ បន្ទាប់មក ចំណេះដឹងដ៏រលីករបស់
 បុរសនោះ មិនខុសពីរឿងដែលកង្កែបងើបឡើងលើមេឃក្នុងអណ្តូងនោះទេ។ ដូច្នេះហើយ
 ចំណេះដឹងដែលរលីកគឺសាមញ្ញ ប៉ុន្តែមិនអាចជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីវាស់វែងការពិតជា
 គោលការណ៍បានទេ។ វាត្រូវបានប្រើតែបាតុភូតបច្ចុប្បន្នមិនពេញលេញ។ ការសង្ស័យថា
 មានមូលដ្ឋានបែបនេះ មិនមែនជាអ្វីដែលយើងមិនអាចជឿបានឡើយ។ ដូច្នេះ ការសង្ស័យ
 បានកើតឡើង យើងមិនចាំបាច់បង្កើតបញ្ហានោះទេ។

2. ទិដ្ឋភាពវិជ្ជមានដើម្បីកាន់កាប់ការសង្ស័យវិធីសាស្ត្រវិជ្ជមានដើម្បីកាន់កាប់ការសង្ស័យ
 ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ យើងគិតថាយើងក្នុងការស្វែង

រកការពិត (ឬព្រះ) មិនចាំបាច់តែងតាំងចំណេះដឹងដ៏រលីបនៅក្នុងមុខតំណែងរបស់គ្រូនោះទេ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ យើងក៏មិនគិតថា វាជាភាពផ្ទុយគ្នា ដែលមានគុណវុឌ្ឍិផងដែរ។ យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់នៅទ្រឹស្តីខាងលើ។ ដូច្នោះហើយ យើងដឹងច្បាស់នូវការមិនជឿនៃការសង្ស័យបានយ៉ាងច្បាស់។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចយកខ្លឹមសារត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងបានទេ។ ឥឡូវនេះ យើងគិតថា សេចក្តីពិត ដែលជាការពិត ដ៏វិសេសវិសាល ចូលមកក្នុងខ្លួនយើងដោយការរលត់ទៅ នៃចំណេះដឹងដ៏រលីប។ យើងត្រូវបានបង្កើតជំនឿរបស់យើងក្នុងពេលជាមួយគ្នាដែលយើងកាន់កាប់ការសង្ស័យទាំងស្រុង។ អ្វីដែលចូលទៅក្នុងការសង្ស័យគឺការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ។ ការរស់ឡើងវិញមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ធម្មជាតិទេ។ ប៉ុន្តែ ពីសម័យបុរាណរហូតមកដល់ពេលនេះ ក្នុងចំណោមការពិតទាំងអស់ គ្មានអ្វីជាក់ស្តែងដែលត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញច្រើនជាងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវនោះទេ។ ព្រោះវាជាការពិតពេក, ១) វាចេញនូវសេចក្តីសង្ស័យរបស់សាវ័ក, ២) វាធ្វើឱ្យសាវ័កបាក់ចិត្តក្លាយទៅជាអ្នកផ្សាយតណ្ហាមិនដឹងអំពីសេចក្តីស្លាប់ ឬជីវិត, ៣) ព្រះ) មិនចាំបាច់តែងតាំងចំណេះដឹងរលីបនៅមុខតំណែងគ្រូទេ។ ទន្ទឹមនឹងនោះ យើងក៏មិនគិតថា វាជាភាពផ្ទុយគ្នា ដែលមានគុណវុឌ្ឍិផងដែរ។ យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់នៅទ្រឹស្តីខាងលើ។ ដូច្នោះហើយ យើងដឹងច្បាស់នូវការមិនទុកចិត្តនៃការសង្ស័យបានយ៉ាងល្អ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចយកមាតិកាត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ។

ឥឡូវនេះ យើងគិតថា សេចក្តីពិត ដែលជាការពិត ដ៏វិសេសវិសាល ចូលមកក្នុងខ្លួនយើងដោយការរលត់ទៅ នៃចំណេះដឹងដ៏រលីប។ យើងត្រូវបានបង្កើតជំនឿរបស់យើងក្នុង

ពេលជាមួយគ្នាដែលយើងកាន់កាប់ការសង្ស័យទាំងស្រុង។ អ្វីដែលចូលទៅក្នុងការសង្ស័យគឺការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ។ ការរស់ឡើងវិញមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ធម្មជាតិទេ។ ប៉ុន្តែ ពីសម័យបុរាណរហូតមកដល់ពេលនេះ ក្នុងចំណោមការពិតទាំងអស់ គ្មានអ្វីជាក់ស្តែងដែលត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញច្រើនជាងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវនោះទេ។ ព្រោះវាជាការពិតពេក ១) វាទម្លាយសេចក្តីសង្ស័យរបស់សាវក ២) វាធ្វើឱ្យសាវ័កបាក់ចិត្តក្លាយជាអ្នកផ្សាយតណ្ហាមិនដឹងមរណៈ ឬជីវិត ៣) ខ្មាំងសត្រូវផ្តាងព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាងមិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលស្គាល់ការពិតនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ . (សកម្មភាព ៦:៧) សាវ័កប៉ុលជាសត្រូវរបស់ព្រះយេស៊ូយ៉ាងសំខាន់។ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សដែលលះបង់ខ្លួនដើម្បីលះបង់បំផុតដើម្បីប្រកាសអំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (កូរិនថូសទី២ ១១:២៣-៣៣) យើងបានទទួលកំណត់ត្រានៃការពិតជាក់ស្តែងនេះពីសាក្សីផ្ទាល់ ពោលគឺដៃរបស់ពួកសាវ័ក។ កំណត់ត្រានេះត្រូវបានរក្សាទុកយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយត្រូវបានប្រគល់មកក្នុងដៃរបស់យើង។ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីជឿលើការពិតជាក់ស្តែង។ ឬ សម្រាប់រយៈពេលដ៏យូររវាងការពិត និងពួកយើង យើងមិនមានជំនឿសកម្មទេ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការមិនជឿនោះទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដើម្បីឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយាងមកយើង ធ្វើឱ្យយើងពង្រឹងជំនឿរបស់យើងឧបសគ្គដែលកើតឡើងនៅចម្ងាយនឹងរលាយបាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សេចក្តីជំនឿដោយស្ម័គ្រចិត្តនៅក្នុងស្ថានភាពមិនអាចប្រែក្លាយបានដូចគ្នា (Jm 1:5-8)

1. អ្វីទៅជាជំនឿតាមឆន្ទៈ?

បុគ្គលិកលក្ខណៈមានធាតុបីគឺ ចំណេះដឹង អារម្មណ៍ និងឆន្ទៈ; ឆន្ទៈគួរតែក្លាយជាមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ពួកគេ។ នៅពេលដែលឆន្ទៈត្រូវបានពង្រឹង,

1) គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការសង្ស័យ។ បញ្ហា។

សកលលោកមានទ្រឹស្តីនៃពិភពធម្មជាតិ និងច្បាប់នៃពិភពសីលធម៌ ច្បាប់ទាំងនេះគឺជាពាក្យនៃវិវរណៈធម្មជាតិដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យ។ កន្លែងដែលពាក្យមានបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ដូច្នេះ បុរសនោះសម្រេចតាមឆន្ទៈ ហើយគួរជឿលើអធិបតេយ្យនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ពោលគឺព្រះជាម្ចាស់។ វាគឺជាជម្រើសដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់បុរសជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះការសង្ស័យទាមទារសកម្មភាពឆន្ទៈ។ ដោយសារតែទស្សនវិទូដូចជា Voltaire មិនដូច្នេះទេ ជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូលត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងមន្ទិលសង្ស័យ។

2) បុរសគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយឆន្ទៈក្នុងទិដ្ឋភាពអារម្មណ៍។ ដោយសារគាត់មិនដូច្នេះទេ គាត់រស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ព្រងើយកន្តើយ ហើយជីវិតផ្លូវចិត្តដោយគ្មានការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងមនុស្សអាក្រក់។

3) ស្តង់ដារនៃការបោះឆ្នោតតាមឆន្ទៈគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

នៅពេលដែលយើងយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងគួរតែជឿដោយមិនផ្លាស់ប្តូរ ហើយដើរឆ្ពោះទៅមុខ។ បុរសទាំងអស់ដែលបានកំណត់ស្តង់ដារលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយរស់នៅដោយស្ម័គ្រចិត្តបានជោគជ័យ។

ដានីយ៉ែលមិនខ្លាចនឹងការដោះស្រាយតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់មេឌ និងបារ៉ាទេ ហើយជា
ហោរាដែលអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿ។ នេះគឺជាសកម្មភាពស្ម័គ្រចិត្ត។ (ដាន. ៦:១០)
ដូច្នេះ គាត់បានជោគជ័យ។ Samuel Chapman Armstrong បានរស់នៅជាមួយបា
រូចនានៃសេចក្តីជំនឿ “សម្រេចបាននូវអ្វីដែលមិនអាចទៅរួច” ក្នុងជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូ
ល។ គាត់បាននិយាយថាអ្វីដែលគាត់មិនអាចធ្វើបានគឺជាសិរីរុងរឿងនៃជីវិត។ គាត់គឺជា
បុរសជោគជ័យដ៏អស្ចារ្យក្នុងការអប់រំសម្រាប់ប្រជាជនស្បែកខ្មៅ។ ហើយគាត់ក៏បានគិត
ថា ការអធិស្ឋានគឺជាការដ៏អស្ចារ្យបំផុត ។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា៖ បំណងដែលគ្មាន
ការអធិស្ឋានដើម្បីសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺគ្មានតម្លៃទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ស្រឡាញ់បញ្ញត្តិ ហើយកាន់តាមវា (យ៉ាកុប ២:១៤-២៦) (សូមយោងទៅ ខួរ ២:១៤-២៦)

បុរសនោះមានចរិតអាក្រក់ដើម្បីគោរពព្រះតាមវិធីរបស់គាត់។ ដូច្នេះ ក្នុងបំណងចង់បម្រើព្រះ គាត់បានបង្កើតវិធីសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាច្រើន។ និក្ខមនំ ២០:២៣ បានព្រមានវា។

បញ្ញត្តិដែលយើងត្រូវបន្តគឺមានតែព្រះបានប្រទានមកយើង ប៉ុន្តែមិនមែនជាអ្វីដែលមនុស្សបង្កើតឡើងនោះទេ។ យើងមិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យណាមួយដែលយើងគួរបន្តជាមួយនឹងពិធីដែលទាក់ទងនឹងសាសនានៃបញ្ញត្តិដែលបុរសបង្កើតឡើងនោះទេ។

មូលហេតុដែលយើងគួររក្សាតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ គឺដោយសារទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ដែលជួយសង្គ្រោះយើង ដូចបទគម្ពីរ ខូតិកេ ៤:១ បាននិយាយ។ បុព្វកថានៃបញ្ញត្តិដប់ប្រការ (និក្ខមនំ 20:1) មានន័យថាមួយ។ យើងគួរចងចាំការណែនាំនេះ ហើយគួរប្រព្រឹត្តចំពោះបទបញ្ញត្តិ។ នោះគឺយើងគួរដឹងថាបញ្ញត្តិគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់ដែលស្រឡាញ់យើង។ ដូចដែលព្រះបានប្រទានបញ្ញត្តិដល់យើង ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា “ ” ។ វាមានន័យថាទ្រង់ជាព្រះដែលសង្គ្រោះយើង ហើយជាព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់ (ព្រះយេស៊ូវរួមបញ្ចូលអត្ថន័យចំពោះព្រះអម្ចាស់) ដូច្នេះនៅពេលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះបទបញ្ញត្តិ នោះយើងគួរដឹងពីសំឡេងអរព្រះគុណរបស់អ្នកគង្វាលដែលស្រឡាញ់យើង ហើយយើងគួរជឿលើព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិតដែលនឹងចូលមកក្នុង សិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់។ បញ្ញត្តិមិនបានមកធ្វើឱ្យយើងគួរឱ្យរន្ធត់នោះទេ។ ដ្បិតបញ្ញត្តិមកយើង

ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ យើងគួរតែរក្សាវាដោយរីករាយ និងសេចក្តីជំនឿរបស់យើងដោយស្មោះត្រង់។

1. ដ្បិតបញ្ញត្តិជាប្រភពនៃពរជ័យ យើងគួរតែរក្សាវាដោយចិត្តរីករាយដោយស្មោះត្រង់។ កាលពួកបរិសុទ្ធប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិ បើគាត់គិតថាជាបញ្ញត្តិរបស់ជនផ្តាច់ការ គាត់មិនអាចរក្សាវាដោយចិត្តផ្អែមល្អមបានឡើយ។ ឬប្រសិនបើគាត់បន្តវាដោយបង្ខំ។ ព្រះទ័តឃើញចិត្តនឹងមិនឃើញស្អាតឡើយ។ ពួកបរិសុទ្ធមិនកាន់តាមបញ្ញត្តិដោយបង្ខំទេ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាវាដោយក្តីស្រឡាញ់។ ទំនុកតម្កើង 119 ៖ បង្ហាញពីការសារភាពរបស់ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីដឹងថាអ្វីដែលជាបញ្ញត្តិពិត។

1) គាត់បានដឹងថាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ពិតដល់មនុស្សនិងពរជ័យ។ ទំនុកតម្កើង 119:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្កើតដូចម្តេចបានជាយុវជនរក្សាផ្លូវខ្លួនឱ្យបរិសុទ្ធ? ដោយរក្សាវាតាមពាក្យរបស់អ្នក។ ខទី ៧១ បានមានប្រសាសន៍ថា “វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ទ្រង់។ ខទី ៩៨-១០០ មានប្រសាសន៍ថា “បញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យទូលបង្គំមានប្រាជ្ញាជាងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំ ដ្បិតវាស្ថិតនៅជាមួយទូលបង្គំជានិច្ច។ ខ្ញុំមានការយល់ដឹងច្រើនជាងគ្រូទាំងអស់របស់ខ្ញុំទៅទៀត ត្បិតទីបន្ទាល់របស់អ្នកគឺជាសមាធិរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំយល់ច្រើនជាងមនុស្សចាស់ទៅទៀត ដ្បិតខ្ញុំរក្សាសិក្ខាបទរបស់អ្នក™។ ខទី 56 បាននិយាយថា “ពរជ័យនេះបានធ្លាក់មកលើខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបានរក្សាសិក្ខាបទរបស់អ្នក។ “។

2) គាត់បានកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់វា។ ទំនុកតម្កើង 119:47 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតទូលបង្គំរីករាយនឹងបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់

ដែលទូលបង្គំស្រឡាញ់” ខទី 51 បានមានបន្ទូលថា “មនុស្សឈោរឈៅបានមើលងាយ ទូលបង្គំទាំងស្រុង ប៉ុន្តែទូលបង្គំមិនងាកចេញពីក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គឡើយ”។ Calvin ត្រូវបានគេបៀតបៀនចំពោះការកែទម្រង់។ ហើយត្រូវបានជំរុញទៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ហើយត្រូវបានគេនិរទេសទៅកាន់ទីក្រុង Strassburg និងបានអធិប្បាយនៅព្រះវិហារនៅ ទីនោះ។ គាត់បានអធិប្បាយអំពីបញ្ញត្តិដប់ប្រការនៅឆ្នាំ 1555។ បន្ទាប់មក ខាលវីនបាន ភ្ជាប់បទភ្លេងនៅលើបញ្ញត្តិដប់ប្រការ ហើយបានប្រទានដល់សមាជិកក្រុមជំនុំនៅក្នុងពេល ថ្ងាយបង្គំរបស់ពួកគេ ដែលបានច្រៀងទំនុកតម្កើងនៃបញ្ញត្តិដប់ប្រការពីរដង។ នោះគឺ បន្ទាប់ពីលំដាប់នៃការសារភាពអំពើបាប ពួកគេបានច្រៀងផ្នែកទី 1 នៃបញ្ញត្តិដប់ប្រការ (ពីបញ្ញត្តិទី 1 ដល់បញ្ញត្តិទី 4) ហើយបន្តបន្ទាប់ពីលំដាប់នៃការអធិស្ឋានពួកគេបានច្រៀង ផ្នែកទីពីរ (ពីបញ្ញត្តិទី 5 ដល់បញ្ញត្តិទី 10) ។ (Het Gepredikte Woord, Preeken van Johannes Calvin, vertaald door J. Bouma en W. H. Vegt, Deel IV. p. 6)

2. ទ្រឹស្តីដែលពន្យល់អំពីហេតុផលដែលយើងគួរកាន់តាមបញ្ញត្តិដោយរីករាយ។
 យើងជាបញ្ហានៃបទបញ្ញត្តិ ជាពិសេសគួរតែយល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ និងបញ្ញត្តិ (ឬច្បាប់) យ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ដូច្នេះនៅទីនេះ យើងត្រូវការការសិក្សាទ្រឹស្តី។ ម្យ៉ាង ទៀត នៅចំណុចនេះ យើងទាមទារចំណេះដឹងជាប្រព័ន្ធនៃបទគម្ពីរ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំ មិនអាចជួយបានក្រៅពីប្រើវាក្យសព្ទទ្រឹស្តី។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងមិនប្រើពាក្យបែបនេះនៅវេទិកា ព្រះវិហារចំពោះសមាជិកក្រុមជំនុំឡើយ។ ដោយសារតែ វេទិកាព្រះវិហារមិនមែនជា កន្លែងសម្រាប់ណែនាំទ្រឹស្តី និងផ្តល់បន្ទុកដល់បេះដូងសាមញ្ញរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ខ្ញុំមាន

គ្រប់គ្រាន់ដូចដែលខ្ញុំគួរនិយាយនូវអ្វីដែលខ្ញុំជឿជាមួយនឹងបទគម្ពីរ ពេលខ្ញុំឈរនៅចំពោះ
មុខសមាជិកសាសនាចក្រ ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះ ដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ ខ្ញុំ
មិនអាចជួយបានក្រៅពីណែនាំទ្រឹស្តី និងភាសាបរទេស។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំនឹងនិយាយអំពី
ទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក និងបទបញ្ញត្តិ (ឬច្បាប់) ដោយសង្ខេបថា មានការ
ពន្យល់ខុសខ្លះលើបញ្ហានេះ។

1) នីតិនិយម

2) ទ្រឹស្តីនេះ ដូចដែលគាត់ឃើញបញ្ញត្តិ ដោយគ្មានបេះដូងដឹងគុណក្នុងការបម្រើព្រះ ផ្ដោត
លើតែផ្នែកនៃច្បាប់ប៉ុណ្ណោះ។ 2) វាគឺត្រូវសន្សំដោយកុសលដើម្បីរក្សាបញ្ញត្តិ ៣) មិន
គោរពចិត្តនៃបញ្ញត្តិទេ តែផ្ដោតតែលើវត្ថុខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ជាជាងវាហូរចូលទៅក្នុងការ
បកស្រាយ និងសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងចិត្តនៃបញ្ញត្តិ។ ក្នុងចំណោមគ្រិស្តបរិស័ទ មានខ្លះ
ហូរចូលទៅក្នុងច្បាប់ខុសច្បាប់ ហើយបន្ទាប់មកទីបំផុតបាត់បង់ជំនឿព្រមទាំងធ្វើតាមប
ញ្ញត្តិ។ ដោយសារនីតិសាស្ត្រគឺជាសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ព្រះមិននៅជាមួយអ្នកដែល
ទាមទារវាទេ។ ដូច្នេះហើយពួកគេគួរតែបរាជ័យ។

3) លទ្ធិប្រឆាំងនិយម

នេះជាការអះអាងខុសដែលថាគ្រិស្តសាសនិកមិនចាំបាច់រក្សាច្បាប់។ នេះជាអ្វីដែលសាវ
កប៉ុលបានព្រមានយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ Gal 5:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ បងប្អូនអើយ! កុំប្រើ
សេរីភាពរបស់អ្នកជាឱកាសសម្រាប់សាច់ឈាម ប៉ុន្តែបម្រើគ្នាទៅវិញទៅមកតាមរយៈ
សេចក្តីស្រឡាញ់។ រ៉ូម 6:15 មានប្រសាសន៍ថា “ចុះយ៉ាងណា? តើយើងត្រូវធ្វើបាប
ដោយសារយើងមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ ប៉ុន្តែនៅក្រោមព្រះគុណ? គ្មានន័យទេ! “។

4) E. Brunner ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីវិបត្តិបាននិយាយថា ច្បាប់ដែលបង្ហាញដោយបញ្ញត្តិមិនមែនជាឆន្ទៈរបស់ព្រះទេ ហើយក៏ជាមិនមែនជាភ្លើងផ្ទាល់ខ្លួនទេ តែជាភ្លើងខាងក្រៅ។ (Das Gebot und die Ordnungen, 1932, ទំព័រ 124, 126, 127. Gott und Mensch 1930 ទំ 38, 31)។ ពាក្យរបស់ E Brunner នេះមានន័យថា ច្បាប់ និងបទបញ្ញត្តិដែលបានកត់ត្រាក្នុងបទគម្ពីរមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់ទេ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាគាត់អាចនិយាយថាដើម្បីគេចចេញពីការប្រឆាំងនឹងនាមនិយមក៏ដោយគាត់បាននិយាយដូចខាងក្រោម នោះគឺ "អ្នកជឿគួរតែគោរពតាមច្បាប់ដើម្បីស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ។ ទោះជាច្បាប់មិនបានបង្ហាញព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ។™ (Das Gebot und die Ordnungen, 1932, ទំព័រ 126)។ តើ Brunner បាននិយាយអ្វីខ្លះអំពីបញ្ហានៃបទបញ្ញត្តិដូច្នេះបង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសនៃទ្រឹស្តីសុំទោស? ប្រសិនបើបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដែលត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ទេ អ្នកជឿនឹងត្រូវមិនយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងជីវិតដើម្បីគោរពតាមវា។ ទិដ្ឋភាពបែបនេះនៃច្បាប់ត្រូវបានខិតទៅជិតលទ្ធិប្រឆាំងនិយម។

3. ទិដ្ឋភាពនៃច្បាប់នៅក្នុងទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់

ទិដ្ឋភាពនៃច្បាប់នៅក្នុងទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់បាននិយាយថា ចំណុចបីនៃការងារល្អ។ ពោលគឺ ១) កាលដែលការងារល្អកើតចេញពីជំនឿពិត នោះគឺពិត និងល្អ។ 2) ដូចដែលវាត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងគោលបំណងដើម្បីលើកតម្កើងព្រះវាជាការពិតនិងល្អ។ 3) ដូចដែលវាត្រូវបានប្រតិបត្តិដើម្បីឱ្យមានភាពសក្តិសមទៅនឹងច្បាប់របស់ព្រះគឺជាការពិត។ (Heid, Catechism, Zondag 33) នៅក្នុងផ្នែកដែលមានលក្ខខណ្ឌក្នុងខាងលើ រឿងពីរដំបូងគឺ

ត្រូវមានភាពសក្តិសមទៅនឹងអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទាន ខ្ញុំគិតថាមានប្រយោជន៍។ នោះគឺសម្រាប់អ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែនជាមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងនៃស្តង់ដារខាងក្រៅមួយចំនួននោះទេ ប៉ុន្តែប្រតិបត្តិការងារល្អដោយស្ម័គ្រចិត្ត វាគឺជាការពិតដែលថាពួកគេប្រតិបត្តិការងារល្អក្នុងបំណងលើកតម្កើងព្រះ។ ប៉ុន្តែលក្ខខណ្ឌទីបីដែលបានសរសេរនៅខាងលើ នោះគឺ “ប្រតិបត្តិឲ្យសក្តិសមនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ” ហាក់ដូចជាគោលលទ្ធិដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកជឿគ្រីស្ទបរិស័ទដាក់ចូលទៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យខាងក្រៅ ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សមានសេរីភាពខាងវិញ្ញាណដាក់ក្នុងច្បាប់ម្តងទៀត។ ប៉ុន្តែតាមពិតវាមិនដូច្នោះទេ។ Berkouwer បានពន្យល់ពីការបង្រៀនព្រះគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះបញ្ហានេះ។ គាត់បានលាតត្រដាងថាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពក្នុងគ្រីស្ទបរិស័ទអ្នកជឿជាកម្មសិទ្ធិរបស់លក្ខខណ្ឌទីបីខាងលើដែលជា; វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់លក្ខខណ្ឌដែលគួរគោរពតាមច្បាប់ដែលជាស្តង់ដារខាងក្រៅផងដែរ។ សម្រាប់អ្នកជឿគ្រីស្ទសាសនិកគឺជាមនុស្សដែលកើតជាថ្មីដែលគាត់ព្យាយាមធ្វើការល្អដោយធម្មជាតិនោះគឺដោយជំនឿជាការជំរុញចិត្តដើម្បីលើកតម្កើងព្រះដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ ប៉ុន្តែគាត់យកភាពចាំបាច់ក្នុងការគោរពច្បាប់ និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនក្នុងស្តង់ដារគោលបំណង។ ប៉ុន្តែដ្បិតគាត់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានរួចផុតពីការផ្ដន្ទាទោសនៃច្បាប់។ នៅពេលនេះគាត់គឺជាមនុស្សសេរី។ ប៉ុន្តែចាប់ពីពេលនេះទៅ គាត់បានក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើព្រះដោយចិត្តផ្ដើមល្អម។ គាត់អាចធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ពេញចិត្ត ដូចដែលគាត់ដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងលម្អិត។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវចេះច្បាប់ជាស្តង់ដារខាងក្រៅ ហើយបន្តអនុវត្ត។ គាត់មិនគិតថាច្បាប់គឺដូចការបញ្ជារបស់ឧកញ៉ាទេ។ តាមពិតច្បាប់គឺជាសំឡេងរបស់អ្នកគង្វាល

ដើម្បីស្រឡាញ់ពួកគេដែលមិនអាចបំបែកចេញពីព្រះគុណ។ វាជាទិដ្ឋភាពនៃព្រះគុណ។ ដូច្នេះ ការដែលជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ និងបញ្ញត្តិមិនមែនជាលក្ខខណ្ឌ ដើម្បីប្រឆាំងនឹងគោលការណ៍នៃព្រះគុណទេ ប៉ុន្តែជាជីវិតបរិសុទ្ធដែលនាំមក។ ភាពសម្បូរ បែបនៃព្រះគុណ។ (Dogmatische Studien, Geof en Heiliging, ទំព័រ 193) Berkouwer បាននិយាយម្តងទៀតថា “សេរីភាពរបស់អ្នកជឿក្នុងការទទួលបាននៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទ និងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជាអ្នកដែលគាត់អាចធ្វើអ្វីដែលគាត់ចង់បាននោះ ទេ។ វាគឺដូចគ្នាទៅនឹងការពិតដែលថាគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូវ” (idem p.198) គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា “ព្រះគម្ពីរតែងតែនិយាយថាច្បាប់របស់ព្រះគឺទាក់ទងនឹងព្រះ គុណនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ។ អំពើដែលប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ គឺអាចហៅបាន ដោយអំពើបាបឱ្យប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះគុណ។”™ (Idem p 182)

4. អំពីអំណាចរក្សាលើច្បាប់។

បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជាទៅបុរសនោះឱ្យយកដៃស្អាតមកលើកដៃឡើង នោះព្រះ អម្ចាស់បានប្រទានអំណាចដល់គាត់។ (Mt 12:13) សម្រាប់មនុស្សរបស់យើងគឺអាក្រក់ នៅក្នុងចរិតរបស់គាត់ គាត់មិនអាចប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អពិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់បានទេ។ យើង អាចរក្សាច្បាប់ដោយអំណាចដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានឱ្យយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ដូច្នេះ យើងគួរដើរទៅរកផ្លូវដែលអាចទាក់ទងនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពួកគេកំពុងរៀនព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់ (បទគម្ពីរ) ដោយជឿលើវា។ ហើយការគោរពនិងអធិស្ឋាន។ ទោះបីជា ទន្លេ Neil មានបុរសនៅក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ពេលខ្លះវាដូចជាតូចចង្អៀត កខ្វក់ និង

ជ្រោះ។ នោះគឺនៅរដូវដែលព្រិលនៅកណ្តាលរដូវនៃទ្វីបអាហ្វ្រិកត្រូវរលាយ ហើយទន្លេនី
 លហូរទឹកច្រើនទៅគ្របដណ្តប់គ្រប់តំបន់ទាំងអស់នៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប។ ពេលខ្ញុំមើលទៅ
 ខាងក្រោមទន្លេចេញពីយន្តហោះហោះលើអាកាសនៃទីក្រុងគែរ រាជធានីនៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប
 ប ទន្លេ Neil ប្រៀបបាននឹងខ្សែស្រឡាយ។ ព្រោះពេលនោះមិនមែនជារដូវដែលព្រិល
 រលាយនៅឡើយទេ។ ដូចនោះដែរ មុនពេលយើងទទួលបានព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធ យើងខ្សោយណាស់ ហើយយើងគ្មានអំណាចនៃសកម្មភាពនោះទេ។ មុនពេល
 Augustine ទទួលបានព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់គឺជាអ្នកបំរើនៃអំពើបាប
 ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់បានក្លាយជាពួកបរិសុទ្ធ
 ដ៏អស្ចារ្យ ដើម្បីបំបែកអំពើបាបយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ គាត់បានចាកចេញពីប្រពន្ធចុងរបស់គាត់
 ដើម្បីល្បងគាត់ជារៀងរហូត។ ព្រះគុណរបស់ព្រះគឺអស្ចារ្យណាស់ ហើយបុទ្ទានុភាព
 របស់ទ្រង់ក៏អស្ចារ្យណាស់។ ព្រះគុណរបស់ទ្រង់មិនអាចជួយបានក្រៅពីព្យាបាលសូម្បីតែ
 បុរសនោះឱ្យមានបាបច្រើន។ បទគម្ពីរចែងថា៖ ឯព្រះវិញ្ញាណនិងកូនក្រមុំមានបន្ទូលថាឯ
 មក™។ ហើយទុកឱ្យអ្នកណាដែលឮពោលថា ឯមក™។ ហើយទុកឱ្យមួយៗអ្នកណា
 ស្រែកក៏មក។ ចូរឱ្យអ្នកដែលប៉ងប្រាថ្នាយកទឹកជីវិតដោយឥតតម្លៃ។ “។ (បប. ២២៖
 ១៧) ការពិតដែលថា ទោះបីគាត់ជាមនុស្សមានបាបដ៏ធំក៏ដោយ ដោយសារគាត់ចង់ទទួល
 ព្រះគុណដោយការត្រលប់មកវិញយ៉ាងពិតប្រាកដ នោះព្រះនឹងត្រលប់មកគាត់វិញ ហើយ
 ផ្តល់ព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ គឺជាបទពិសោធន៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គ្រិស្តបរិស័ទរហូតមកដល់ប
 ច្ចុប្បន្ន។ សូមយើងទទួលយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីប្រទានអំណាចដ៏អស្ចារ្យតាមរ
 យៈព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ ហើយសូមរក្សាក្រឹត្យវិន័យបរិសុទ្ធ។

4. ច្បាប់គួរតែត្រូវបានបង្រៀនឱ្យត្រឹមត្រូវ។

ដោយសារយើងមិនយល់ច្បាប់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ យើងមានរឿងជាច្រើនដែលត្រូវប្រព្រឹត្ត
អំពើបាប និងមានគ្រោះថ្នាក់ច្រើនដើម្បីផ្ដន្ទាទោសអ្នកដទៃយ៉ាងសាហាវ។ លើសពីនេះ
ទៅទៀត យើងគួរដឹងបទគម្ពីរឱ្យបានច្បាស់ ដើម្បីដឹងច្បាប់បានត្រឹមត្រូវ។ ហើយតាំងពី
បុរាណកាលមក យើងគួរតែចាត់ទុកគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយ
បទពិសោធន៍ពិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធយ៉ាងសំខាន់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 រក្សាអណ្តាតរបស់អ្នក (យ៉ាកុប ៣:១-១២)

1. យើងគួររក្សាមាត់របស់យើង ដើម្បីកុំឱ្យពាក្យពីរឃ្លាចេញពីមាត់តែមួយ។
ពាក្យគ្មានន័យ និងពាក្យបះបោរទាំងអស់សុទ្ធតែកខ្វក់។ ពាក្យច្រើនកើតឡើង ការបះបោរអាចកើតឡើង។ អ្នកបម្រើនៃសេចក្តីពិតគួររក្សាភាពស្មោះត្រង់តាមមាត់របស់ខ្លួន។ មិនដូច្នោះទេ ពាក្យដែលគាត់ប្រកាសក៏មិនជឿអ្នកដទៃដែរ។
2. យើងគួរនៅមាត់យើងដើម្បីកុំនិយាយស្រាលថាសរីរាង្គដែលបូជានោះជាលោកិយ។
ប្រសិនបើពាក្យចំពោះរបស់ដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធនោះមិនស្មោះត្រង់ទេ ត្បិតសកម្មភាពចំពោះគេក៏មិនស្មោះត្រង់ដែរ នោះគឺជាគ្រោះថ្នាក់។
3. យើងគួរប្រយ័ត្ននឹងពាក្យអសុរោះ។
ពាក្យប៉ិនប្រសប់ដែលយើងប្រើមានគ្រោះថ្នាក់ក្លាយជាពាក្យសិប្បកម្ម។ ដូច្នេះយើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ន។ ហើយរឿងកំប្លែងក៏ដូច្នោះដែរ។ ខណៈដែលគ្រូគង្វាលត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាទោះបីជាពួកគេអាចប្រើកំប្លែងស្អាតក៏ដោយដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្នអាចក្លាយជាពាក្យសិប្បកម្ម។
4. យើងគួរប្រយ័ត្ននឹងពាក្យអាក្រក់។
នេះជាការស្មោះថ្នាំពុលសម្លាប់មនុស្ស។ វាគ្រោះថ្នាក់ណាស់ដែលមាត់គ្រូគង្វាលឱ្យរស់ឡើងវិញនិយាយដូច្នេះ។

5. យើងគួរតែប្រយ័ត្នចំពោះពាក្យមិនពិត។ យើងមិនគួរនិយាយពាក្យល្ងើល្ងើទេ (រ៉ូម 1:13) ហើយក៏មិនមែនជាពាក្យពេចន៍នោះដែរ ប៉ុន្តែមានតែគាត់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវរក្សាពាក្យទៀងត្រង់។

6. យើងគួរប្រយ័ត្ននឹងធ្វើបាបអ្នកដទៃ

នេះគឺដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃដោយអណ្តាតរបស់ខ្លួនក្នុងស្ថានភាពដែលអ្នកដទៃមិនដឹង។ បារទនានៃជីវិតរបស់ Augustine គឺ "ខ្ញុំមិននិយាយអំពីអ្នកដែលនឹងត្រូវចូលរួមទេ" ។ រ៉ូម 1:29 ហាមប្រាមថា៖ ពួកគេពោរពេញទៅដោយអំពើទុច្ចរិត អំពើអាក្រក់ ការលោភលន់ ការព្យាបាទ។ ពួកគេពោរពេញទៅដោយការច្រណែន ការសម្លាប់ ការឈ្លោះប្រកែក ការបោកបញ្ឆោត ការព្យាបាទ។ ពួកគេនិយាយដើមគេ™។ មីលាមត្រូវបានគេយករោគឃ្លង់ ដោយសារនាងបន្ទោសម្លេងនៅកន្លែងលាក់។ (ជនគណនា ១២:១-៣, ១០)

7. យើងគួរប្រយ័ត្នពាក្យឥតប្រយោជន៍។

ពាក្យជ្រៀតជ្រែកកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃ ជាពាក្យគ្មានប្រយោជន៍។ សូភាសិត 26:17 ចែងថា៖ បំណុលដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នាមិនមែនជារបស់ខ្លួន នោះប្រៀបដូចជាអ្នកដែលយកត្រចៀកផ្អែមកកាត់ត្រចៀក។ “។

8. យើងគួរប្រយ័ត្នបិទមាត់។

មាត់ក៏ថាមិននិយាយក៏អាក្រក់។ គឺ 56:10-12 បញ្ជាក់អ្នកយាមរបស់គាត់ខ្វាក់។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាគ្មានចំណេះដឹង។ ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាផ្អែស្បែក។ ពួកគេមិនអាចព្រមសុបិន្ត ដេក និងចូលចិត្តងងុយគេង។

សត្វផ្តុំមានចំណង់អាហារខ្លាំង; ពួកគេមិនដែលមានគ្រប់គ្រាន់ទេ។ ប៉ុន្តែពួកគេជាអ្នក
គង្វាលដែលគ្មានការយល់ដឹង។ ពួកគេទាំងអស់បានងាកទៅរកផ្លូវរបស់ពួកគេគ្នាដើម្បី
ប្រយោជន៍របស់ខ្លួន មួយនិងទាំងអស់។ ពួកគេនិយាយថា "មក" អនុញ្ញាតឱ្យខ្ញុំយកស្រា។
អនុញ្ញាតឱ្យយើងបំពេញខ្លួនយើងដោយភេសជ្ជៈដ៏រឹងមាំ; ហើយថ្ងៃស្អែកនឹងដូចជាថ្ងៃនេះ
អស្ចារ្យលើសពីការវាស់វែង™។ 9. យើងគួរប្រយ័ត្នកុំនិយាយពាក្យអួត ពាក្យអួតគាត់តែង
តែចេញពីយើង។ ទំនុកតម្កើង 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងព្រះយេស៊ូវកាត់បបួរ
មាត់ដែលអួតទាំងអស់ ជាអណ្តាតដែលអួតខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង™។ 10. យើងគួរប្រយ័ត្នកុំ
និយាយពាក្យផេវ។ សម្រាប់ការលើកសរសើរគឺជាការនិយាយរលូនក្នុងអត្ថបទភាសាហេ
ប្រើវា វាងាយស្រួលក្នុងការធ្វើវា ហើយស្តាប់វា។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរស្តាប់ពាក្យនោះទេ តែ
ត្រូវស្តាប់ពាក្យដែលស្មោះត្រង់។ ១១. យើងគួរប្រយ័ត្នកុំមើលងាយអ្នកដទៃ។ ចំពោះពាក្យ
បែបនេះកើតចេញពីដំបូន្មានយ៉ាងងាយ យើងគួរតែប្រយ័ត្នចំពោះវា។ 12. យើងគួរប្រុង
ប្រយ័ត្ននឹងសំឡេងរំខាន (អេភេសូរ ៤:៣១) សុភាសិត 15:1 ថែងថា៖ បំណងឆ្លើយតបទន់
ភ្លាត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធ ប៉ុន្តែពាក្យគំរោះគំរើយបង្កឱ្យមានកំហឹង។ “។ 13. យើងមិនគួរ
បន្ទោសអ្នកដទៃទេ បុរសចូលចិត្តបន្ទោសអ្នកដទៃ។ ទោះបីជាគាត់និយាយថា "វាមិនមែន
ជាការស្តីបន្ទោស" នៅក្នុងសកម្មភាពស្តីបន្ទោសរបស់គាត់ក៏ដោយ វាជាការស្តីបន្ទោសក្នុង
ការលាយឡំជាមួយនឹងពាក្យមិនសមហេតុផល។ សូមមើល អេភេ ៤:៣១, ទី ២ ធីម ២:
២៣, ៣:៣, យ៉ាម ៣:៩, ៥:៩ អេភេ ៤:២៩, ៥:៤។

14. យើងគួរតែប្រយ័ត្នមាត់អ្នកម្ខាងទៀត ដោយមិនមានការពិតនៅលើវេទិកា។ គ្រូគង្វាល
ជាដំបូងព្យាយាមលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីរៀបចំធម្មទេសនា។ សម្រាប់គ្រូគង្វាលធ្វើការ

ជាមួយនឹងពាក្យនៃការពិតគាត់គួរតែសិក្សាការសិក្សានៃការអធិប្បាយដោយស្មោះត្រង់.
ដោយសារគាត់មិនប្រតិបត្តិការអធិប្បាយឱ្យបានត្រឹមត្រូវ នោះគាត់បាត់បង់គុណវុឌ្ឍិរបស់
គ្រូគង្វាល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 វិធីសាស្ត្រតែមួយគត់ដើម្បីបានល្អបំផុត (Jm 4: 1-3)

1. ចូរអង្វរដល់ព្រះ (១ សាំយូអែល ១:១៥)

ការអង្វរមិនមែនជាការនិយាយតូចតាចទេ។ សម្រាប់ការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីទទួលបានវា ពិតប្រាកដ វាគួរតែស្មោះត្រង់បំផុត និងស្មោះត្រង់បំផុត។ ពេលយើងអធិស្ឋាន យើងមាន រឿងជាច្រើនដើម្បីដាក់ចិត្តយើងទៅម្ខាងទៀត។ វាជាកំហុស។ ពេលយើងអធិស្ឋាន យើងគួរទំនោរទៅរកព្រះដោយដឹងចិត្ត និងព្រលឹងរបស់យើង ជាជាងទៅតាមខ្លឹមសារនៃ ការអធិស្ឋាន។ នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋាន យើងត្រូវលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើវា ហើយ ចំណាយពេលបន្ថែមទៀតដើម្បីវា។ បើគ្មានពេលច្រើនទេ យើងមិនអាចអធិស្ឋានបានល្អ ទេ។ គ្រូគង្វាលវេល ដែលជាកូនប្រសាររបស់ Knox ត្រូវបានគេហៅឱ្យ "ប្រភេទនៃព្រះ គ្រីស្ទ" ដែលជាពួកបរិសុទ្ធដែលគាត់គិតថានៅពេលដែលគាត់បានចំណាយពេល 7-8 ម៉ោងសម្រាប់ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គាត់បានចំណាយពេលរបស់គាត់។ គ្រូគង្វាលម្នាក់ ឈ្មោះ Robert M. Mccheyne បានប្រើពេលវេលាល្អៗប្រចាំថ្ងៃជាម៉ោងអធិស្ឋានរបស់ គាត់។ ជាពិសេសលោកបានបន់ស្រន់ចាប់ពីម៉ោង ៦ ដល់ម៉ោង ៨ យប់។ ពេលដែលគាត់ មានពេលសន្តិភាព គាត់បានអធិស្ឋានច្រើន ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានរៀបចំព្រះគុណនៃ ពេលវេលាដែលមានទុក្ខដោយការអធិស្ឋានបន្ថែមទៀត។ យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិន អើពើនឹងជីវិតដើម្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះជាច្រើន។ នោះគឺជាអ្នកអធិស្ឋានដើម្បីបំភ្លេចនូវអ្វី ដែលខ្លួនគាត់បានស្នើ។ Cyprian បាននិយាយថា "តើអ្នកចង់ឱ្យព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់អ្វីដែល អ្នកខ្លួនឯងមិនស្តាប់ទេ? "ការអធិស្ឋានគួរតែជាការពិត។ បើពាក្យកុហកនោះជាការគួរ ស្តាប់ខ្លឹមនៅចំពោះមុខបុរសនោះ តើយើងគួរនិយាយទៅព្រះដល់កម្រិតណា? ការហូរ

ចូលក្នុងពិធីសាសនាក៏ជាការកុហកដែរ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្អប់ពិធីសាសនាដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេច្បាំងនឹងវា។ ចន ប៊ុនយ៉ាន ត្រូវបានគេចាប់ដាក់ក្នុងគុកអស់រយៈពេល១២ឆ្នាំពីការវាយតប់គ្នានេះ។

2. ចូរយើងស្វែងរកដោយព្រះហឫទ័យបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ មិនមែនការលោភលន់របស់ទ្រង់ទេ។

ការស្វែងរកដោយឆន្ទៈរបស់មនុស្សគឺដូចគ្នានឹងការពិតដើម្បីសម្រេចបាននូវការមិនពិត។ គ្រូគង្វាលម្នាក់ឈ្មោះ Andrew Murray បាននិយាយក្នុងន័យថា “អ្នករស់នៅក្នុងអ្វីដែលនឹងត្រូវសម្រេចជាប្រាកដ។ កុំរស់នៅដោយធ្វើតាមអ្វីដែលអាចក្លាយជាការស្រមៃស្រមៃរបស់អ្នក។ ការសម្រេចបាននូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ក្លាយទៅជាសន្សឹមៗ ទោះជាអ្នកបានជួបប្រទះនឹងបញ្ហាជាច្រើនក៏ដោយ ទីបំផុតវាគួរតែត្រូវបានយកឈ្នះ™។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា “មនុស្សលាក់ពុតនៅតែជាសំបុកដែលអារក្សអាចអង្គុយចុះ” ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា៖ បំណងយល់ណាស់ដែលយើងស្អប់អំពើបាបមួយចំនួន អំពើបាបផ្សេងទៀតក្លាយទៅជាមនុស្សពុតត្បូតដែលស្រឡាញ់™។ Andrew Murray បាននិយាយម្តងទៀតដូច្នេះ។ នោះគឺ បំព្រះជាម្ចាស់មិនអាចស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើងបានទេ។ ពីព្រោះសំឡេងដែលចង់បានពិតពេល ហើយស្រែកនោះគឺខ្ពស់ជាងសំឡេងអធិស្ឋាននៅមាត់យើងទៅទៀត™។ បុរសដែលទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋានគឺជាបុរសដែលធ្វើឱ្យជីវិតរបស់ពួកគេក្លាយជាការអធិស្ឋាន។ ម្យ៉ាងទៀតក្នុងចំណោមពួកគេ អ្នកកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់កាន់តែរឹងមាំនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់គាត់ អ្នកជំនួញរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតពិតរបស់គាត់។ ឧត្តមសេនីយ

Charles Geroge Gordon គឺជាឧត្តមសេនីយដ៏អស្ចារ្យរបស់អង់គ្លេស គឺជាបុរសដែល
បង្កើតសន្តិភាពក្នុងសង្គ្រាមស៊ីវិលនៅក្នុងប្រទេសចិន (ឆ្នាំ 1860)។ គាត់តែងតែមិនមាន
ចិត្តកិត្តិយសក្នុងនាមជាអ្នករឹងរូស បានផ្តល់ប្រាក់ខែច្រើនបំផុតរបស់គាត់ដល់ការផ្សាយ
ដំណឹងល្អ។ គាត់បានគោរពតាមសង្គ្រាមពាក្យនៃបទគម្ពីរហើយបានអធិស្ឋានសម្រាប់
សត្រូវរបស់គាត់ដែលជាអាថ៌កំបាំងនៃជ័យជំនះរបស់គាត់។ កាលដែលគាត់មានចិត្ត
ច្រណែន បើគាត់បន់ស្រន់ឲ្យអ្នកដទៃ ចិត្តច្រណែនក៏បាត់ទៅ។ ឧត្តមសេនីយ Cromwell
ចង់មានសន្តិភាព ហើយពួកបរិសុទ្ធដើម្បីស្វែងរកសន្តិភាព។ Carlyle បាននិយាយថា
“Cromwell មិនទុកចិត្តលើព្រះតែក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ ទឹកនៃឆ្នេង និងគ្រប់ពេលវេលា
និងព្រឹត្តិការណ៍ណាមួយដែលគាត់គឺជាមនុស្សដែលត្រូវជឿលើព្រះអម្ចាស់”។ ទំនុកតម្កើង
66:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ បែបសិនបើខ្ញុំស្រឡាញ់អំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងចិត្ត នោះព្រះអម្ចាស់
នឹងមិនស្តាប់ឡើយ™។ ពាក្យនេះជាពាក្យដែលលោក George Muller រក្សាយ៉ាងឆាប់
រហ័សតាមដែលគាត់ត្រូវការការអធិស្ឋាន។ មុនពេលគាត់អធិស្ឋាន ជាដំបូងគាត់បានលុត
ជង្គង់ចុះ ហើយសញ្ជឹងគិតអំពីបទគម្ពីរអស់រយៈពេលជាយូរ ហើយបន្ទាប់ពីរកឃើញព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះ គាត់បានចាប់ផ្តើមអធិស្ឋាន។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 6 ការដែលអ្នករងទុក្ខត្រូវធ្វើ (ប្រាំបួន ៥:១៣-១៨)

តាមអត្ថបទរបស់យើង អ្នកដែលជួបនឹងទុក្ខគួរអធិស្ឋាន។

1. ការអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿ (ខ 15)

តើជំនឿជាអ្វី? នៅក្នុងអត្ថន័យខ្លះ វាគឺជាអំណាចជាមូលដ្ឋាននៃការទទួលស្គាល់ការពិត និងការយល់ដឹងរបស់វា ដែលបទគម្ពីរបានចង្អុលបង្ហាញ។ យើងមិនអាចអធិស្ឋានដោយ គ្មានទំនុកចិត្តចំពោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះឡើយ។ ការពិតដើម្បីដឹងនៅក្នុងពិភពលោកក៏ មិនផ្តល់ឥទ្ធិពលលើបញ្ហាសំខាន់បំផុតដែរ។ ក្នុងរឿងនោះ យើងប្រព្រឹត្តតាមបទគម្ពីរ ដោយសេចក្តីជំនឿ។ លោក Abraham Kuyper បាននិយាយថា “ដូចដែលខ្ញុំមានការ ប្រកបជាមួយនឹងអ្នកដទៃទៀត ខ្ញុំទាក់ទងទៅរឿង 9 ក្នុងចំណោម 10 យ៉ាងដោយទំនុក ចិត្ត។ ខ្ញុំជឿថាខ្ញុំជាកូនរបស់ឪពុកខ្ញុំដោយជឿលើពាក្យរបស់ម្តាយខ្ញុំ។ ពេលយើងញាំ អាហារ យើងមិនញាំវាទេ បន្ទាប់ពីខ្ញុំពិនិត្យតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រ។ “។ (Sacred Theology ទំព័រ 145, 146) សេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរនៃសាសនាគ្រីស្ទអាចត្រូវបានទទួល ព្រោះវាហួសពីចំណេះដឹងរបស់យើង។ ទោះបីជាវាជាការលំបាកដែលយើងទទួលបាន ពាក្យនៃសៀវភៅពេលខ្លះ ទីបំផុតវាគួរតែត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពិតប្រាកដ។ ដូចដែល យើងឃើញដានីយ៉ែលជំពូកទី 5 ស្តេចចុងក្រោយនៃបាប៊ីឡូនគឺស្តេចបេលសាសាប៉ូន្តែ ប្រវត្តិសាស្ត្រចាស់បាននិយាយថាស្តេចចុងក្រោយគឺណាវីណាដេស។ បន្ទាប់មក យោង តាមការសរសេរចាស់របស់បាប៊ីឡូនបានលាតត្រដាងជាច្រើនដប់ឆ្នាំមុន Belshazzar បានគ្រប់គ្រងជាមួយឪពុករបស់គាត់ Navnaydes ជាស្តេចជ្រៀតជ្រែក។ ការពិតដែល ថា ហេរ៉ូដូតីរ ដែលប្រវត្តិវិទូមិនបានប្រាប់ថា ស្តេចចុងក្រោយនៃបាប៊ីឡូន មិនត្រូវបាន

ហៅឱ្យ បេលសាសា ទេ ប៉ុន្តែបានអំពាវនាវឱ្យណាបណែនសត្រូវបានដោះស្រាយ។ ដូចជាពាក្យគម្ពីរជាសេចក្តីពិតអចិន្ត្រៃយ៍ខុសពីសៀវភៅដទៃទៀត។ យើងគួរតែជឿតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ នៅពេលដែល Henry Stanly បានទៅទីបរាហ្វិកដើម្បីស្វែងរក Livingstone នៅពេលដែលគាត់មានជម្ងឺ គាត់បានបោះចោលសៀវភៅជាច្រើនដែលគាត់បាននាំយកមក ប៉ុន្តែគាត់បានទុកតែព្រះគម្ពីរ ហើយកាន់វារហូតដល់ទីបញ្ចប់។ វាជាសកម្មភាពដែលគាត់ស្រឡាញ់តែបទគម្ពីរ ហើយជឿលើវាយ៉ាងខ្លាំង។ ការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿរហូតដល់ទីបញ្ចប់គួរតែត្រូវបានឆ្លើយយ៉ាងប្រាកដ។ លោក George Muller បានជួបការលំបាកក្នុងការងាររបស់មណ្ឌលកុមារកំព្រានៅថ្ងៃទី 22 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 1838។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ឃើញថាជីវិតនៃជំនឿរបស់គាត់គឺសមរម្យ។ គាត់បាននិយាយថា ០ ដើម្បីសាកល្បងសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ហើយធ្វើឲ្យចម្លើយកាន់តែផ្អែមល្អ្មម™។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា “ការអធិស្ឋានមិនមែនធ្វើឡើងដោយគ្រាន់តែចាប់ផ្តើម មិនបានធ្វើត្រឹមត្រូវ មិនមែនដោយការអធិស្ឋានបន្តមួយរយៈនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែជឿលើចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន ហើយគួរតែអធិស្ឋានរហូតដល់ទទួលបានចម្លើយ។ គាត់បានចាប់ផ្តើមការអធិស្ឋានរបស់គាត់នៅខែមករា ឆ្នាំ 1844 សម្រាប់ជំនឿរបស់មនុស្ស 5 នាក់ ហើយបានអធិស្ឋានជារៀងរាល់ថ្ងៃសម្រាប់ពួកគេ បន្ទាប់ពី 18 ខែ មនុស្សម្នាក់ត្រូវបានគេជឿ ហើយមានតែ 5 ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ មនុស្សម្នាក់ម្តងទៀតបន្ទាប់ពី 6 ឆ្នាំ មនុស្សម្នាក់បានប្រែចិត្ត ទោះបីជាគាត់បានអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់ក៏ដោយ។ 52 ឆ្នាំ មនុស្សពីរនាក់មិនត្រូវបានប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ បន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់គាត់ ពួកគេបានប្រែចិត្ត។ លោកបានបង្រៀនរឿងមួយចំនួនដូចតទៅនេះដល់អ្នកដែលបានសុំ

ការដឹកនាំនៃជីវិតសេចក្តីជំនឿ ។ នោះគឺ 1) ដាក់ប្រាមដែរបស់អ្នកនៅលើផ្លូវដែលជំនឿរបស់អ្នកសម្រាក។ ២) កុំបញ្ឆោតពាក្យរបស់សាតាំង អ្នកមិនអាចទទួលយកជំនឿបែបនេះបានទេ។ ៣) សញ្ជឹងគិតបទគម្ពីរ ហើយបន្តការអធិស្ឋាន។ ៤) ស្វែងរកសតិសម្បជញ្ញៈ និងចិត្តត្រូវ។ 5) កុំខកចិត្តនៅថ្ងៃទុក្ខព្រួយ។ ពេលវេលាកំណត់ថ្ងៃជំនុំជំរះ សេចក្តីជំនឿត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយការសាកល្បង។ 6) ដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់អ្នក អ្នកគួរតែធ្វើឱ្យព្រះធ្វើការ។

2. ការអធិស្ឋានដើម្បីសារភាពអំពើបាប (ខ 16)

តើយើងអាចសារភាពអំពើបាបដោយរបៀបណា? វាគួរតែធ្វើដូចដែល ភូរិនថូសទី 2 7:11 បាននិយាយថា “សម្រាប់មើលថាតើភាពសោកសៅដ៏ស្មោះស្ម័គ្រពីព្រះនេះបានកើតនៅក្នុងអ្នកយ៉ាងណា ប៉ុន្តែក៏មានការខ្វះខាតដើម្បីជម្រះខ្លួនអ្នក សេចក្តីក្រោធអ្វី ការភ័យខ្លាចអ្វី ការចង់បានអ្វី ការខ្វះខាតអ្វី ការដាក់ទណ្ឌកម្មអ្វី! នៅគ្រប់ចំណុចទាំងអស់ អ្នកបានបង្ហាញខ្លួនឯងថាគ្មានកំហុសក្នុងរឿងនេះ។ “។ ដូចដែលគោលលទ្ធិរបស់យើងបាននិយាយវា ដោយសារអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តរបស់យើងបានធ្វើឱ្យបួសខ្លះដល់អ្នកដទៃ គាត់គួរតែស្វែងរកការអភ័យទោសដោយផ្ទាល់ ហើយប្រសិនបើគាត់បានធ្វើឱ្យបួសដល់ក្រុមជំនុំ គាត់គួរតែសុំទោសនៅចំពោះមុខព្រះវិហារ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរដឹងគឺការសារភាពពីអំពើបាបគឺការប្រព្រឹត្តកាន់តែខ្លាំងនៅចំពោះព្រះ ហើយតាំងគុណធម៌នៅចំពោះមុខមនុស្ស។ (Westminster Confession creed ជំពូកទី 5) ទុក្ខវេទនាកើតមានចំពោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងករណីជាច្រើន។ដូច្នេះនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន បើយើងទទួលទុក្ខវេទនា យើងគួរតែប្រព្រឹត្ត។ នៅមជ្ឈិមសម័យមុន និងក្រោយសម្តេចប៉ាប

Clement VI ព្រះវិហារត្រូវបានខូចយ៉ាងខ្លាំង។ សម្តេចប៉ាប និងមន្ត្រីខាងសាសនាបានទទួលបញ្ញត្តិ ហើយបានលក់តំណែងព្រះវិហារ ហើយតំណែងខ្ពស់ៗត្រូវបានដោះស្រាយដោយតម្លៃមាស និងប្រាក់។ ដូច្នេះនៅឆ្នាំ 1348-1349 ជំងឺខ្មៅបានរីករាលដាលដល់ថ្វីបអឺរ៉ុបទាំងអស់ ហើយបន្ទាប់មកមនុស្ស 80000 នាក់បានស្លាប់នៅ Siena មនុស្ស 100000 នាក់នៅ Venice 3/5 ក្នុងចំនួនប្រជាជន Barona 3/5 នៃប្រជាជន Florence មនុស្ស 57000 នាក់បានស្លាប់នៅ ម៉ាស្សាក្នុងរយៈពេលមួយខែ។ ហើយនៅចក្រភពអង់គ្លេសពាក់កណ្តាលនៃចំនួនប្រជាជន (250 លាននាក់) ត្រូវបានស្លាប់។ នៅប្រទេសជាតិគ្មានអ្នកភ្ជួរស្រែទេ។ នៅពេលដែលព្រះវិហារត្រូវបានពុករលួយ ការដាក់ទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌បានធ្លាក់មកក្នុងពួកគេ។ ការដែលជនជាតិអឺរ៉ុបដែលជាប់គុកក៏កើតចេញពីហេតុផលនេះដែរ។ ឡាំ 2:14 មានប្រសាសន៍ថា ឯ ព្យាករណ៍របស់អ្នកបានឃើញការនិមិត្តមិនពិត និងបោកបញ្ឆោតសម្រាប់អ្នក ពួកគេមិនបានលាតត្រដាងអំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នកដើម្បីស្តារទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានឃើញសម្រាប់អ្នកនូវអត្ថប្រយោជន៍ដែលមិនពិត និងបំភាន់។ នៅពេលយើងប្រែចិត្ត យើងអាចទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។ គ្រូ Torrey បានអធិស្ឋានពីរចំណងជើងនៅពេលយប់។ ប៉ុន្តែមិនមានចម្លើយទេ។ បន្ទាប់មក គាត់បានគិតពីអំពើបាបរបស់គាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់យ៉ាងជ្រៅ រួចក៏ទទួលបានសន្តិភាពក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានចូលគេងយ៉ាងជ្រៅ។ ពេលក្រោកឡើងនៅថ្ងៃបន្ទាប់ គាត់បានទទួលអ្វីដែលគាត់សុំទៅព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 66:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯប្រសិនបើខ្ញុំស្រឡាញ់អំពើទុច្ចរិតក្នុងចិត្ត នោះព្រះអម្ចាស់នឹងមិនស្តាប់ទេ។ ឯ ដ្បិតសេចក្តីវេទនាបាន

កើតឡើងចំពោះអំពើបាប បើយើងមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់យើង តើធ្វើដូចម្តេចទុក្ខ
វេទនានឹងចាកចេញពីយើង? ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងអធិស្ឋានដោយអំពើបាបរបស់យើង
នៅក្នុងចិត្ត នោះគឺជារឿងដូចគ្នាដែលអ្នករត់ប្រណាំងរត់ដោយបេះដូងដើម្បីលះបង់ការ
យកល្មោះ។

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 7 អធិស្ឋាន (Jm 5:13) (យោងទៅ 5:16-18)

ការអធិស្ឋានគឺជាមធ្យោបាយមួយដើម្បីទទួលបានព្រះគុណ។ សម្រាប់បទគម្ពីរអធិស្ឋានជានិច្ច វាជាពាក្យដើម្បីធ្វើឱ្យការអធិស្ឋានជាជីវិតរបស់គាត់។ វាមានន័យថា ក្លាយជាអ្នកដែលស្វែងរកព្រះជានិច្ច។ វាដូចជាអ្នកដែលបាត់បង់អ្វីមួយស្វែងរកវានៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ដោយស្មោះមានន័យថាគាត់តែងតែអធិស្ឋានចេញពីមជ្ឈមណ្ឌលរបស់គាត់ដោយស្មោះ។ ប្រសិនបើក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធបានចូលទៅស្ថានសួគ៌ នោះជាការទទួលសោកថា ឯកាលខ្ញុំនៅលើផែនដី ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមិនអធិស្ឋាន?

1. ការរៀបចំការអធិស្ឋាននៅក្នុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ និងរឿងតូចតាចនៃពិភពលោក ពួកគេត្រូវការការរៀបចំ។ តើអ្វីទៅជាការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យជាងនេះ? ការអធិស្ឋានគឺជារឿងដ៏អស្ចារ្យដែលយើងមិនគួរធ្វើដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន។ ការរៀបចំនៃការអធិស្ឋានគឺដើម្បីក្លាយជាមនុស្សសុចរិត។ ខទី ១៦ បាននិយាយថា ការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិតមានថាមពលសកម្ម។ ហើយពាក្យខាងលើបានពោលថា “ដូច្នេះ ចូរលន់តួបាបដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអធិស្ឋានឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជា។ ការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិតមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យដូចដែលវាកំពុងតែធ្វើ™។ ដូច្នេះ បរិបទនេះបង្ហាញថាមនុស្សដែលប្រែចិត្តគឺជាមនុស្សសុចរិត។

2. តើយើងអាចអធិស្ឋានដោយរបៀបណា?

យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឯ ចូរអធិស្ឋានដូចនេះ ៖ ឯ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បញ្ហារបៀបអធិស្ឋានត្រូវបានឆ្លើយតបដោយការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នោះគឺខ្លឹមសារនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាការអធិស្ឋាននៅកណ្តាល

នៃព្រះ មាតិកាគឺជាពាក្យ ឯ ចូរស្វែងរកនគរនៃព្រះជាមុនសិន និងទ្រង់ជាមុនសិន។ សេចក្តីសុចរិត” (Mt 6: 33) ។ មិនមានឃ្លាដើម្បីស្វែងរកបំណងប្រាថ្នាឯកជនទេ។ ក្នុងចំណោមការអធិស្ឋាន មានតែឃ្លាថា ឯ សូមប្រទានអាហារប្រចាំថ្ងៃដល់យើងថ្ងៃនេះ™ ហាក់ដូចជាមិនមែនជារបស់កណ្តាលនៃព្រះទេ។ ប៉ុន្តែតាមពិតវាមិនដូច្នោះទេ។ ឃ្លានេះក៏ជាការអធិស្ឋាននៅកណ្តាលព្រះដែរ។ សូភាសិត ៣០:៧-៩ មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯខ្ញុំសុំពីរប៉ោងពីអ្នក; បដិសេធពួកគេកុំឱ្យខ្ញុំមុនពេលខ្ញុំស្លាប់។ ចូរដកពាក្យភូតកុហកចេញពីខ្ញុំឱ្យឆ្ងាយពីខ្ញុំ។ សូមកុំផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវភាពក្រីក្រ ឬទ្រព្យសម្បត្តិ។ ចិញ្ចឹមខ្ញុំជាមួយនឹងអាហារដែលត្រូវការសម្រាប់ខ្ញុំ ក្រែងលោខ្ញុំផ្តុត ហើយបដិសេធអ្នករាល់គ្នា ហើយនិយាយថា “តើព្រះអម្ចាស់ជានរណា?”។ ឬក្រែងខ្ញុំក្រ ហើយលួចបន្លំឈ្មោះព្រះរបស់ខ្ញុំ។ “។ ការអធិស្ឋាននេះគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយអ្នកក្រនិងអ្នកមាន។ ថ្វីត្បិតតែអ្នកក្រ មានភាពក្រីក្រ គាត់មិនអាចសួររឿងច្រើនបាន ទោះបីជាអ្នកមានបានដំឡើងរបស់ច្រើននៅក្នុងឃ្លាំងក៏ដោយ វាមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ពួកគេគួរតែអធិស្ឋានមួយនេះ។

រហូតមកដល់ពេលនេះយើងបាននិយាយគោលការណ៍នៃការអធិស្ឋានខាងលើ។ ឥឡូវនេះខទី 17, 18 បាននិយាយថា យើងនឹងគិតអំពីការអធិស្ឋានរបស់អេលីយ៉ា ដែលបានអធិស្ឋានដោយគោលការណ៍នៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់។ 1) គាត់ជាអ្នកអធិស្ឋានដើម្បីមានប្រវត្តិជីវិតដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ ២) ខ្លឹមសារនៃការអធិស្ឋានរបស់អេលីយ៉ា (ស្តេចទី ១ ១៨:៣៦-៣៧) បង្កើតអំណាចនៃព្រះ និងអំណាចនៃអ្នកនាំសាររបស់គាត់។

3) គាត់រង់ចាំដោយការស្ងៀមស្ងៀមដោយស្មោះ។ ៤) ការអធិស្ឋានតាមទំនាយ (១ ស្តេច
១៧:១)

ពេត្រុស I

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ចូរយើងស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវដែលមើលមិនឃើញ (១ពេត្រុស ១:៥-៨)

1. នៅក្នុងទិដ្ឋភាពធម្មជាតិ អ្វីដែលមើលមិនឃើញគួរត្រូវបានគោរព។

ប្រសិនបើយើងព្យាយាមធានាចំពោះតែអ្វីដែលអាចមើលឃើញ នោះគឺជាសត្រូវនៃជំនឿរបស់យើង។ នោះគឺថវិតដែលធានាតែអ្វីដែលមើលឃើញនោះមិនមែនជាប្រាជ្ញារបស់យើងទេ តែជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង។ តើលើលោកនេះមានអ្វីដែលមើលមិនឃើញដល់យើង? ជាឧទាហរណ៍ រឿងដែលត្រូវផ្លាស់ទីក្នុងពិភពនៃចិត្ត យើងដឹងតាមរយៈអ្នកសម្របសម្រួលនៃពិភពសម្ភារៈ។ ប៉ុន្តែចិត្តមិនអាចមើលឃើញទេ។ អ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពសម្ភារៈមានរឿងជាច្រើនដែលយើងមិនដឹង។ ផ្កាយដែលយើងមើលមិនឃើញមានច្រើន ហើយលំហ (ឬផ្ទៃមេឃ) ដែលយើងមិនអាចដឹងគឺជំទូលាយណាស់។ ដូចដែលយើងឃើញពិភពលោកនៃប្រព័ន្ធព្រះអាទិត្យវាគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល។ ទំហំនៃព្រះអាទិត្យគឺ 1.3 លានដងសម្រាប់ពិភពលោក ប្រសិនបើយើងទៅដល់ព្រះអាទិត្យ វាត្រូវចំណាយពេល 240 ឆ្នាំដោយជិះរថភ្លើងពិសេស។ ហើយនៅចំកណ្តាលព្រះអាទិត្យ ភពនានាដូចជាភពផែនដី ឬភពតិចជាង

(សកល, ព្រះថ្មី, ភពព្រះអង្គារ, បារត, ភពព្រហស្បត្តិ, ភពសុក្រ, ភពសៅរ៍, អ៊ុយរ៉ានុស, ណេបទូន, ប្រូត។ សម្រាប់ពិភពនៃប្រព័ន្ធព្រះអាទិត្យគឺអស្ចារ្យពេក យើងមិនអាចមើលឃើញការពិតនៅចំពោះមុខយើងទេ។ បន្ទាប់មក ទោះបីជាយើងមិនអាចដឹងពីពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចមើលងាយការពិតនៃទស្សន៍វិស័យភាពនៃពិភពលោកនោះទេ។ វាល្ងង់ណាស់ដែលទទួលស្គាល់តែរឿងដែលយើងអាចទទួលស្គាល់បាន។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ យើងដឹងថានៅក្នុងអតិសុខុមប្រាណ វត្ថុដែលយើងមើលមិនឃើញ សូម្បីតែមីក្រូទស្សន៍តូចពេកក៏មានដែរ។ វាគឺជាមីក្រូសារពាង្គកាយដែលស្រដៀងនឹង តម្រង់ ឧទាហរណ៍ ក្រុមគ្រុនផ្តាសាយ ក្រុម tonsillitis បាក់តេរីកញ្ជ្រើល។ល។

2. ហេតុផលដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវដែលមើលមិនឃើញ ហើយស្រឡាញ់ទ្រង់ គឺ សម្រាប់ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ។ ការពិតដែល យើងជឿលើដំណឹងល្អចេញពីទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ អ្វីដែលយើងជឿជាក់លើ ខ្លួនយើងអាចត្រូវបានកាត់បន្ថយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងជឿដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ នោះសេចក្តីជំនឿមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទេ ប៉ុន្តែអាចត្រូវបានពង្រឹងក្នុងគ្រប់ករណី ទាំងអស់។ បុរសនោះត្រូវបានហុំព័ទ្ធដោយចំណេះដឹងពីស្ថានសួគ៌ពេញលេញ ដើម្បីស្គាល់ ព្រះ ហើយគួរតែបម្រើគាត់។ ប៉ុន្តែមូលហេតុដែលមិនស្គាល់ព្រះគឺដោយសារគាត់ខ្វាក់ភ្នែក ដោយសារអំពើបាបខូច។ អ្នកដែលធ្វើឱ្យពួកគេស្តាប់បង្គាប់ព្រះ គឺមានតែព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើបុរសនោះរួចពីបាបឥឡូវនេះ គាត់នឹងគោរពព្រះ។ ហេតុផល មួយដែលមនុស្សលោកិយមិនជឿលើព្រះនោះគឺពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយព្យាយាម ប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ នេះជាហេតុផលតែមួយគត់នៃការមិនជឿ និងហេតុផលអយុត្តិធម៌។ សព្វថ្ងៃនេះមានតែអំពើបាបប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានដកចេញក្នុងលោកនេះ គ្មានរូបកាយណា ដែលមិនកោតខ្លាចព្រះឡើយ។ ដូច្នេះបញ្ហាចម្បងគឺបញ្ហានៃអំពើបាប។ បញ្ហានេះអាចដោះ ស្រាយបានដោយបុរសខ្លួនឯង។ អ្នកដែលយកឈ្នះលើភាពលំបាកបែបនេះ គឺគ្រាន់តែជា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបើកភាពងងឹតរបស់យើង ហើយ

ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់សេចក្តីពិត ហើយធ្វើឱ្យយើងគោរពតាមសេចក្តីជំនឿ ដោយបំពានលើឆន្ទៈដែលខូចរបស់យើង។ ដូចនេះដែរ ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺសំខាន់ណាស់ ។ Bavinck បាននិយាយថា “បើគ្មានទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ នោះគ្មានព្រះវិហារទេ” ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ទឹកដោះខាងវិញ្ញាណ ដែលធ្វើឲ្យយើងធំឡើង ដើម្បីទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ (១ពេត្រុស ២:១-២)

1. យើងត្រូវការការរីកចម្រើនក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណ។

អេភេសូរ ៤:១៣ បានមានបន្ទូលថា ចូរធំឡើង ឯ ដល់ទំហំនៃភាពពេញលក្ខណៈនៃព្រះគ្រីស្ទ TM ៤:១៥ បានមានបន្ទូលថា ឯ ចូរចម្រើនឡើងក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវក្នុងទ្រង់ដែលជាប្រមុខចូលក្នុងព្រះគ្រីស្ទ TM ។ ដ្បិតយើងបានក្លាយជាមរតកជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ ស្តង់ដាររបស់យើងគឺការរីកលូតលាស់រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកណាដែលស្តាប់ការធំឡើងចំពោះព្រះគ្រីស្ទ អ្នកនោះនឹងរស់នៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ការរីកលូតលាស់របស់យើងចំពោះព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាស្វ័យភាពទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាអ្នកដែលរស់នៅក្នុងខ្ញុំគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺដោយសារទំហំនៃការគង់នៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអស្ចារ្យណាស់ យើងអាចបិទជាមួយនឹងទំហំនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ហេតុនេះហើយបានជាការរីកចម្រើននេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការលើកព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំទាប។ អ្វីដែលយើងធ្វើឲ្យយើងទាបគឺសកម្មភាពយកការពិតនិងការពិត។ វាមានប្រយោជន៍សម្រាប់យើង ហើយជាសកម្មភាពដើម្បីជិតស្និទ្ធនឹងព្រះ។ ទាំងអស់។សកម្មភាពលើកគាត់ឡើងគឺមិនពិត និងដូចជាពពុះ។ យើងគួរតែអាចស្រឡាញ់រំពាត់នៃសេចក្តីពិតជាន់ការងារមិនពិត។ កាលយើងទាប ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវលើកឡើងដោយធម្មជាតិ។ ដោយសារអ្នកដែលធ្វើឲ្យគាត់ទាប ចូរដឹងថាមានតែលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់។

2. ការរីកចម្រើននៅក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជានិមិត្តរូបរបស់វា។

បុរសមានជំនាញជីវិត ឬវិធីសាស្ត្រជីវិតក្នុងលោកដើម្បីមានការប្រកួតប្រជែង។ ក្នុងវិធីទាំងនេះដើម្បីទទួលយកនូវអំពើអាក្រក់ ការមិនពិត ការលាក់ពុត និងការស្តីបន្ទោសជាដើមគឺជាអំពើបាប។ ការធ្វើដូច្នេះមិនមែនជាវិធីជីវិតទេ តែជាវិធីបំផ្លាញ។ នៅទីនេះសាក្សីពេត្រូវបានបោះចោលវិធីនៃជីវិតបែបនោះ ប៉ុន្តែចង់បានទឹកដោះគោបរិសុទ្ធខាងវិញ្ញាណដូចជាទារកទើបនឹងកើត។ ដ្បិតអ្នកជឿបានកើតម្តងទៀតតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះមានតែអាហាររបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។

តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអាហារដើម្បីចម្រើនលូតលាស់យើង? ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នាំមកនូវកិច្ចការនៃជីវិត។ ស្តីជិនបានបញ្ជាក់ថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានព្រះជន្មរស់ ហើយបានមានបន្ទូលថា ឯ កាលណាយើងកាន់តាមព្រះបន្ទូលកាន់តែខ្លាំងឡើង នោះព្រះបន្ទូលក៏បានបើកដូចជាស្តាប់តាមដែរ™។ អូស្ទ័នបានទទួលព្រះគុណដោយ រ៉ូម ១៣:១៣, ១៤, លូធើរបានទទួលព្រះគុណនៅរ៉ូម ១:១៧។ អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ, Daubigne ដោយ អេសេ 3:20, 21, Spurgeon ដោយ Ish 45:22, Moody ដោយរ៉ូម 10:17 ព្រះគុណដែលបានរស់ឡើងវិញដើម្បីរស់ឡើងវិញ។ លើកលែងតែពួកគេសម្រាប់ការពិសោធនៃបទគម្ពីរនៃពួកបរិសុទ្ធដែលបានលាក់មានច្រើន, ខ្ញុំមិនអាចនិយាយពួកគេ.

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ចូរធ្វើដូចទារក (១ពេត្រុស ២:១-៣)

ជាទូទៅបុរសមើលងាយទារកដែលទើបនឹងកើត។ គេមិនគិតថាកូនជាគ្រូរបស់គេទេ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅស្ថានសួគ៌ ទារកដែលជាទារកនោះគឺជាគ្រូ។

1. ចូរយើងក្លាយជាទារកមួយដើម្បីបង្កើតអំណាចនៃព្រះ។

ទំនុកតម្កើង 8:2 មានបន្ទូលថា៖ បំរើមាត់ទារកនិងទារក នោះឯងបានតាំងកម្លាំងឡើង ដោយព្រោះខ្មាំងសត្រូវ ហើយនៅតែខ្មាំងសត្រូវ និងអ្នកសងសឹក។ “។ ពាក្យ បំ ពង្រឹង កម្លាំង TM មានន័យថាផ្ទៃទីបន្ទាល់អំពីព្រះចេស្ដានៃព្រះ ហើយសរសើរតម្កើងវា ។ ពេលគឺគេមិនរឹងរូសហើយនិយាយត្រង់ៗ គេមានអារម្មណ៍ថារបស់ល្អជាសេចក្តីល្អហើយ ដឹង។ នៅពេលដែលពួកគេពេញចិត្តរបស់ធម្មជាតិ និងរីករាយជាមួយពួកគេ ពួកគេមាន ភាពរសើបខ្លាំងជាងមនុស្សពេញវ័យ។ ពួកគេបង្កើតគោលបំណងនៃអ្វីៗទាំងអស់ (គោលបំណងធ្វើឱ្យមនុស្សសរសើរតម្កើងព្រះ) បង្ហាញដោយអំណាចនៃព្រះ។ ដោយ សារពួកគេមានមុខងាររសើបយ៉ាងរបស់ចំពោះព្រះចេស្ដានៃព្រះ នោះពេលវេលាគឺសម ស្រប៖ បំឱព្រះវរបិតាអើយ កុំធ្វើឱ្យអ្នកខឹងឡើយ។

កូនចៅមានកំហឹង ប៉ុន្តែនាំពួកគេឡើងតាមការប្រៀនប្រដៅ និងការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់។ “។ (អេសេសូរ ៦:៤)។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធដើម្បីពង្រឹងសេចក្តីជំនឿ គឺជាបុរសដែល ភាគច្រើនបានប្រែចិត្តនៅពេលនេះបានទទួលការអប់រំខាងសាសនាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ការ ពិតដែលថាគ្រូកង្វាលដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ឈ្មោះ Richard Baxter បានប្រែចិត្តនៅអាយុ 6 ឆ្នាំ ហើយបានជឿលើវា អ្នកអត្ថាធិប្បាយ Matthew Henry មានអាយុ 11 ឆ្នាំ Isaac Watts នៅអាយុ 9 ឆ្នាំ Jonathan Edwards នៅអាយុ 7 ឆ្នាំបានប្រែចិត្តហើយជឿលើ

ព្រះគ្រីស្ទ។ ត្រូវបានជូនដំណឹង។ ដោយសារពេលនៃទារកមានចរិតរស់បច្ច័ន ពួកគេ អាចទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានយ៉ាងល្អ និងទទួលបានការស្តារឡើងដើម្បីបង្កើតផលនៃ សេចក្តីជំនឿជាច្រើន។ ចំណុចខ្សោយរបស់មនុស្សពេញវ័យរបស់យើងគឺរឿងដែលចរិត រស់របស់គេខ្លី ហើយចិត្តរបស់គេរឹង។ ចំពោះមនុស្សដែលធំពេញវ័យស្តាប់ព្រះបន្ទូល របស់ព្រះជាច្រើន ពួកគេចាត់ទុកវាដោយស្រាល។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែដឹងថាវាខុស។ យើង គួរដឹងថា ទោះបីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាពាក្យចាស់ ប៉ុន្តែយើងគួរដឹងថាវាជាព្រះបន្ទូលថ្មី ព្រោះខ្លឹមសារនៃពាក្យមានជីវិតគ្មានកំណត់។ ពាក្យនេះមិនទាន់ចប់ទេ ទោះបីយើងបាន អធិប្បាយមួយប្លុកអស់ជាច្រើនពាន់ឆ្នាំក៏ដោយ។ ដូច្នេះហើយ យើងគួរយកទំនាក់ទំនង ជាមួយគ្នាអង្គរសើបដូចទារកទើបនឹងកើត។

2. ចូរគិតដូចជាកូនទៅលេងនៅរន្ធតស់ពិសហើយប្រហារជីវិត។ គឺ 11:6-8 បាននិយាយ ថា “ផ្តែចចកនឹងរស់នៅជាមួយកូនចៀម ហើយខ្លាខិននឹងដេកជាមួយពពែខ្លី ហើយកូន គោ និងគោ និងកូនគោដែលធាត់ជាមួយគ្នា។ ហើយក្មេងតូចនឹងដឹកនាំពួកគេ? គោ និងខ្លា ឃ្មុំស៊ីស្មៅ។ កូនរបស់ពួកគេនឹងដេកជាមួយគ្នា។ ហើយសត្វគោនឹងស៊ីចំបើងដូចគោ។ ក្មេងដែលបំបៅដោះកូននឹងលេងនៅលើរន្ធតស់វែក ហើយកូនដែលផ្តាច់ដោះនឹងដាក់ដៃលើ រូងរបស់អ្នកបន្ថែម™។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពសម្រាកដ៏ អស់កល្បដ៏អស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានស្តាប់បង្គាប់ដោយទារកដែលទើបនឹងកើត។ ទារក ទាំងនេះជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃកូនរបស់ព្រះក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ បុរសដែលចូលទៅ ក្នុងពិភពនៃសិរីល្អទីបំផុតគឺដូចជាទារក។ ដូចយើងឃើញផងដែរ ការស្តាប់បង្គាប់ដូច ទារកគឺជាគុណធម៌របស់អ្នកល្អៗ។ ដូច្នេះ យើងគួរដឹងថាគុណធម៌នៃការស្តាប់បង្គាប់មាន

តម្លៃដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នោះហើយ យើងលះបង់ខ្លួនយើង ដើម្បីបណ្តុះចរិតនេះ (ចរិត ដែលត្រូវគោរព) នៅក្នុងខ្លួនយើង។ ១) ដោយសារយើងមានចរិតនៃការស្តាប់បង្គាប់ពិត (ចរិតនៃការស្តាប់បង្គាប់) ថ្វីបើវាហាក់ដូចជាទន់ខ្សោយ ប៉ុន្តែវាខ្លាំង។ សារកប៉ុលបានមាន ប្រសាសន៍ថា ឯ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្តាប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការប្រមាថ ការលំបាក ការ បៀតបៀន និងគ្រោះមហន្តរាយជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះគ្រីស្ទ ។ សម្រាប់ពេលណា

ខ្ញុំខ្សោយ បន្ទាប់មកខ្ញុំរឹងមាំ។ “។ (កូរិនថូស ទី២ ១២:១០) ប៊ែរណាដ ដែលជាពួក បរិសុទ្ធនៃមជ្ឈិមសម័យ មានចរិតដូចកូនក្មេង។ ដោយសារការអធិប្បាយរបស់គាត់ មានអំណាច ឯមនុស្សដែលស្តាប់វាត្រូវបានកាន់កាប់ដូចជារង្វង់ស្មារតី™។ 2) ចរិតរបស់ ទារកពិតប្រាកដរីករាយនឹងការប្រសិទ្ធពរពីឪពុកនៅឯពិភពលោកដ៏រុងរឿងបំផុត។ ហេតុ ផលដែលទារកលេងនៅរន្ធ adder គឺដើម្បីឪពុកបានដកចេញនូវអ្វីដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ ទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនោះ។ ទារក (កូនរបស់ព្រះ) មិនត្រូវការការថប់បារម្ភនៅថ្ងៃ អនាគតទេ ហើយលេងដោយអំណរតែប៉ុណ្ណោះ។ នោះគឺកូនចៅរបស់ល្អនៅក្នុងពិភពដ៏ រុងរឿងបំផុតបានត្រឹមតែរីករាយនឹងកេរដំណែលដ៏រុងរឿងជារៀងរហូត។ ព្រះយេស៊ូមាន បន្ទូលថា៖ ឯមានពរហើយអស់អ្នកដែលស្លូតបូត ដ្បិតគេនឹងបានផែនដីជាមរណ៍។ “។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 4 អំពីការរងទុក្ខសម្រាប់សេចក្តីសុចរិត (១ពេត្រូស ៣:១៣-១៧)

1. រក្សាការពិត និងទទួលការបៀតបៀន។

ការរក្សាការពិតតែងតែធ្វើឱ្យយើងមានការបៀតបៀន។ ម្ចាស់អាវុសោ បុគ្គលដែលមិនប្រកាន់នូវសេចក្តីពិត មិនបៀតបៀនឡើយ។ ប៉ុន្តែការសម្រុះសម្រួលគឺជារឿងគ្រោះថ្នាក់ដែលត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការស្លាប់។ ការបៀតបៀនព្រះវិហារត្រូវបានបញ្ឈប់នៅអធិរាជដ៍អស្ចារ្យ Constantinus ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះបុរសដែលជឿដោយត្រឹមត្រូវតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាឧទាហរណ៍ បុរសដែលទទួលយកការកែទម្រង់ត្រូវបានបៀតបៀនកាន់តែខ្លាំងម្តងទៀត។ គោលការណ៍នៃការបៀតបៀនដូចនោះត្រូវបានគេនិយាយឡើងវិញក្នុងគំនិតរបស់ក្រុមជំនុំ។ ក្រុមជំនុំនៃថ្ងៃចុងក្រោយក៏នឹងត្រូវបៀតបៀនដោយគោលការណ៍នេះដែរ។ ក្នុងរយៈពេលដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ យើងមិនអាចត្រូវបានគេជួយក្រៅពីការបៀតបៀនឡើយ។ II Tim. 3:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្រាកដណាស់ អស់អ្នកណាដែលចង់រស់នៅក្នុងជីវិតដែលគោរពព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវនឹងត្រូវគេបៀតបៀន™។ នៅពេលដែលគ្រីស្ទសាសនារក្សាការពិត នាងតែងតែត្រូវបានគេបៀតបៀន។ ព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវក និងអ្នកជឿក្រុមជំនុំដំបូងផ្សេងទៀត។

បន្ទាប់ពីនោះសម្រាប់សតវត្សទី 2-3 អស់រយៈពេលប្រហែល 200 ឆ្នាំ។ ការបៀតបៀនបានកើតឡើងនៅក្នុងចក្រភពរ៉ូម។ ជាពិសេសព្រះចៅអធិរាជ Deccius មានការបៀតបៀនយ៉ាងខ្លាំង ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានធ្វើឱ្យពួកគេថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះវ្វំម្តងៗ។ នៅក្នុងការបៀតបៀននេះ Origen ត្រូវបានដុតបំផ្លាញជាច្រើន ហើយបន្ទាប់មករាងកាយរបស់គាត់ត្រូវបានកាត់បន្ថយ ហើយទីបំផុតត្រូវបានចាក់ចេញនៅឆ្នាំ 254 នៃគ.

1) កាលសម័យមជ្ឈិមសម័យបានមកដល់ ថ្វីត្បិតតែការបៀតបៀនដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើងតិចតួចក៏ដោយ ព្រោះការគិតនៃការកែទម្រង់កើតឡើង ការបៀតបៀនបានកើតឡើងនៅកន្លែងនីមួយៗ។ នៅប្រទេសអង់គ្លេស ម្ចាស់ក្សត្រី Mary បានដុតបាតុករចំនួន 227 នាក់ ហើយសម្លាប់ពួកគេ អ្នកទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់ជាច្រើនត្រូវបានបណ្តេញចេញពីទីក្រុងហ្សឺណែវ។ ហើយនៅប្រទេសបារាំង 30000 Eugenio ត្រូវបានសម្លាប់។ នៅប្រទេសហូឡង់អស់រយៈពេល 5 ឆ្នាំ Alba Peacock បានសម្លាប់បាតុករ 18600 ។ ចំនួនពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានធ្វើទុក្ខរកម្មនៅហូឡង់គឺច្រើនជាងចំនួនទុក្ខរបុគ្គលដែលត្រូវសម្លាប់នៅក្នុងចក្រភពរ៉ូមនៅចុងបញ្ចប់នៃដើមសតវត្សទី 3 ។ តួលេខនៃការទុក្ខរបុគ្គលនៅហូឡង់ភ្លឺចែងចាំង។ ពេលបុរសដែលដុតបង្គោលភ្លើងចូលទៅក្នុងអណ្តាតភ្លើង គេក៏សរសើរហើយខណៈដែលស្រ្តីទាំងនោះត្រូវគេកប់ទាំងរស់ ហើយដឹកផ្លាក់មកលើមុខពួកគេ គេក៏សរសើរ។

2) ព្រះផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ក្រុមជំនុំដោយការប្រើដៃទុច្ចរិតនៃការបៀតបៀន។ នៅក្នុងថ្ងៃនៃការបៀតបៀន, សាសនាខុសឆ្គង, Gnostic និងសាសនាខុសឆ្គង Arius ត្រូវបានបាត់; ក្រុមជំនុំពិតបានទទួលរងឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយបន្ទាប់មកបានភ្លឺឡើងបន្ថែមទៀត។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាសាសនា Nicea បុរសដើម្បីយកមុខរបួសក្នុងការបៀតបៀនដោយការបៀនប្រដៅត្រូវបានចូលរួម ហើយក៏បានបង្កើតគោលលទ្ធិនៃគ្រិស្តអូស្ទ្រីនក៏ផងដែរ។ នៅថ្ងៃនៃការបៀតបៀន មនុស្សដែលរងទុក្ខបានជួបប្រទះនូវលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយក្នុងការរងទុក្ខក៏បានទទួលបទពិសោធន៍ថាព្រះគង់នៅ

ជាមួយពួកគេដែរ។ ដូច្នេះ ការបៀតបៀនបានធ្វើឱ្យប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រិស្តសាសនាមាន
ច្រើនក្រៃលែង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ហេតុអ្វីយើងគួរអធិស្ឋាន? (១ពេត្រុស ៤:៧)

1. យើងគួរអធិស្ឋានកុំឱ្យអធិស្ឋានគឺជាអំពើបាប។

អ្នកជឿមិនដឹងថាអធិស្ឋានគ្រាន់តែជាភាពទន់ខ្សោយទេ តែមិនដឹងថាជាអំពើបាប។ វាជាការគិតដ៏ល្ងង់ខ្លៅ។ ការមិនអធិស្ឋានគឺជាការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យ។ ការមិនអធិស្ឋានគឺមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ ទោះជាយើងចំណាយពេលសម្រាប់បញ្ហាផ្សេងទៀតក៏ដោយប្រសិនបើយើងមិនមានពេលសម្រាប់ការប្រកបជាមួយនឹងព្រះទេ នោះប្រាកដជាមើលងាយព្រះ។ ប្រសិនបើយើងធ្វើការថ្វាយព្រះដោយគ្មានការអធិស្ឋាន នោះប្រាកដណាស់ថាជាភាពក្រអឺតក្រទមដ៏អាក្រក់។ វាគឺជាភាពក្រអឺតក្រទមដែលគាត់គ្រប់គ្រងអ្វីៗនៃវាណាចក្ររបស់ព្រះដោយសេរីភាព និងអំណាចរបស់គាត់។

2. ដូចដែលយើងមិនអធិស្ឋាន យើងគួរតែបរាជ័យនៅចំពោះមុខអារក្ស។

ព្រោះអារក្សជាយាន ទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធភ្លេចអាសនៈអធិដ្ឋាន ជាកន្លែងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យតែមួយគត់នៃសង្គ្រាមឈ្នះ។ ក្នុងសង្គ្រាមព្រោះគាត់មិនអាចកាន់កាប់បន្ទាយបាន គាត់គួរតែចាញ់។ ដោយសារតែមេទ័ពអង់គ្លេស Wilmington បានកាន់កាប់បន្ទាយដ៏ល្អនៅជិត Waterloo នៅថ្ងៃទី 18 ខែមិថុនា ឆ្នាំ 1815 គាត់អាចយកឈ្នះវាបាន។ បន្ទាប់មកយោធារបស់ណាប៉ូឡេអុងមាន ៧៤០០០ នាក់ ហើយគាត់មានកាំភ្លើង ២៤៦ ដើមទាហាន Wilmington មានត្រឹមតែ ៦៧០០០ នាក់ កាំភ្លើង ១៥៦ ដើម។ អេភេសូរ 6:12 បានមានប្រសាសន៍ថា បំផ្លិកយើងមិនច្បាំងនឹងសាច់ឈាមទេ គឺទាស់នឹងពួកអ្នកគ្រប់គ្រង ប្រឆាំងនឹងអាជ្ញាធរ ប្រឆាំងនឹងអំណាចលោហធាតុដែលគ្របលើភាពងងឹតបច្ចុប្បន្ននេះ ប្រឆាំងនឹងកម្លាំងខាងវិញ្ញាណនៃអំពើអាក្រក់នៅស្ថានសួគ៌™។ ដូចដែល

យើងឃើញ Pilgrimវង្សនភាព Apollyon (អារក្ស) បានព្យាយាមទាញយកអារុជ័យជំនះចេញពីគ្រីស្ទានវា (អារុជ័យជំនះ) គ្រាន់តែជាការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះ។

3. ដូចដែលយើងមិនអធិស្ឋាន យើងមិនអាចគេចផុតពីជីវិតខាងសាច់ឈាមទៅជាសត្រូវនឹងព្រះបានទេ។ បុរសសាច់ក៏និយាយពីភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋានដោយពាក្យសម្តីរបស់គាត់ ហើយបន្តធ្វើទ្រង់ទ្រាយ។ វាគ្រាន់តែជាសិប្បកម្មរបស់គាត់ដែលសាច់របស់គាត់បំពេញការលោភលន់របស់គាត់នៅក្នុងតំបន់នៃជីវិតសាសនារបស់គាត់ហើយមានតែយានសម្រាប់ដាក់ជើងរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ អ្វីដែលរំខានក្នុងការទទួលអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាសាច់ឈាម។ សាច់ឈាមនេះគឺជាចរិតដើម្បីលាក់បាំងនៅចំពោះព្រះដែលបន្ទាប់ពីអំណាចបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបគាត់ស្អប់ការជួបព្រះ។ សាច់ឈាមចង្អុលទៅស្ថានភាពដ៏មមាញឹកនៃចិត្តរបស់គាត់ចំពោះបញ្ហាលោកិយ កំហឹងក្តៅក្រហាយ ស្នេហាខ្លីការរំដើបរំជួលក្នុងការញាំ និងផឹកស្រាខ្លាំង អាស្រ័យលើប្រាជ្ញារបស់គាត់ ផ្សព្វផ្សាយទេពកោសល្យរបស់គាត់តាមភាពរីករាយនៃពិភពលោក។ ល។ របស់បែបនេះផ្ទុយពីព្រះ។ (រ៉ូម ៨:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធកូរធ្វើនៅថ្ងៃចុងក្រោយ (1 Pet 4: 7-11)

1. អធិស្ឋានដោយដួងចិត្តដាស់និងដោយស្មោះ។

នេះមិនមែនជាការបណ្តោយខ្លួនក្នុងលោកនេះដោយការប្រើគំនិតរបស់គាត់ក្នុងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងនិងការអធិស្ឋាន។ នៅពេលដែលយើងដាក់ចិត្តរបស់យើងចូលទៅក្នុងពិភពលោកយ៉ាងខ្លាំង នោះយើងត្រូវបានគេបណ្តោយខ្លួននៅក្នុងពិភពលោក ហើយបាត់បង់បេះដូងនៃការអធិស្ឋាន។ ប្រសិនបើយើងផ្ដោតទៅលើចិត្តរបស់យើង នោះយើងនឹងត្រូវទាញចូលទៅក្នុងពិភពលោកដោយមិនយកចិត្តខ្ញុំ។ ដូច្នេះ យើងអាចអធិស្ឋានដោយចិត្តស្មោះក្នុងការភ្ញាក់។ Judson ដែលជាបេសកកម្មបាននិយាយថា “សូមអធិស្ឋានដោយការសម្រេចចិត្តដ៏អស្ចារ្យ។ ថ្វាយយញ្ញបូជាណាមួយ ដើម្បីរក្សាជីវិតអធិស្ឋាន។ ឯ និកាយ Moravian បានរៀបចំការអធិស្ឋានពីរក្រុម (ក្នុងម្នាក់ៗ 24 នាក់) ហើយបន្ទាប់មកក្រុមបុរស និងក្រុមស្ត្រីបានអធិស្ឋាន។ ជាលទ្ធផលនៃការអធិស្ឋានបែបនេះនៅតែបន្តអស់រយៈពេល 100 ឆ្នាំ ព្រះវិហារនៃបេសកកម្មត្រូវបានរស់ឡើងវិញ 3 ដង ច្រើនជាងព្រះវិហារដែលបានបញ្ចូន។

2. ប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយងប់ងល់។

ពាក្យនៃចិត្តក៏មានន័យថាមានចរិតជាប់លាប់ដែរ។ ស្រឡាញ់ឱ្យមានចរិតទៀងត្រង់ បន្តការអត់ទោសបាបអ្នកដទៃ។ អ្វីដែលមានឥទ្ធិពលបំផុតក្នុងស្នេហាគឺការបិទបាំងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ។ ស្នេហាមិនមែនកើតឡើងដោយបញ្ហាទេ។ ក្នុងចំណោមចិត្តស្រឡាញ់មានច្រើនជាងសម្ភារៈ។ យើងគួរកំសាន្តចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកដោយមិនត្អូញត្អែរ។

- 1) ការស្តីបន្ទោសកើតឡើងនៅក្នុងបេះដូងដើម្បីទាមទារសិទ្ធិរបស់គាត់ជានិច្ច។ ដូចដែលយើងធ្វើការនៅក្នុងគំនិតនៃការគ្រប់គ្រងមិនមានការស្តីបន្ទោសណាមួយឡើយ។ “អ្នកបម្រើ” ចាត់ទុកសិទ្ធិនៃកម្មសិទ្ធិទាំងអស់ចំពោះព្រះ។
- 2) ការស្តីបន្ទោសចេញពីចិត្តអ្នកមិនដឹងគុណ។

ពេត្រុស II

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ព្យាយាមធ្វើឲ្យបានច្រើន (២ពេត្រុស ១:៥-៧)

1. ទំនួលខុសត្រូវនៃការខិតខំប្រឹងប្រែង

ការខិតខំគឺជាទំនួលខុសត្រូវដែលបុរសបានទទួលពីព្រះ។ ព្រះបានបង្កើតមនុស្សនេះ ហើយបានធ្វើការដ៏អស្ចារ្យដល់គាត់ ដែលជាការគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ ១: ២៨) អ្វីដែលបុរសគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ គឺជាកិច្ចការនៃរបូធម៌។ យើងគួរព្យាយាមធ្វើរឿងនេះផងដែរ ដោយមិនបាច់ផ្អាក។ អ្នកជឿមានកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងបន្ថែមទៀត។ វាជាកិច្ចការនៃព្រះវាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ ក្នុងព្រះវាជាណាចក្ររបស់ព្រះ យើងទាមទារសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីដកសេចក្តីជំនឿចេញឡើយ។ មថ ១១:១២ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពេញពិធីនានាឱ្យបានប្រសើរ រហូតដល់ឥឡូវនេះ នគរស្ថានសួគ៌បានរងនូវអំពើឃោរឃៅ ហើយពួកឃោរឃៅចាប់យកដោយកម្លាំង។ “។ ជំនឿនាំមកនូវសុវត្ថិភាព ស្របពេលជាមួយគ្នានឹងសេចក្តីជំនឿ។ បុរសទាំងអស់ដែលមានជំនឿគឺជាបុរសនៃការព្យាយាម។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំពេញត្រៀមខ្លួនជាស្រេចក្នុងរដូវកាល និងក្រៅរដូវ។ “។ គោលបំណងដែលព្រះប្រទានសុខភាពដល់យើងគឺខិតខំធ្វើអ្វីដែលល្អថែមទៀត។ ទោះបីយើងមានសុខភាព បើយើងគ្មានការខិតខំនោះទេ វាជាអំពើបាបដ៏ធំ។ គិតថាអ្នកជំងឺមានសុខភាពល្អប៉ុណ្ណា

2. តើអ្វីទៅជាបស់ដែលយើងគួរលះបង់ច្រើនជាងនេះ?

១) ជំនឿ។ សម្រាប់ការនេះចេញមកជាលើកដំបូងចេញពីពួកគេ, វាគឺជារត្នដ៏មានតម្លៃបំផុត. មានតែជំនឿទេដែលអាចទាក់ទងជាមួយព្រះបាន។ ព្រោះទ្រង់ជាព្រះដែលមើល

មិនឃើញ។ ប្រសិនបើព្រះមានបន្ទូលថា អ្នកគួរតែមើលគាត់ ហើយជឿលើគាត់ វាអាចជាបញ្ហាដ៏លំបាកមួយ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនថា ទោះជាយើងមិនបានឃើញទ្រង់ក៏ដោយ បើយើងជឿលើទ្រង់ក៏ល្អដែរ។

២) គុណធម៌។ នេះគឺជាអំណាចនៃការអនុវត្ត; ជំនឿដែលគ្មានអ្នកនេះ ប្រៀបដូចជាជំនឿរបស់អារក្ស។ អារក្សក៏ដឹងថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ ហើយក៏ខ្លាចវា ហើយញ័រខ្លួនឯង។ យ៉ូហាន 2:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើអ្នករាល់គ្នាជឿថាព្រះមានតែមួយ។ អ្នកធ្វើបានល្អ។ សូម្បីតែអារក្សក៏ជឿ៖ហើយញាប់ញ័រ! “។ ជំនឿដែលគ្មានការងារធ្វើ គឺជាជំនឿដែលស្លាប់។ តើអ្នកដែលមានជំនឿខ្សោយឬ? ធ្វើការដូចនឹងពាក្យនៃបទគម្ពីរ។ ពេលនោះ ជំនឿរបស់គាត់នឹងត្រូវបានពង្រឹង។ អ្នកដែលមានសម្ភារៈអាចថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ ជំនឿទទួលបានថាមពល គោះគិតឥឡូវនេះ! តើត្រូវប្រតិបត្តិធម៌ឬទេ? តាមពិតការធ្វើអាក្រក់ដោយមិនធ្វើការ គុណធម៌គឺដើរផ្លូវបន្ត។ ចំណេះដឹង។ កាលដែលបុរសប្រតិបត្តិយកចំណេះខាងវិញ្ញាណមកប្រតិបត្តិត្រូវ។ ដោយសារយើងមិនមានចំណេះដឹងនោះ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីស្មោះត្រង់។ ដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណគឺជារឿងរីករាយ។ ព្រោះដូចដែលយើងដឹងហើយ យើងសប្បាយចិត្ត។

ការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលដែលមិនប្រកាន់យកនូវចំណេះវិជ្ជាដោយខ្លួនឯង នោះគួរទម្លាក់ចុះទៅក្នុងសេចក្តីសង្ស័យ។ ការអត់ធ្មត់ នៅពេលដែលបុរសគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងចំពោះចំណេះដឹង គាត់ត្រូវការការអត់ធ្មត់។ ប៉ូលវាយខ្លួនគាត់ ហើយធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ស្តាប់បង្គាប់។ (កូរិនថូសទី១ ៩:២៧) កាលដែលគាត់មិនធ្វើតាមខ្លួន នោះនឹងក្លាយជាហេតុនាំឱ្យវេទនា។ ការលះបង់។ នេះចង្អុលបង្ហាញអំពីអាកប្បកិរិយានៃការ

គោរពប្រណិប័តន៍ព្រះដើម្បីរួមចំណែកជាមួយព្រះ។ បុរសដើម្បីរក្សាការអត់ធ្មត់ពេលខ្លះ ព្យាយាមធ្វើសម្រាប់ខ្លួនគេ។ ប៉ុន្តែវាពិបាកណាស់។ គាត់គួរតែមានចិត្តប្រាថ្នាចង់បានព្រះ ដោយសេចក្តីរីករាយ និងភាពតានតឹងពេលដែលគាត់ជួបនឹងគ្រាលំបាក។ វាជាការអត់ ធ្មត់គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍។ ព្រះយាងមកជួបយើង បន្ទាប់ពីយើងបន្តអត់ធ្មត់ ហើយប្រទាន ពរដល់យើង។ ភាគរភាព វាងាយស្រួលណាស់ដែលអ្នកទាមទារនៅកណ្តាលព្រះ គាត់ អាចមើលងាយបុរសនោះ។ ការស្រឡាញ់បងប្អូនគឺជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីខិតជិតព្រះផងដែ រ។

3) ស្នេហា។ នេះមានចិត្តសប្បុរសដើម្បីស្រឡាញ់សត្រូវ។ សេចក្តីស្រឡាញ់នេះគឺជា គោលបំណងសរុបនៃគុណធម៌ទាំងអស់។ គោលបំណងខាងលើគុណធម៌ទាំងប្រាំពីរក៏គួរ តែជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 បទគម្ពីរ (២ពេត្រស ២:១-២)

Schleiermacher បាននិយាយថា ទោះបីជាបទគម្ពីរជាឯកសារយោងសម្រាប់ជីវិតជំនឿរបស់អ្នកជឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿនោះទេ។ មូលហេតុដែលគាត់និយាយដូច្នេះ គឺសម្រាប់ជំនឿរបស់អ្នកជឿនៃក្រុមជំនុំបុព្វកាលដែលមានមុនពេលបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចេញមក។ ប៉ុន្តែវាខុស។ អ្នកជឿលើអ្នកជឿនៃពួកជំនុំបុព្វកាលបានស្តាប់មេរៀនផ្ទាល់មាត់របស់ពួកសាវកដើម្បីឱ្យមានខ្លឹមសារដូចគ្នាដូចជាបទគម្ពីរហើយបានទទួលសេចក្តីជំនឿ។ សេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទកើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈសេចក្តីផ្តើមផ្ទាល់មាត់ឬព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយឯកសារ។ ដូច្នេះ ពេលយើងស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ នៅទីបំផុត យើងអាចទទួលបានសេចក្តីជំនឿ។ បុរសដើម្បីបដិសេធភាពចាំបាច់នៃវិទ្យាសាស្ត្របានកើតឡើង។ ពួកគេគិតពីអត្ថន័យដែលពួកគេផ្តោតលើការពិសោធន៍។ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានបទពិសោធន៍ល្អ គាត់គួរតែពឹងផ្អែកលើចំណេះដឹងការពិតសំឡេង។ អាស្រ័យហេតុនេះ លើសពីនេះ យើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីរៀនបទគម្ពីរ ដើម្បីយល់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ តើយើងសិក្សាទ្រឹស្តីដើម្បីអ្វី? តើយើងប្រមូលរឿងដើម្បីបង្រៀនក្រុមជំនុំឬ? បើអ៊ីចឹងគឺខុស។ គោលបំណងដែលយើងរៀនទ្រឹស្តី គឺជាដំបូងសម្រាប់យើងខ្លួនឯងទទួលបានការធានានៃចំណេះដឹងនៃការពិត។ រឿងដើម្បីក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺការធានានៃការពិត។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងមានពេលដែលត្រូវជឿដោយមិនមានការប្រឹងប្រែងពិសេសយ៉ាងងាយស្រួល។ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រឹមតែទទួលបានការធានាដោយការសិក្សាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងក៏អាចទទួលបានការធានាផងដែរ (ការធានា)។ ហេតុអ្វីបានជាបទគម្ពីរកើតឡើង

នូវសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅតែបន្ត? ព្រោះវាជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលបានកត់ត្រាដោយការបំផុសគំនិតនៃបទគម្ពីរ។ ការពិតដែលថា បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពាក្យដែលហោរាប្រកាស គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គេមិននិយាយថាចង់ និយាយទំនាយនោះទេ ប៉ុន្តែគេមិនអាចជួយនិយាយបានទេ ព្រោះព្រះបានបង្ហាត់។ (អេស. ៣:១ យ. ២០:៧ ព្រឹក ៣:៨) បន្ទាប់មក ពួកគេបានដឹងខ្លួនដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែលោកមិន បានយល់ច្រឡំក្នុងចិត្តទេ។ (គឺ ១៦:១៣, ១៤, យ. ៣:៦, ១៣:៣, ២៦:១, ២៧:១, ២៨: ១, ៣៣:១, ៣៤:១, ៣៥:១, ៣៦:១, ៤៩:៣៤, អេស. ៣:១៦, ៨:១, ១២:៨ ហាហ្គី ១: ១ សេក ១:១) 2. ពាក្យដែលសរសេរក្នុងគម្ពីរក៏ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ដោយសារព្រះបានបង្ហាត់ពួកហោរា ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេសរសេរទំនាយ។ (និក្ខមនំ ១៧:១៤, ២៤:៣, ៤, ៣៤:២៧, លេខ ៣៣:២, ខ្សឹត ៤:២, ១២:៣២, ៣១:១៩, គឺ ៨:១, ៣០:៨, យ ២៥:១៣, ៣០: ១, ៣៦:២, ២៤, ២៧-៣២ អេស. នៅក្នុងពេលវេ លា។ ដូច្នេះ ពាក្យដែលប្រកាសដោយឯកសារមានតម្លៃដូចគ្នានឹងការប្រកាសដោយវិធី ផ្ទាល់មាត់។ ដូច្នេះ ទម្រង់ដែលបានកត់ត្រានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវការជាចាំបាច់ក្នុងការ ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូចជាពាក្យរបស់យើងហាក់ដូចជាត្រូវបានជូនដំណឹងដោយ ការរំលឹកនៃខ្យល់។ ដូចជាយើងមិនអាចជួយបាន តែមិនគោរពសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ប្រការដែលបុរសដែលទទួលបានព្រះគុណគួរចងចាំក្នុងចិត្ត (២ពេត្រុស ២:២១-២២)

ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលច្រើនថា អ្នកជឿគួរប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (II Cor 6:1, Heb 2:1-4)

1. យើងគួរចងចាំក្នុងចិត្តថា អំពើដែលមិនគួរធ្វើ ទោះបីជាយើងដឹងថាជាអំពើបាបដ៏ធំក៏ដោយ។ ក្រោយពីដឹងហើយ មើលងាយវាមិនល្អជាងមិនអើពើ។ មូលហេតុ 1) ដោយសារតែព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ ហើយគាត់បានស្វែងយល់ពីអ្វីដែលគាត់បានផ្តល់ឱ្យច្រើន។ (លូកា ១២:៤៨) ២) ពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះជន្មទ្រង់មានបន្ទូលមិនត្រឡប់មកទ្រង់ដោយឥតប្រយោជន៍នោះទេ ប៉ុន្តែ (អេ ៥៥:១១) ជាចុងក្រោយសម្រាប់ពាក្យរបស់ទ្រង់ជាចៅក្រម។ (យ៉ូហាន ១២:៤៨) គឺ ៤០:៨ ប៉ុន្តែគ្រឿងស្វិត ផ្ការសាត់ តែព្រះបន្ទូលនៃព្រះនៃយើងរាល់គ្នានឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត។ “។

2. យើងគួរតែខ្លាចថាយើងត្រឡប់ទៅរករឿងចាស់វិញ ខណៈដែលបុរសដែលក្អក។ ដោយសារបុរសមិនចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង គាត់ក៏វិលទៅរកទម្លាប់ចាស់វិញ។ ដោយសារតែផ្តុំមិនដឹងថាអ្វីដែលបានសម្អាតនោះជាអ្វីឬអ្វីដែលមិនបានអះអាងនោះវាស្វែងរករបស់ដែលក្អកដូច្នេះ។ ដោយសារអ្នកដែលកើតឡើងវិញដឹងថាអ្វីដែលមិនបានអះអាង គាត់មិនអាចត្រឡប់ទៅកន្លែងកខ្វក់វិញបានទេ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មានវត្ថុពុករលួយ គាត់មានចរិតគ្រោះថ្នាក់ដើម្បីត្រឡប់ទៅបាបចាស់វិញដោយទទួលបានការល្អ។ គម្ពីរបាននិយាយអំពីរបៀបយកឈ្នះការល្អជាជារឿងមួយចំនួន។

- 1) វាបាននិយាយថាយើងគួរតែអធិស្ឋានកុំឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្ងង់។ (Mt 26:41)
- 2) វាបាននិយាយថាដើម្បីយកឈ្នះដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (អេភ. ៦:១៧) គ្មានអំពើបាបណាដែលមិនអាចយកឈ្នះដោយពិភពលោករបស់ព្រះឡើយ។ ការគិតដោយខ្លួនឯងថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនអាចធ្វើបាននោះគឺជាការល្ងង់។ យោងតាមបទពិសោធន៍របស់គ្រូអធិប្បាយ គាត់មានពេលវេលាដែលគាត់មិនអាចអធិប្បាយជាមួយនឹងជំពូក និងវគ្គមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ការគិតដោយខ្លួនឯងថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនអាចធ្វើបាននោះគឺជាការល្ងង់។ យោងតាមបទពិសោធន៍របស់គ្រូអធិប្បាយ គាត់មានពេលវេលាដែលគាត់មិនអាចអធិប្បាយជាមួយនឹងជំពូក និងវគ្គមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ នោះគឺជាការល្ងង់។ បន្ទាប់ពីនោះ ព្រះគុណមកលើគាត់ វាត្រូវបានបើកបង្ហាញថា គាត់អាចអធិប្បាយ

**សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ចម្រើនឡើងក្នុងព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទ និងចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ទ្រង់
(២ពេត្រូវ ៣:១៣-១៧)**

អ្វីៗដើម្បីមានជីវិតគឺធំឡើង។ ឬក្នុងចំណោមនោះ របស់ដែលហាក់ដូចជាមើលឃើញថា ជារបស់មិនរីកចម្រើន តាមពិតទៅរបស់ដែលបាត់បង់នោះ មានការចម្រើនបន្ថែម។ អ្នក ជឿគួរតែធំឡើងនៅក្នុងព្រះគុណដែលគាត់បានទទួល។ បើគាត់មិនធំទេ គាត់មានភស្តុតាង ថាចាស់ហើយ។ ហើយត្រូវកាត់បន្ថយ។

តើយើងត្រូវប្រារព្ធអ្វីដើម្បីធំឡើង? អាហារដែលធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើងធំឡើង គឺគ្រាន់តែជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (១ពេ. ២:២) ដូច្នេះ តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) អាចផ្គត់ផ្គង់របស់ដែលយើងតែងតែអាចបរិភោគស្រស់ៗដល់យើងបានទេ? វាមិនចាស់ឬ រលត់ទេ? ពិតណាស់ វាចាស់ ឬរលត់ទៅៗ។

យូដាស 1:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ បិសម្លាញ់អើយ ទោះជាខ្ញុំមានចិត្តចង់សរសេរទៅអ្នក រាល់គ្នាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះរួមរបស់យើងក្តី ក៏ខ្ញុំយល់ឃើញថាវាចាំបាច់ក្នុងការសរសេរ អំពាវនាវដល់អ្នកតស៊ូដើម្បីសេចក្តីជំនឿដែលធ្លាប់បានប្រគល់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ” ដែលពាក្យ នេះមានន័យថាព្រះប្រទានបទគម្ពីរ (“ផ្លូវ” នោះគឺជាព្រះបន្ទូល) ដើម្បីឱ្យមានមាតិកាគ្មាន ដែនកំណត់ម្តងជាអាហារនៃព្រលឹងយើង។ មិនត្រូវការរបស់ថ្មីផ្សេងទៀត។ ដូចនេះដែរ ព្រះទ្រង់បានប្រទានព្រះបន្ទូលនៃព្រះគុណដល់យើងម្តង ហើយធ្វើឱ្យវាមានប្រសិទ្ធភាពជា រៀងរហូត ហើយមិនត្រូវបានកាត់បន្ថយឡើយ។ ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែទទួលយករស ជាតិថ្មី ហើយធំឡើងនៅក្នុងព្រះគុណ តែងតែអរគុណ និងសរសើរ។ ក្រុមជំនុំពិតបានស្តាប់

បំសេចក្តីស្រឡាញ់នៃឈើគ្នាងអស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ឆ្នាំមកហើយ ហើយត្រូវបានជូន
ដំណឹងដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ថាធុញទ្រាន់នោះទេ។ ប៉ុន្តែរឿងពិភព
លោកត្រូវបានគេស្តាប់ពីរដង។ ពេលយើងបរិភោគព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថ្មីៗ ហើយទទួល
បានអំណាច នោះយើងអាចធំឡើង។ គឺ 40:30-31 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ូ ឥឡូវយើងយុវជន
នឹងដួលសន្លប់ ហើយនឿយហត់ ហើយយុវជននឹងអស់កម្លាំង។ ប៉ុន្តែ អស់អ្នកដែលរង់ចាំ
ព្រះអម្ចាស់ នឹងមានកម្លាំងឡើងវិញ។ ពួកគេនឹងឡើងលើដោយស្លាបដូចតន្ត្រី។ ពួកគេនឹង
រត់ដោយមិននឿយហត់។ ពួកគេនឹងដើរ ហើយមិនដួល។ ទំនុកតម្កើង 103:5 មានបន្ទូល
ថា “អ្នកណាបំពេញចិត្តអ្នកដោយសេចក្តីល្អ ដើម្បីឱ្យយុវជនរបស់អ្នកត្រូវបានថ្មីដូចតន្ត្រី។
“។ យើងមិនគួរត្រូវបានកាត់បន្ថយខាងវិញ្ញាណទេ ប៉ុន្តែក្មេងជាងវ័យ។ ជីវិតមិនអាចជួយ
បានក្រៅពីការបន្ត។ យើងគួរបន្តជារបស់ដែលតន្ត្រីមានរោមថ្មី។ នោះគឺយើងគួរតែមាន
អំណាចដើម្បីកាន់កាប់មនុស្សជំនាន់នេះ។ ដូចជាសត្វតន្ត្រីយករោមថ្មីដើម្បីទទួលយក
អាកាសធាតុ ទោះបីជាយើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាជំនាន់ ប៉ុន្តែយើងគួរតែទទួលបាន
ថាមពលថ្មីដើម្បីកាន់កាប់ថ្ងៃដែលបានផ្លាស់ប្តូរ។ (ទំនុកដំកើង ៤១:១, ៨៥:៦, ឡាំ ៥:
២១, ទី២ កូរិនថូស ៤:១៦, អេភេ ៤:២៣, កូល ៣:១០, រ៉ូម ១២:២ ទីតុស ៣:៥ អែស
៣:៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 នៃការសារភាពអំពើបាប (១ យ៉ូហាន ១:៩)

តើខ្ញុំចង់សារភាពអំពើបាបនោះមានន័យយ៉ាងណា? វាមិនមែនជាកម្រិតនៃការសារភាពដែលនិយាយថាសុំទោសដោយមាត់នោះទេ។ ពួកគេមានដូចខាងក្រោម។

1. យើងគួរមានអារម្មណ៍ថាបំណុលខាងវិញ្ញាណនៅចំពោះព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយទាមទារការអភ័យទោស។

ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបាទដាវីឌមានបន្ទូលនៅក្នុងទំនុកតម្កើង ៥១:១ ថា “ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមអាណិតមេត្តាទូលបង្គំផង តាមសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់។ តាមសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូររបស់ព្រះអង្គបានលុបបំបាត់អំពើរំលងរបស់ទូលបង្គំ។

“។ នៅទីនោះ ពាក្យថា លុបបំបាត់អំពើរំលងរបស់ខ្ញុំ™។ មានន័យថាលុបឯកសារបំណុល។ ដូចដែលដាវីឌបានប្រតិបត្តិជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់យ៉ាងច្បាស់លាស់។ គាត់មានចំនួននៃជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ និងកំណត់ត្រាគណនី ដែលមិនមែនជាជំនឿតាមគំនិតនោះទេ។

2. អ្នកដែលប្រែចិត្តប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយកខ្វក់។

ហេតុផលដែលបុរសរស់នៅជាមួយអំពើបាបជាមួយគ្នាគឺមកពីការមិនអើពើនឹងចរិតមិនស្អាតរបស់វាហើយមើលឃើញវាទន់ភ្លន់។ តើនរណានឹងផឹកទឹកកខ្វក់ក្នុងល្ង ហើយងូតទឹកខ្លួន? ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មិនដឹងពីសភាពកខ្វក់ គាត់ត្រូវធ្វើដូច្នេះ។ ដោយសារគាត់មិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់មិនឃើញស្ថានភាពកខ្វក់របស់គាត់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ទេ។ ការគិតខ្លួនឯងថាជាសម្លៀកបំពាក់កខ្វក់ ហើយឃើញខ្លួនឯងកខ្វក់ជាទិដ្ឋភាពនៃអំពើបាបរបស់អ្នកប្រែចិត្ត។ ដូច្នេះ Baillie និយាយថា “ខ្ញុំអាចស្វ័យទ្រាំដែល

ខ្យាដំរីខាំ ហើយអាចដេកនៅលើភ្លើង។ ហើយខ្ញុំក៏អាចត្រូវគេដេញចេញក្នុងខ្យល់គ្មានទី
បញ្ចប់ចំពោះអ្នកនេះ និងម្នាក់នោះ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចរស់នៅក្នុងភាពអាម៉ាស់បានទេ™។

3. អ្នកដែលប្រែចិត្តមើលឃើញអំពើបាបជារឿងរបស់ខ្លួន។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៣) ការ
ដែលយើងដឹងពីអំពើបាបរបស់យើង មិនត្រឹមតែជាការទទួលស្គាល់ដោយបញ្ញាដ៏សាមញ្ញ
នោះទេ។ ចំណេះដឹងដែលស្លាប់បែបនេះនឹងត្រូវរលាយបាត់ទៅវិញក្នុងពេលខ្លី។
ដោយសារបុរសដឹងពីអំពើបាបរបស់គាត់ដោយបញ្ញា ចំណេះដឹងមិនផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលិកលក្ខ
ណៈរបស់គាត់ទេ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈនៃអំពើបាបនៃអ្នកដែលប្រែចិត្តពិតគឺថាគាត់មានអារម្មណ៍
មានតែវាបង្ខំឱ្យដោះស្រាយបញ្ហា។ គាត់មិនយកសន្តិភាពចិត្តមុននឹងមិនដោះស្រាយប
ញ្ហា។

4. អ្នកប្រែចិត្តដឹងថាអំពើបាបរបស់គាត់ធ្វើបាបព្រះរបស់គាត់។

ទោះបីជាមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយស្គាល់ការខ្មាសគេក៏ដោយ ក៏គេមិនខ្មាសគេ និង
ខ្លាចចំពោះព្រះដែរ។ ការប្រព្រឹត្តខុសចំពោះមនុស្សក៏ខុសចំពោះព្រះ ពិតជាចិត្តដែលមាន
បាបកម្មគួរធ្វើ។ អ្នកដែលស្គាល់ព្រះអម្ចាស់នៃ cosmos ដូចដែលព្រះដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់
ទាក់ទងនឹងព្រះ។ អ្នកដែលដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់ជាប់ទាក់ទងនឹងព្រះដឹងថាសកម្មភាពរបស់
គាត់ទាំងមូលទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ។ គាត់ព្យាយាមធ្វើអ្វីដោយមិនគិតពីព្រះហឫទ័យ
របស់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់ក៏មិនធ្វើបាបរូបកាយដែរ ហើយក៏មិនសន្សំរូបកាយតាមចិត្តដែរ។
គាត់គ្រាន់តែផ្លាស់ទីនៅក្រោមឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការប្រែចិត្តបែបនេះចាប់ផ្តើមចេញ
ពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវ។ នោះគឺមួយនោះ។

5. អ្នកដែលសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់គាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ នៅពេលដែលញូតុនមើលតួលេខដែលផ្ទៃប៉ោមមួយត្រូវបានទម្លាក់ចុះ គាត់មិនបានឃើញតែវាទេ។ គាត់បានសង្កេតយ៉ាងដិតដល់នូវច្បាប់ទំនាញសកលដែលធ្វើឱ្យផ្ទៃប៉ោមធ្លាក់ចុះ។ បុរសដែលផ្តល់ផលប្រយោជន៍ខ្លះ ជាអ្នកស្វែងរកទាំងអស់ និងអ្នកបង្កើតទាំងអស់ដល់មនុស្សជាតិ មិនបានមើលឃើញផ្នែកខាងក្រៅនៃការពិតនោះទេ។ ពួកគេបានជ្រៅនៅក្នុងជីវិតខាងក្នុងរបស់ពួកគេ។ ព្រោះជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគឺដូចគ្នា វាមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងវត្ថុដែលមើលឃើញទេ ប៉ុន្តែចូលទៅក្នុងខាងក្នុងដោយចង្អុល ពោលគឺវាមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការមើលឃើញរបស់ដែលមើលឃើញ ហើយចង់បានរបស់ដែលមើលមិនឃើញ ហើយចូលទៅក្នុងនោះ។ នៅសម័យចាស់ ដាវីឌបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយមិនបានឃើញផ្នែកដ៏សាមញ្ញនៃអំពើបាបរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានចូលទៅក្នុងពិភពខាងក្នុង ហើយចូលទៅក្នុងថ្ងៃដែលមិនដឹងខ្លួន ដែលជាថ្ងៃនៃស្បូនរបស់គាត់ ហើយបានប្រែចិត្តដោយ groping ។ វាពិតជាថ្ងៃដែលសន្លប់មានអំពើបាបជាក់ស្តែង។ ដោយសារធម្មជាតិរបស់មនុស្សបានផ្ទេរចេញពីសម័យអំបាម និងអេវ៉ាខូច។ អំពើពុករលួយរបស់មនុស្សខ្លួនឯងគឺជាប្រភពនៃអំពើបាប។ ដូច្នេះ ទោះបីជាអ្នកជឿមិនមានការបរាជ័យនៃពាក្យសម្តី និងការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចសម្រាកថាគាត់គ្មានកំហុសដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 កុំស្រឡាញ់លោកីយ៍ (១ យ៉ូហាន ២:១៥-១៧)

1. នៅពេលដែលយើងស្រឡាញ់ពិភពលោកនេះ ហេតុផលដែលយើងមិនអាចទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “កុំស្រឡាញ់ពិភពលោក ឬរបស់នៅក្នុងពិភពលោក ប្រសិនបើអ្នកណាស្រឡាញ់លោកីយ៍ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបិតាមិនស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះទេ។ “។ យ៉ាកុប 4:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំបាត់ចេញពីចិត្តអ្នក! តើអ្នកមិនដឹងថា មិត្តភាពជាមួយនឹងពិភពលោកជាសត្រូវនឹងព្រះឬ? ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចង់ធ្វើជាមិត្តនឹងពិភពលោក អ្នកនោះធ្វើខ្លួនជាសត្រូវនឹងព្រះ។ “។ កាលដែលយើងស្រឡាញ់ពិភពលោក ហេតុអ្វីបានជាវាផ្ទុយជាសត្រូវរបស់ព្រះ? ដោយសារតែកណ្តាលនៃពិភពលោកនេះត្រូវបានផលិតដោយអារក្ស។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ស្រឡាញ់ពិភពលោក នោះគាត់នឹងត្រូវវិនាស ហើយធ្លាក់ចុះទៅក្រោម។ ដោយបុរសនោះមិនចេះប្រើលុយល្អទេ តែស្រឡាញ់វា ទើបក្លាយជាអ្នកបម្រើ ហើយត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ បុគ្គលដែលស្រឡាញ់អំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទត្រូវវិនាស អ្នកដែលលោភលន់នូវកិត្តិយសនិងអំណាចបានទៅជាកូនចៅរបស់ព្រះហឫទ័យ។ ស្រលាញ់គ្នាដល់ម្លឹង ពិភពលោកមកដល់ស្លាប់ដោយសារបោកបញ្ឆោត។ ប៉ុន្តែមានតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះដែលជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយគត់របស់យើង។ ដ្បិតព្រះយេស៊ូវជាអ្នកសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបដូចជាយើងស្រឡាញ់ព្រះយេស៊ូវ យើងមានសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងលោកីយនេះ និងពិភពលោកខាងមុខ។ អ្វីដែលយើងស្អប់គឺមានតែអារក្សប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ យើងគួរស្អប់

មជ្ឈមណ្ឌលនៃពិភពលោកដែលត្រូវលាតត្រដាងដោយសកម្មភាពរបស់អារក្ស។ ដ្បិតវាមិនមែនអារក្សទេ តែស្តាប់មនុស្សនោះ ពិភពលោកនេះចូលទៅក្នុងការបំផ្លាញ។ តើអ្នកណាស្តាប់អារក្ស ដូចដែលស្តាប់បុរសនោះ? ទ្រង់ប្រាកដជានឹងទៅដល់ទីបរិសុទ្ធ ដោយបន្ទាល់ទុកនូវអំពើបាប ដែលជាផលនៃអារក្សមកទល់ពេលនេះ។ ដូច្នេះហើយបានហៅថា ក្នុងអ្នកជឿសម័យនេះ មានមនុស្សជាច្រើនដែលនិយាយថាស្តាប់អារក្ស ប៉ុន្តែរស់នៅជាមួយអារក្សដោយការស៊ីជីក។

2. យើងមិនចាំបាច់ស្រលាញ់ពិភពលោកនេះទេ ព្រោះលោកនេះគ្មានសង្ឃឹម។ អ្វីដែលធ្វើឱ្យជីវិតរបស់យើងមានរសជាតិឆ្ងាញ់នោះគឺ "ក្តីសង្ឃឹម"។ ប្រសិនបើរឿង “ក្តីសង្ឃឹម” ត្រូវបានបោះចោលចេញពីពិភពមនុស្ស សកម្មភាពសុចរិតទាំងអស់នឹងត្រូវផ្តាច់ជាមិនខាន។ មនុស្សភាគច្រើនផ្លាស់ទៅរស់នៅថ្ងៃស្អែក ប្រសើរជាងថ្ងៃនេះប្រកបដោយថាមពល។ ប៉ុន្តែពិភពលោកនេះនឹងត្រូវកន្លងផុតទៅ។ យើងមិនអាចដាក់ក្តីសង្ឃឹមពិតនៅទីនោះបានទេ។ (ខ១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 3 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់បងប្អូន (១ យ៉ូហាន ៣:១៦)

1. តើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទានជាអ្វី?

យើងគួរដឹងថាភាគរភាពគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ១ កូរិនថូស ១៣: ១៣ មានប្រសាសន៍ថា ឯកទ្បនេះ សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ថិតនៅជាប់ ទាំងបីនេះ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលអស្ចារ្យបំផុតគឺសេចក្តីស្រឡាញ់។ “។ ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលជឿលើព្រះ គាត់មិនចាប់ផ្តើមទទួលបានអ្វីឡើយ។ គឺការឱ្យអ្វីៗទៅអ្នកដទៃដោយសារអ្នកជឿមានព្រះ។ ស្នេហាគឺជាអំណោយដ៏បរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះហើយការស្រឡាញ់គឺត្រូវស្រឡាញ់ខ្លាំងសត្រូវ ហើយស្រឡាញ់សេចក្តីវេទនាទៀតផង។ សេចក្តីស្រឡាញ់មានមេត្តាចំពោះមនុស្សមានបាបច្រើន។ រួចស្រឡាញ់បុរសនោះមិនត្រូវចំណាយអ្វីដែលត្រូវទទួលបន្ថែមសម្រាប់ភាពក្រីក្ររបស់ខ្លួន។

2. សេចក្តីស្រឡាញ់នៃភាគរភាពជួយការលះបង់។

ជំនឿដែលមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីភាគរភាពបាត់បង់អំណាច។ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃភាគរភាពបង្កើតបរិយាកាសចាំបាច់ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេ។ ឯឡើងជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់។ យ៉ូហាន 1 4:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯប្រសិនបើអ្នកណានិយាយថា “ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះ” ហើយស្អប់បងប្អូនខ្លួន អ្នកនោះជាអ្នកកុហក។ ដ្បិតអ្នកណាដែលមិនស្រឡាញ់បងប្អូនដែលខ្លួនបានឃើញ នោះមិនអាចស្រឡាញ់ព្រះដែលខ្លួនមិនបានឃើញឡើយ™។ ដោយសារតែការមិនស្រឡាញ់បងប្អូន (អ្នកជឿ) មានន័យថាមើលងាយរូបព្រះ និងជំនឿនៃព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺជាអំពើបាបដែលធ្វើឱ្យព្រះអាក់អន់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះការស្រឡាញ់បងប្អូនគឺជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីចូលជិតព្រះ។

1) ស្រឡាញ់បងប្រុសនិងការអធិស្ឋាន។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ នៅពេលដែលប្តីប្រតិបត្តិដោយក្តីស្រឡាញ់ចំពោះប្រពន្ធ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់មិនត្រូវបានរារាំងទេ។ (១ ពេត្រូស ៣:៧)

2) ដើម្បីស្រឡាញ់បងប្អូននិងការសរសើរ Jm 3:9 បានមានប្រសាសន៍ថា បំ យើងប្រទានពរដល់ព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះបិតារបស់យើង ហើយជាមួយនឹងវា យើងដាក់បណ្តាសាមនុស្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងលក្ខណៈដូចព្រះ។ “ដូច្នេះ នៅពេលណាដែលបទគម្ពីរបង្រៀនការលះបង់ពិតដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ វាសង្កត់ធ្ងន់លើសេចក្តីស្រឡាញ់បងប្អូន។ ព្យាករ៍នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានធ្វើដូច្នេះ (សូមមើល Is 1:11-17 58:4, 6 9-10, Jer 7:4-6, 8-10) ហើយព្រះយេស៊ូវក៏បានធ្វើដូច្នេះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថាជាអត្ថន័យនៃការស្រឡាញ់ព្រះគ្រប់យ៉ាង ហើយទន្ទឹមនឹងនោះ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា យើងគួរស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចរូបកាយរបស់យើង។ (លូកា ១០:២៦-២៨) ការស្រឡាញ់ព្រះនិងស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងគឺទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 4 ទំនុកចិត្តរបស់យើង (១ យ៉ូហ ៥:១៣-១៥)

ភាពក្លាហានមានតម្លៃ។ ដោយសារបុរសនោះគ្មានភាពក្លាហាន គាត់តែងតែរស់នៅដោយ
កំសាក។ តាមពិតបុរសបែបនេះរស់នៅក្នុងស្ថានភាពស្លាប់។ តើយើងនឹងទទួលបានភាព
ក្លាហានពីណា?

1. ភាពក្លាហានរបស់យើងគឺចំពោះព្រះអម្ចាស់។

នេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយលទ្ធផលដើម្បីទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។ វាមិនមែន
ដើម្បីទទួលបានភាពក្លាហានដោយលទ្ធផលនៃការអធិស្ឋានតាមរយៈភាពជោគជ័យនោះ
ទេ ប៉ុន្តែភាពក្លាហានដែលនាំមកដោយទំនាក់ទំនងល្អជាមួយព្រះ។ ដូចនេះដែរ វាគឺជា
ភាពក្លាហានក្នុងការទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងភាពក្លាហានក្នុងការទទួល
យកនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ។ (២:២៨, ៤:១៧)

2. តើគេទទួលបានព្រះគុណបែបណាខ្លះ?

1) នេះគឺជាទំនុកចិត្តដើម្បីទទួលយកលទ្ធផលនៃការអធិស្ឋាន - ចម្លើយនៅពេលដែលគាត់
អធិស្ឋាននៅក្នុងឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 34:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះនេត្រ
របស់ព្រះអម្ចាស់ទតទៅលើមនុស្សសុចរិត ហើយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គចំពោះការយំ
របស់គេ។ “។ អាថ៌កំបាំងដែលយើងប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះគឺការអធិស្ឋានដើម្បី
សម្រេចបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់។ តើអ្វីជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ? វាគឺថាទ្រង់ចង់ឱ្យយើងរក្សា
ភាពបរិសុទ្ធ។ ថែស្បែកទី 1 4:3 បាននិយាយថា “ដ្បិតនេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែល
ជាការរាប់ជាបរិសុទ្ធរបស់អ្នក៖ ដែលអ្នកជៀសវាងពីអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវទេ។ ”ព្រះជា
ម្ចាស់មានបន្ទូលថា "ចាប់តាំងពីវាត្រូវបានសរសេរថា "អ្នកនឹងបានបរិសុទ្ធព្រោះខ្ញុំ

បរិសុទ្ធ" ។ (ពេត្រុសទី១ ១:១៦) បំណងប្រាថ្នារបស់យើងគឺការរៀបចំដើម្បីឃើញព្រះ
យេស៊ូវវាជាការរៀបចំនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ១ យ៉ូហាន ៣:៣ មានប្រសាសន៍ថា បើបើយអ្នក
ណាដែលសង្ឃឹមលើទ្រង់ នោះបានបរិសុទ្ធខ្លងង ដូចជាបរិសុទ្ធ។ “។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន
ចាត់ទុកពាក្យនៃភាពបរិសុទ្ធជាអាហារសម្រាប់ទ្រទ្រង់ជីវិត។ យ៉ូហ 23:12 មាន
ប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែមិនបានចាកចេញពីបញ្ញត្តិនៃបបូរមាត់គាត់ទេ។ ខ្ញុំបានទុកចិត្តពាក្យ
សម្តីរបស់គាត់ជាជាងចំណែកអាហាររបស់ខ្ញុំ។ ដើម្បីអធិស្ឋានសុំឱ្យមនុស្សមានបាបបាន
សង្គ្រោះគួរតែត្រូវបានឆ្លើយតបដោយព្រះ។ អត្ថបទរបស់យើងចង្អុល (16, 17) ពាក្យ
ដែលព្រះបានរៀបចំសម្លៀកបំពាក់ អាហារ និងផ្ទះចាំបាច់របស់យើងក្នុងការបង្កើត គឺមិន
ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរទេ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីសង្គ្រោះជីវិតរបស់យើង ទ្រង់បានកំណត់
ទុកជាមុនដល់យើងក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច។ (អេភ. ១:៤,៥) ដូចដែលយើងឃើញ
ហើយ តើព្រះចង់បានសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងយើងប៉ុន្មានដង? វាគឺជាកិច្ចការទាំងមូល
របស់ព្រះ។ ទោះជាវាដូច្នេះក៏ដោយ យើងភ្លេចកិច្ចការសង្គ្រោះដ៏សំខាន់នេះ ប៉ុន្តែយើង
លះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីទទួលបានក្រណាត់ និងអាហារទាំងថ្ងៃទាំងយប់ជាមួយនឹងជីវិត
របស់យើង។ ត្បិតព្រះបានប្តូរជាព្រះរាជបុត្រាបង្កើតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីសង្គ្រោះព្រលឹងយើង
តើស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណា? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលយើងឃើញ លូកា ជំពូកទី ១៥ ទ្រង់
ទទួលយកដោយរីករាយ ដែលពួកយើងត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ ដោយប្រែចិត្ត ដូចជា
មនុស្សស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ ហើយបានត្រឡប់មកក្នុងទ្រង់វិញ។ (លូកា ១៥:៣២)។
សម្រាប់ការងារនេះ (ការងារប្រោសលោះ) គាត់ទាមទារការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ព្រះ
ចូលចិត្តស្តាប់ការអធិស្ឋានដើម្បីជួយសង្គ្រោះព្រលឹងអ្នកដទៃ។ បុរសដែលទទួលបាន

ចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន ដើម្បីទទួលបានអំណាចខាងវិញ្ញាណ និងសម្រេចបាននូវរឿងដ៏អស្ចារ្យ គឺជាបុរសដើម្បីអធិស្ឋានសង្គ្រោះព្រលឹងអ្នកដទៃ។ លោក George Whitefield បានអធិស្ឋានថា "ព្រះអម្ចាស់ប្រទានព្រលឹងខ្ញុំហើយយកព្រលឹងរបស់ខ្ញុំ" ។ David Brainerd បាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់លះបង់ខ្លួនខ្ញុំចំពោះព្រះអម្ចាស់" ។ លោក Mackenzie បានអធិស្ឋានថា ឯ ព្រះអម្ចាស់ សូមចាត់ខ្ញុំទៅកន្លែងដ៏តំបន់ផុត ។ Hyde បានទៅប្រទេសឥណ្ឌា ហើយអធិស្ឋានថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រទានព្រលឹងនេះមកទូលបង្គំ ហើយបន្ទាប់មកទូលបង្គំនឹងស្លាប់"។ Ohn Hunt ដែលប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អនៅកោះ Fiji ហើយបានអធិស្ឋានថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមសង្គ្រោះកោះ Fiji"។ ប្រាំដងនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់។

[កំណត់សម្គាល់ពិសេស]

តើព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានទេ? (3:9) បញ្ហានេះត្រូវបានឆ្លើយដោយសំណួរខ្លីៗ ៣៧។ ការបង្រៀនខ្លីជាងគឺជាគោលលទ្ធិនៃសាសនាចក្រ Presbyterian និងសំណួរសារភាពជាសាធារណៈតាមប្រវត្តិសាស្ត្រ។ សំណួរទី ៣៧ បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺសំណួរ៖ កាលដែលអ្នកជឿស្លាប់ទៅ តើនឹងទទួលបានប្រយោជន៍អ្វី? ចម្លើយ៖ ពេលដែលអ្នកជឿបានស្លាប់ នោះព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធទាំងស្រុង ហើយបន្ទាប់មកមិនយូរប៉ុន្មានគាត់បានចូលទៅក្នុងសិរីល្អ ហើយរូបកាយរបស់គាត់នៅតែរូបរាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ សម្រាកនៅក្នុង tome រហូតដល់ថ្ងៃនៃការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់™។ អ្វីដែលយើងចាត់ទុកនៅទីនេះគឺជាផ្នែកមួយ "ដូចដែលអ្នកជឿបានស្លាប់ ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានបរិសុទ្ធទាំងស្រុង"។ វាប្រាកដ

ណាស់ថាផ្នែកនេះត្រូវបានបកប្រែដោយអត្ថបទដើម។ ព្រលឹងនៃអ្នកជឿគឺនៅពេល
ស្លាប់របស់ពួកគេបានធ្វើឱ្យបានល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ™។ នេះជាអ្វីដែលយើង
យល់ច្បាស់នោះគឺដូចជាយើងសួរថា “តើព្រលឹងនៃអ្នកដែលកើតឡើងវិញ (ហៅថាព្រលឹង
ដែលកើតជាថ្មី) អាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងលោកបានទេ? យើងឆ្លើយតបដោយសំណួរខ្លីៗ
៣៧ ថា ព្រលឹងនៃមនុស្សដែលកើតឡើងវិញអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងលោកនេះយ៉ាង
វេទនា™។

1. ឆ្លើយដោយខគម្ពីរជាក់ស្តែង

នៅពេលដែលមនុស្សបានកើតជាថ្មី គាត់ស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ក៏ដូចជាជឿលើទ្រង់
នៅចំណុចនេះ ពីព្រោះថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺដូចគ្នា។ ដាវីឌជា
បុរសដ៏វិសេសម្នាក់ដែលជឿលើព្រះ ហើយបម្រើទ្រង់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ប៉ុន្តែគាត់បាន
និយាយដូចជាការធ្វើតាមក្នុងចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ទំនុកតម្កើង
41:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំបាននិយាយថា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមប្រណី
សន្តោសទូលបង្គំផង! សូមប្រោសខ្ញុំឱ្យជាផង ដ្បិតខ្ញុំបានធ្វើបាបនឹងអ្នក!™។ “, ទំនុក
តម្កើង 42:5 មានបន្ទូលថា “ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកត្រូវទម្លាក់ចុះ ហើយ
ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនៅក្នុងចិត្តខ្ញុំ? សង្ឃឹមលើព្រះ; ខ្ញុំនឹងលើកតម្កើងព្រះអង្គម្តងទៀត ជា
សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ™។ ការខកចិត្តគឺជាអំពើបាបនៃការមិនជឿ។ ម៉ាក ៦:៧ ទូលថា៖
បំពោះព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងចៀមឈ្មោលរាប់ពាន់ និងទន្លេប្រេងរាប់ម៉ឺនឬ? តើខ្ញុំ
ត្រូវឱ្យកូនច្បងរបស់ខ្ញុំសម្រាប់ការរំលងរបស់ខ្ញុំ ជាផលនៃរូបកាយសម្រាប់អំពើបាបនៃ
ព្រលឹងខ្ញុំឬ?™ “។ នៅក្នុង កូរិនថូស ទី 2 7:1 សាវកប៉ុលបាននិយាយទៅកាន់កម្មវត្ថុនៃ

អ្នកជឿថា បំណងដោយសារយើងមានសេចក្តីសន្យាទាំងនេះ ជាទីស្រឡាញ់ អនុញ្ញាតឱ្យយើង សម្អាតខ្លួនយើងពីគ្រប់ការសៅហ្មងនៃរូបកាយ និងវិញ្ញាណ នាំភាពបរិសុទ្ធដល់ទីបញ្ចប់ ដោយការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ “។ នៅទីនេះ “វិញ្ញាណ” គឺជាផ្នែកនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ ដែលទាក់ទងនឹងព្រលឹង ត្បិតវាមិនត្រូវបានគេរាប់ជាបរិសុទ្ធទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុលចង់ឱ្យ អ្នកជឿគួរតែត្រូវបានសម្អាតចេញពីវា។

2. ឆ្លើយដោយខគម្ពីរដើម្បីបកស្រាយពិបាក

1) រ៉ូម ៧:១៩ មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងខ្ញុំមិនធ្វើការល្អដែលខ្ញុំចង់បានទេ ប៉ុន្តែអំពើ អាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់នោះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបន្តធ្វើ។ “។ នៅទីនេះ ពាក្យថា “ប៉ុន្តែអំពើ អាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់បានគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបន្តធ្វើ” ពាក្យថា “ខ្ញុំ” (ជាអត្ថបទភាសាក្រិច) ត្រូវ បានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងឃ្លាថា “អ្វីដែលខ្ញុំបន្តធ្វើ” ។ បន្ទាប់មក វាគឺជាបំណងដែលប្រព្រឹត្ត អំពើទុច្ចរិត™ ក៏បង្ហាញពីអត្ថន័យនៃបំណង™នៅទីនេះ។ បន្ទាប់មក “ខ្ញុំ” គឺជា “ព្រលឹងនៃ អ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញ” ព្រលឹងគឺជាកម្រិតដើម្បីធ្វើអំពើល្អប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនធ្វើវា។ ដូច្នេះខ្លួនវាខ្សោយ ហើយវាមិនត្រូវបានបញ្ចប់ក្នុងការញែកជាបរិសុទ្ធឡើយ។

2) រ៉ូម ៧:២០ មានប្រសាសន៍ថា បំណងនេះ បើខ្ញុំធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់ នោះមិនមែនជាខ្ញុំ ដែលធ្វើទៀតទេ គឺជាអំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ។ “។ នៅទីនេះផងដែរពាក្យ “ខ្ញុំ” គឺជា ព្រលឹងនៃអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញ។ វាខ្លួនវា (“នៅក្នុងខ្ញុំ”) មានអំពើបាប។ នេះជា ពាក្យថា “អំពើបាបដែលនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។ “មានន័យថាព្រលឹងនៃ ne ដែលត្រូវ បានបង្កើតឡើងវិញមានអំពើបាប។ ដោយសារក្នុងអត្ថបទនេះ ប៉ុលបានកត់សម្គាល់ ព្រលឹងនៃអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញថាជា បំណង™ ឬ បំណង™។

3) រ៉ូម ៧:២៣ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំមានច្បាប់មួយទៀត ធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឱ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះច្បាប់នៃអំពើ បាបដែលនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។ “។ នៅទីនេះផងដែរ "ខ្ញុំ" (ខ្ញុំ) មានន័យថាព្រលឹងនៃ អ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញ "ខ្លួនវា" (ខ្ញុំ) "ធ្វើឱ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះច្បាប់នៃអំពើបាប ដែលរស់នៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។ “។ នោះគឺជាខ្លួនវាត្រូវបានទាញចូលទៅក្នុងអំពើបាប ។

មិនអាចនិយាយថាអ្នកដែលទាញដោយអំពើបាបនោះជាអ្នកដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធនោះ ទេ។ មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធ មានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលមិនអាច ទាញបានដោយអំពើបាប។ តើអំពើបាបដែលព្រលឹងនៃមនុស្សកើតឡើងវិញប្រព្រឹត្ត ដោយការល្អឬ? នៅក្នុងឃ្លានេះ ពាក្យថា "ផ្នែក" មានន័យតែផ្នែកនៃរូបកាយ ព្រលឹង (ព្រលឹងនៃអ្នកបង្កើតឡើងវិញ) ដែលទាញដោយច្បាប់នៃអំពើបាប នៅក្នុងផ្នែកនោះ មាន ចរិតទន់ខ្សោយ ចរិតមិនពេញលេញ និងចរិតដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ជាក់ស្តែង។ (៤) យ៉ូហាន ៣:៩ មានប្រសាសន៍ថា បំគ្មានអ្នកណាដែលកើតពីព្រះធ្វើអំពើបាបឡើយ ដ្បិត ពូជរបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះ™។ បំគ្មានអ្នកណាកើតពីព្រះជាម្ចាស់ធ្វើបាបទេ™ មាន ការបកស្រាយបីយ៉ាង។ [1] នៅទីនេះហៅថា “ទេÉ ធ្វើអំពើបាប” គឺជាកិរិយាសព្ទ បច្ចុប្បន្ននៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិច (ἀμαρτῖαν οὐ ποιεῖ) មានន័យថា គាត់មិនប្រព្រឹត្ត អំពើបាបតាមទម្លាប់ ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាគាត់មិនធ្វើបាបដោយការទាញ (រ៉ូម ៨: ២៣) មូលហេតុដែលគាត់មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទម្លាប់ គឺដោយសារពូជរបស់ព្រះស្ថិត នៅក្នុងគាត់ បំពេញនៃព្រះ™ មានន័យថាជាកិច្ចការនៃជីវិត ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

(១ពេ. ១:២៣)។ លូកា ៨:១១) ឬម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្កើតយើងឡើងវិញបានចាប់ផ្តើមហើយ។ យើងមិនគួរគិតថាបំពេញជរបស់ព្រះ™ជាលក្ខណៈនៃព្រះដែលត្រូវបានប្រទានមកក្នុងព្រលឹងមនុស្សនោះទេ។ ព្រោះព្រះមានតែមួយ ហើយទ្រង់មិនតាំងមនុស្សជាព្រះឡើយ។ បុរសនោះបានទទួលរូបព្រះក្នុងកម្រិតនៃសត្វ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ប៉ុន្តែវាមិនមែនចេញពីខ្លឹមសារនៃព្រះទេ។ ថ្វីត្បិតតែម៉ាត្រូវបានបង្កើតដោយរូបភាពរបស់ព្រះក៏ដោយ វាមានទំនាក់ទំនងជាមួយតួអង្គក្នុងការបម្រើព្រះ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាបុរសនោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាតួអង្គដទៃរាពនោះទេ។

[២] ការបកស្រាយមួយទៀតគឺដូច្នេះ។ នោះគឺអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញបាន បំពេញបានផ្សារភ្ជាប់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានសន្យា™ (ការធានានៃបេតិកភណ្ឌ អេភេសូរ ១:១៣, ១៤) ទីបំផុតនៅពេលគាត់ចាកចេញពីពិភពលោកគួរតែត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធទាំងស្រុង។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបានចែងថាក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ គាត់គឺជាគាត់មិនអាចបន្តធ្វើបាបទៀតទេ™។ ពាក្យដូចដែលសម្រេចក្នុងអនាគតកាលហើយ សម្រេចក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ មានច្រើនក្នុងគម្ពីរហោរា។ ប្រៀបដូចជាឃើញទារកមិនក្រោកឈរលូន ហើយមិនពេលថាជាសត្វ (សត្វវាមានជើងបួន) តែនិយាយដូចមនុស្ស។ តាមពិតទារកមិនទាន់មានតួនាទីជាបុរសនៅឡើយទេ អ្នកណាដែលប្រកាន់យកចរិតថ្លៃថ្នូររបស់មនុស្សពេញវ័យ។ "គាត់មិនអាចបន្តធ្វើបាបបានទេ" ។ ពាក្យដូចដែលសម្រេចក្នុងអនាគតកាលហើយ សម្រេចក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ មានច្រើនក្នុងគម្ពីរហោរា។ ប្រៀបដូចជាឃើញទារកមិនក្រោកឈរលូន ហើយមិនពេលថាជាសត្វ (សត្វវាមានជើងបួន) តែ

និយាយដូចមនុស្ស។ តាមពិតទារកមិនទាន់មានតួនាទីជាបុរសនៅឡើយទេ អ្នកណាដែល
ប្រកាន់យកចរិតផ្ទៃផ្ទួរបស់មនុស្សពេញវ័យ។ [3] និងការបកស្រាយផ្សេងទៀតគឺ
ដូច្នេះ។ នោះគឺ បំណងដែលកើតមកពីព្រះ™ (វាខុសគ្នានឹងការបង្ហាញនៃព្រលឹងដែលបាន
បង្កើតឡើងវិញ) ចង្អុលប្រាប់បុរសថ្មីក្នុងបរិមាណដែលព្រះគ្រីស្ទបន្តដោយព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ (យ៉ូហានទី១ ៥:១៨) ដូច្នេះ អ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញមិនបាន
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាមកម្រិតនៃបរិមាណដែលព្រះគ្រីស្ទបន្តនោះទេ។ នៅក្នុង I Jn 3:6,
5:18 ផងដែរ យើងគួរតែយកការបកស្រាយទាំងបីខាងលើ។ ព្រលឹងនៃអ្នកបង្កើតឡើង
វិញក៏មិនពេញលេញដែរ។ការរាប់ជាបរិសុទ្ធរបស់វា ហើយគួរតែពឹងផ្អែកលើតែព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយអស់ពីចិត្ត។ នៅពេលដែលគាត់ជឿលើវា [1] ភាពក្រអឺតក្រទមនឹង
រលាយបាត់ ហើយជំនឿនឹងត្រូវបានពង្រឹង។ [2] អ្នកបង្កើតឡើងវិញសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធកាន់គាត់ ហើយចាប់ផ្តើមធ្វើការបរិសុទ្ធ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្កើតឡើងវិញ
កាន់ការកើតជាថ្មីនៅអស់កល្បជានិច្ច និង មិនត្រូវចាកចេញពីគាត់ឡើយ។) ការសង្គ្រោះ
របស់គាត់ត្រូវបានធានាទាំងស្រុងជារៀងរហូត។ ពេត្រុស 2:11 បាននិយាយថា “ជាទី
ស្រឡាញ់ ខ្ញុំសូមដាស់តឿនអ្នកក្នុងនាមជាអ្នកស្នាក់នៅ និងនិរទេសខ្លួន ឱ្យចៀសវាងពី
តណ្ហាខាងសាច់ឈាម ដែលធ្វើសង្គ្រាមនឹងព្រលឹងអ្នក។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានបកស្រាយដោយ
រឿងពីរ ទោះបីវាត្រូវក៏ដោយ ក៏ពាក្យដែលព្រលឹងនៃអ្នកដែលកើតឡើងវិញមិនអាច
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបបាននោះទេ។ [1] ពាក្យ "ព្រលឹង" ចង្អុលទៅជីវិតនៃព្រលឹងនៅទីនេះ។
ពាក្យនេះមិនបដិសេធថាព្រលឹងខ្លួនឯងមានបាបទេ។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា ចរិតខូច និង
អំពើបាបស្ថិតនៅក្នុងព្រលឹង។ (រ៉ូម ៧:២០) ដូច្នេះ ពាក្យពេត្រុសមានន័យថាតែសេចក្តី

ប៉ងប្រាថ្នានៃសាច់ឈាមប៉ុណ្ណោះ (សាច់គឺសាក = σάρξ ដែលមិនមែនមានន័យថារូប កាយជីវសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែcorrupted character) ឈ្លានពានចូលទៅក្នុងជីវិតដ៏វិសេសនៃ ព្រលឹង... [2] ពាក្យពេត្រុសនេះមិនខុសពីពាក្យរបស់រ៉ូម ៧:២៣ ទេ។ វាបាននិយាយថា ឯ ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំច្បាប់មួយទៀតធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃ គំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឱ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាបដែលនៅក្នុងសមាជិក របស់ខ្ញុំ។ “។ នៅទីនេះ “ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ ច្បាប់មួយទៀតកំពុងធ្វើស ង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតរបស់ខ្ញុំ ហើយធ្វើឱ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះច្បាប់នៃអំពើ បាបដែលរស់នៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។ ឯ ចង្អុលទៅបេះដូងនៃអ្នកបង្កើតឡើងវិញ កុំ ស្រឡាញ់អំពើបាប ដែលជាប្រតិបត្តិការនៃផ្នែកនៃព្រលឹង។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក្រឹត្យវិ ន័យនៃចិត្តមិនអាចយកឈ្នះបានរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ខ្ញុំ (ព្រលឹងនៃអ្នកបង្កើតឡើងវិញ) មានរឿងដែលត្រូវចាប់ដោយអំពើបាប ហើយត្រូវទាញដោយវា។ ព្រលឹងនៃអ្នកបង្កើត ឡើងវិញត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអំពើបាបគឺជាកំហុសនៃព្រលឹងខ្លួនឯងចំពោះការរាប់ជាបរិ សុទ្ធ។ ហេតុនេះហើយបានជាពេត្រុសនិយាយថា៖ ឯការនិរទេសខ្លួនឱ្យរួចពីការតណ្ហាខាង សាច់ឈាម™។ រ៉ូម ៨:៥-១០ មានប្រសាសន៍ថា ឯដ្បិតអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមសាច់ ឈាម តាំងចិត្តទៅលើរឿងខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមព្រះវិញ្ញាណ តាំងចិត្តលើរឿងនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ដ្បិតការតាំងចិត្តលើសាច់ឈាម នោះជាសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែការតាំងចិត្តលើព្រះវិញ្ញាណ នោះជាជីវិត និងសេចក្តីសុខសាន្ត។ ដ្បិតចិត្តដែលតាំង នៅខាងសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះ ដ្បិតគំនិតនោះមិនចុះចូលនឹងច្បាប់របស់ព្រះឡើយ។ ជាការពិត វាមិនអាចទេ។ អ្នកដែលនៅខាងសាច់ឈាមមិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យ

ព្រះបានទេ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកមិនស្ថិតនៅក្នុងសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ បើតាមពិត ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតក្នុងអ្នក។ អ្នកណាដែលមិនមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះទេ។ តែបើព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ទោះជាប្រកាយស្លាប់ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត™។ នៅទីនេះ ពាក្យ សាច់គឺ Sarks (σάρξ) នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិច ដែលនៅទីនេះមិនចង្អុលបង្ហាញអំពីរូបកាយជីវសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជាចរិតខូចរបស់មនុស្ស។ អំពើពុករលួយ ឬនិស្ស័យបាបស្ថិតនៅក្នុងព្រលឹងនៃអ្នកបង្កើតឡើងវិញ។ (រ៉ូម ៧:២០) ហើយនៅទីនេះ វិញ្ញាណ™ ត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងអត្ថន័យដ៏បរិសុទ្ធ និងសុចរិត (រ៉ូម ៧:២០) ហើយនៅទីនេះ វិញ្ញាណ™ មានន័យថាវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ មូលហេតុគឺមួយនេះ។ នោះគឺ ខទី 9 បាននិយាយថា ដោយបានទទួលពាក្យទាំងអស់នៅខាងលើអំពីវិញ្ញាណថា វាទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកមិននៅក្នុងសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ប្រសិនបើតាមពិតព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នក។ អ្នកណាដែលមិនមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះទេ។ “។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យ "វិញ្ញាណ" ខាងលើគឺជាវិញ្ញាណរបស់ព្រះដែលចេញពីព្រះដើម្បីកើតជាថ្មីយ៉ាងច្បាស់។ ហើយ ខ ១០ វិញ្ញាណ™ មិនមែនជាចំនួនសរុបនៃព្រលឹងទេ ហើយបរិមាណនៃមនុស្សថ្មីសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកាន់វា (១ យ៉ូហាន ៥:១៨)។ នោះគឺវាដូចគ្នាទៅនឹងវិញ្ញាណនៅក្នុងយ៉ូហាន 3:6 “ហើយអ្វីដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណគឺជាវិញ្ញាណ។ “។

3. ចម្លើយជាមួយនឹងគោលលទ្ធិនៃ Calvinism

គោលលទ្ធិមិនមែនជាគំនិតរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងរឿងដែលក្រុមជំនុំបានសារភាព តាំងពីសម័យបុរាណថាជារឿងព្រះគម្ពីរជាសាធារណៈ។

1) Westminster Confession ជំពូកទី 13 ខ 2 គោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធបាន និយាយថា "ការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿគឺទាក់ទងទៅនឹង

បុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងមូល ប៉ុន្តែផ្នែកទាំងអស់ (នៅក្នុងព្រលឹងក៏មាន) មានការពុករលួយ ស្របគ្នានឹងសង្គ្រាមមិនចុះសម្រុងគ្នា ពោលគឺការច្របូកច្របល់នៃវិញ្ញាណ និងសាច់ឈាម (ចរិតដែលពុករលួយក្នុងគ្រប់បុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងអស់)។

2) ចម្លើយនៃសំណួរខាងសាសនាធំជាង និងចម្លើយ ៧៨ ក៏ស្រដៀងនឹងវាដែរ។ នោះគឺថា “មនុស្សមិនកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះទាំងស្រុងដោយអំណាចនៃខ្លួនគាត់ និងអំណាចនៃ ព្រះគុណដែលគាត់បានទទួលនោះទេ”។ ដូច្នេះហើយ អ្នកជឿក៏ត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការ ល្ងង់ ហើយធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាបជាច្រើន ដើម្បីទទួលការបម្រើខាងវិញ្ញាណ ហើយ សូម្បីតែអ្វីដែលល្អបំផុតរបស់ពួកគេក៏កខ្វក់ដោយសារទស្សនៈរបស់ព្រះ។ “សំណួរ និង ចម្លើយរបស់សាសនាធំជាងនេះ ក៏ស្រដៀងនឹងសំណួរនេះដែរ នោះគឺ “។ 3) ចម្លើយនៃ សំណួរខ្លីៗ និងចម្លើយទី 37 មានដូចតទៅ នោះគឺ "អ្នកជឿបានស្លាប់ទៅ ព្រលឹងរបស់ គាត់នឹងត្រូវបានបរិសុទ្ធទាំងស្រុង" ។

4. ចម្លើយដោយអ្នកប្រាជ្ញតំណាងនៃ Calvinism

1) A. A. Hodge បាននិយាយថា គួរអង្កេតការបង្កើតឡើងវិញនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ គ្រោងនៃទ្រឹស្តីដែលបានសរសេរនៅឆ្នាំ 1882 "បាតុភូតដើម្បីអមដំណើរការបង្កើតឡើង វិញគឺការយល់ថាខ្លួនគាត់ជាមនុស្សមានបាប"។

2) លោក Louis Berkhof ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញទ្រឹស្តីប្រព័ន្ធ បាននិយាយនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ទ្រឹស្តីប្រព័ន្ធ ទំព័រ 468 ថា "ការបង្កើតឡើងវិញមិនមែនជាការផ្លាស់ប្តូរពេញលេញនៃជីវិតទាំងមូលរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែផ្នែកមួយនៃពួកគេក៏មិនមែនជាការផ្លាស់ប្តូរពេញលេញដែរ។ (ទោះបីជាវាជាគោលការណ៍វាមានឥទ្ធិពលលើបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ទាំងមូលក៏ដោយ)។ គណបក្ស Re baptist និង Fanatic អះអាងថា ថវិតនៃការបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានប្រែក្លាយទាំងស្រុង ហើយគ្មានលទ្ធភាពប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ™។

3) B.B. Warfield ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញ Calvinistic បីនាក់នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ Perfectionism ទំព័រ 580 គាត់បានប្រៀបធៀបផ្នែកដែលបានបង្កើតឡើងវិញនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈទៅនឹងប្រភពនៃអណ្តូង ហើយបាននិយាយថា "បទគម្ពីរមិនសន្យាថាប្រភពនៃអណ្តូងនេះទេ។ នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងតែម្តងនៅក្នុងពិភពលោក។

[សេចក្តីជូនដំណឹង]

ជាការពិតណាស់ វាជាការខុសក្នុងការអះអាងថា មានតែរូបកាយ និងហេតុផលដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ អ្នកអានមិនគួរយល់ខុសពីការបកស្រាយនៃ 1 យ៉ូហាន 3:9 ក្នុងសៀវភៅនេះទេ។ ខ្លឹមសារដែលបានកត់ត្រាដូចខាងក្រោម នោះគឺ បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមានធាតុពីរដូចជាពាក្យនៃបទគម្ពីរ នោះគឺ បមនុស្សចាស់™ និង បមនុស្សថ្មី™ (អេភេសូរ ៤:២២-២៤) ។ "មនុស្សថ្មី" គឺជាជីវិតដែលបានបង្កើតឡើងវិញ (ជីវិតដែលបានបង្កើតឡើងវិញ

មិនមែនជាព្រលឹងទាំងស្រុងទេ) វាគ្មានលទ្ធភាពធ្វើបាបទេ។ ទោះបីជាអ្នកជឿគ្រីស្ទ សាសនិកប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងក្នុងពេលខ្លះក៏ដោយ ក៏វាកើតឡើងដោយធាតុរបស់មនុស្ស ចាស់™។ ដូចដែលខ្ញុំបាននិយាយ "ចាស់បុរស" និង "មនុស្សថ្មី" គឺជាការបញ្ចេញមតិនៃ បទគម្ពីរ (អេភេសូរ ៤:២២-២៤) វាមានន័យថាមានតែធាតុពីរនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ (គ្រាន់តែជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ) នៃអ្នកជឿគ្រីស្ទាន។ ហើយជីវិតដែលបានបង្កើតឡើងវិញ (វាមិនមែនជាព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញទេ) មានន័យថាមានតែបរិមាណនៃបុរសថ្មី ដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្កើតឡើងវិញ។ ការពិតដែលយើង និយាយថា បរិមាណនៃមនុស្សថ្មីនេះ មិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបាន គឺសម្រាប់តែវាត្រូវ បានចាប់ខ្លួនដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទាំងស្រុង។

ដូចបានពោលមកហើយ ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថា ព្រលឹងដែលកើតឡើងវិញ មិន ប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ ខ្ញុំប្រើពាក្យថា ព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញទាំងស្រុងនៅក្នុង ផ្នែកនេះ និង I យ៉ូហាន 3:6, 18។ ក្នុងន័យថា ព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញ (ព្រលឹង នៃអ្នកបង្កើតឡើងវិញ) ប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធរនា សេចក្តីអធិប្បាយនៃ យ៉ូហាន 3:6 រួចហើយ។ បានបង្ហាញ។ នៅក្នុងការអត្ថាធិប្បាយនៅក្នុងផ្នែកនេះ ពាក្យ បុរស ចំណាស់™ (អេភេសូរ ៤:២២-២៤) គឺជា បំណាច់™ ដែលខ្លួន ការពិតដែលថាវាស្ថិតនៅ ក្នុងព្រលឹង គឺជាអ្វីដែលខ្ញុំតែងតែដឹងនៅពេលបានសរសេរវា ហើយឥឡូវនេះ។

អត្ថបទតូចមួយមានគោលបំណងរក្សាលើសំណួរខ្លីជាង Catechism និងចម្លើយ 35 ប្រសិនបើវាមានកំហុសណាមួយនៅក្នុងវិធីសាស្ត្រនៃការបញ្ចេញមតិ។ ខ្ញុំមានអាកប្ប កិរិយាដើម្បីកែវាគ្រប់ពេល។

**[ការបញ្ចប់នៃសេចក្តីអធិប្បាយនៃហេតុផល និងសំបុត្ររួម
ដោយបណ្ឌិត យូណា ស៊ិនផាក]**